

Anh thích Em rất lâu rồi

Editor:
Tiểu Bạch

- Dạ Mạn -

Literature

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41 \(Phiên Ngoại\)](#)

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41 (Phiên Ngoại)

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đều nói yên hoa tam nguyệt há Dương Châu*, thành phố D phụ cận với Dương Châu, Chử Duy Nhất sống đến hai mươi sáu tuổi còn chưa từng đi Dương Châu. Để không tiếc nuối, cô quyết định sau lần giao bản thảo này sẽ đi Dương Châu một chuyến.

(*Là một câu thơ trong bài thơ của Lý Bạch. Có nhiều bản dịch, mình chọn một bản: Giữa mùa hoa khói Dương Châu xuôi dòng.)

Tháng ba, gió xuân ấm áp, nhiệt độ dần dần tăng cao. Nhiệt độ ở thành phố D đã không kịp chờ đợi đến mùa hè mà tăng vọt.

Gần đây Chử Duy Nhất bắt đầu mất ngủ, nguyên nhân là nhận được một tấm thiệp mời, ngày 20/4 D trung tổ chức kỷ niệm tròn 80 năm ngày thành lập trường, đặc biệt mời cô làm học sinh đại diện khóa XX phát biểu.

Lúc thấy thiệp mời, cả người cô đều có loại cảm giác như gặp ảo cảnh, sửng sốt ước chừng hơn mười giây, mới xác nhận rõ ràng hẳn hoi phía trên đích thực là tên của mình, Chử Duy Nhất.

Thông thường kỷ niệm ngày thành lập trường không phải đều là mời nhân vật nổi tiếng các giới xã hội hay sao? Làm sao mà mời cô nhỉ?

Tâm tình Chử Duy Nhất sau khi nhận được tấm thiệp mời này trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc.

Hôm nay là ngày 20 tháng 3, cách ngày kỷ niệm thành lập D trung còn có một tháng, cô ăn cơm trưa cũng không ngon miệng.

Ở trong một quán mì nhỏ dưới lầu, điện thoại di động của cô vang lên.

“Chú ạ - “

“Duy Nhất, nhận được thiệp mời rồi chứ?”

Chỉ Duy Nhất chợt cảm thấy vô lực, “Chú, cháu đi đều là ngồi ở dưới đài không có chuyện gì khác nữa ạ?”

“Cháu đứa trẻ này, chuẩn bị một bản thảo diễn thuyết, đến lúc đó trò chuyện vài câu đơn giản với học đệ học muội, khích lệ bọn họ một chút.”

“Chú à, con cũng không có công việc cố định, cố vũ học đệ học muội thế nào.”

“Xã hội bây giờ rất cố vũ sinh viên tự do gây dựng sự nghiệp, không nên tự coi nhẹ mình. Cứ quyết định thế đi, con chuẩn bị sơ qua một chút. Chú bên này có người đến, chú đi tiếp đãi một chút. Duy Nhất à, không cần khẩn trương, con có thể.”

Chỉ Duy Nhất nhìn điện thoại di động, mi tâm chậm rãi vặn lại. Cô có thể nói khẩn trương không?

Đảo mắt đã đến một tháng sau, khuya một hôm trước ngày kỷ niệm thành lập trường, Chỉ Duy Nhất hầu như cả đêm không ngủ, quả nhiên ngày hôm sau, dưới mắt có bọng đen, ngực khó chịu ngứa ngáy.

Thành phố D vào tháng tư, ánh nắng tươi sáng, hương hoa âm thầm len lỏi trong không khí.

Năm ấy sau khi điền xong nguyện vọng thi vào trường cao đẳng, cô đã không đến trường cũ nữa, thì ra trường học thay đổi lớn như vậy. Sân vận động mới xây, lại thêm vài tòa nhà ký túc xá. Lầu dạy học màu trắng trải qua nhiều mưa gió hình như vẫn còn giống như trước đây.

Chử Duy Nhất ngược cổ đứng ở trên con đường trước thư viện cao lớn, đưa mắt nhìn từng cục gạch từng miếng ngói. Ba năm ở nơi này giống như một giấc mộng vậy, đã từng qua những ngày từng đen tối.

Phía sau có xe chạy tới, nghe thấy tiếng còi, Chử Duy Nhất tỉnh lại, nắm ngón tay lạnh lẽo một chút, nhanh chóng nhường đường. Chiếc xe màu đen có rèm che kia chậm rãi lái vào, Chử Duy Nhất nhìn lướt qua bảng số xe, biển số xe XD...

Thời gian còn sớm, cô dự định đi xem lầu dạy học. Hành lang thật dài, những cục gạch mái ngói quen thuộc lại xa lạ, leo đến lầu bốn, gian phòng học đầu bên tay phải, cao trung một năm cuối, nơi ghi lại ký ức sâu sắc nhất.

Thời gian biến đổi qua đi, thay đổi rất nhiều thứ.

Đi lên cái sân thượng đó, ở đây từng là nơi bọn họ thường tới trong giờ nghỉ ngơi. Khi đó không nói lời nào, chỉ là ngẩng đầu nhìn bầu trời chút thôi trong lòng cũng sẽ thoải mái một ít.

Chử Duy Nhất đứng yên thật lâu. Đến khi Lý hiệu trưởng gọi điện đến cho cô, “Duy Nhất à, bây giờ cháu ở đâu?”

“Đình đài lầu lớp mười hai.”

“ Còn có hơn nửa tiếng thì bắt đầu rồi, cháu bây giờ đến lầu hành tri đi. Thôi khỏi, đoán chừng em cũng không tìm được, thầy để cho người khác đi đón cháu.”

(Lầu hành tri: hành (thi hành) + tri (quản lý).)

“Được ạ.” Cúp điện thoại, cô lấy bản thảo diễn thuyết ra, Chử Duy Nhất là người của điển hình nước đến chân mới nhảy. Từ nhỏ cũng như thế, mỗi

lần trước cuộc thi cô đều sẽ mất ăn mất ngủ xem sách học thuộc lòng. Cũng may, Phật tổ phù hộ, kỳ thi lớn kỳ thi nhỏ, cô đều một đường thuận lợi.

Từ nhỏ Chử Duy Nhất này đã không thích tham gia biểu diễn, bất luận là hát hay diễn thuyết, cô có thể tránh thoát thì tránh, không thể tránh thì đi. Lúc này quay về diễn thuyết trong lòng cô vẫn bất ổn. Vì lần diễn thuyết này cô cố ý dùng điện thoại thu video diễn thuyết Trương Tuyên Linh Bắc Đại, mấy ngày nay đã xem không biết bao nhiêu lần.

Cô nhắm mắt lại nhỏ giọng mà quay lưng với bản diễn thuyết của mình, chỉ cầu lát nữa thông qua thuận lợi.

“Lãnh đạo đáng kính, các thầy cô giáo, các vị sư huynh sư tỷ, còn có các sư đệ sư muội, mọi người buổi sáng tốt lành! Ngày hôm nay đứng ở chỗ này, tôi mang theo tâm tình bất an bàng hoàng đến đây, nói thật, từ sau khi nhận được thiệp mời nhà trường gọi tới tôi bắt đầu mất ngủ. Lý hiệu trưởng nói không có việc gì, bảo tôi, nói chút kinh nghiệm với sư đệ sư muội, cho mọi người một chút khích lệ. Tôi rất thẹn, năm XX tôi tốt nghiệp trung học từ nơi này, thì cách bảy năm, lần thứ hai về trường cũ, phát hiện trường cũ thay đổi càng ngày càng đẹp...”

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại di động, Chử Duy Nhất chợt mở mắt ra, liền thấy ở trước mặt năm thước có một người.

Chử Duy Nhất là một người nông cạn*, cô liếc mắt đã cảm thấy chàng trai trước mắt này thật đẹp. Cách khoảng mấy thước, bốn mắt nhìn nhau, Chử Duy Nhất vẫn không nhúc nhích, mà con mắt bình tĩnh như nước của người nọ hình như lóe lên gì đó, khoe miệng anh ta hơi động, “Xin lỗi, đã quấy rầy.”

“Cái đó – thầy –“ Chử Duy Nhất miệng mồm vụng về. Thầy thật trẻ tuổi...

(* Ở đây có thể hiểu là người không suy nghĩ, tính toán nhiều.)

“Hử?” Vẻ mặt anh chàng không ôn nhuận như vừa rồi, con mắt không dừng ở cô...

“Thầy ơi, là Lý hiệu trưởng cho thầy đến tìm em sao?” Chử Duy Nhất nuốt cổ họng một cái, mới vừa thuộc bản thảo miệng khô lưỡi khô.

Chử Duy Nhất đi đến bên người anh, lúc này mới phát hiện anh cao hơn cô nửa cái đầu, anh mặc tây trang màu đen, cẩn thận tỉ mỉ. “Thầy ơi, xin chào, em cũng là học sinh D trung ta.”

Mi tâm anh chàng hơi vặn lại, năm ngón tay phải thon dài đột nhiên nắm chặt.

Chử Duy Nhất đã đi về phía trước, “Thầy, lầu hành tri là đi qua phía trước nhỉ?”

Anh chàng thâm trầm nhìn cô, vẻ mặt đột nhiên đổi rồi đổi, “Ừ, phía trước.” Lời ít mà ý nhiều. Nói xong, anh ta cùng đi với cô về phía trước.

Hai người một đường không nói câu nào. Chử Duy Nhất cảm thán, giá trị nhan sắc lão sư D trung càng ngày càng cao, nhưng mà vị này hình như có chút cao lãnh. Không biết học sinh bây giờ có thích thầy giáo thế này hay không?

Tám phút sau, đã đến lầu hành tri. Đây là tòa lầu lớn nhà trường mới xây hai năm trước. Chử Duy Nhất và vị thầy giáo kia lần lượt leo lên từng bậc, khắp nơi hành lang lầu cao đều là người, già có trẻ có, kích động hành huyền, có cười có khóc. Chử Duy Nhất đảo qua đi qua từng cái.

Đó là lãnh đạo giáo ủy.

Đó là lão tổng công ty XX.

Đó là! Đó là ca sĩ XXX.

...

“Duy Nhất – “ Lý hiệu trưởng thấy cô, vội vã chạy bước nhỏ tới. “Em đổi thành người phát biểu thứ tám.”

“Dạ, không phải là thứ chín sao?”

“Có vị đồng học đến lúc có việc hủy bỏ, thứ tám thứ chín đều giống nhau.” Lý hiệu trưởng tốc độ nói chuyện hơi nhanh, “Kết thúc ngày hôm nay có cơm trưa ăn ngon lắm.”

“Căn tin ạ?”

“Cháu đứa trẻ này.” Lý hiệu trưởng nở nụ cười, “Đừng có chạy lung tung nữa, mới vừa thầy cho thầy giáo khác đi tìm em đều không tìm thấy.”

“À, là một thầy mang em tới đây.”

“Được rồi, thầy đi làm việc, em qua bên kia ngồi xuống trước. Một hồi lên phát biểu đừng khẩn trương, bình tâm.”

Sau khi Chủ Duy Nhất tìm được vị trí của mình, mới hậu tri hậu giác phát hiện vị lão sư kia vừa rồi không biết đi đâu. Cô nhìn bốn phía một chút, không thấy được bóng dáng của anh ta.

Chín giờ đúng, kỷ niệm thành lập D trung chính thức bắt đầu, sân vận động không còn chỗ ngồi. Lãnh đạo trong tỉnh kết thúc phát biểu, đồng học tiêu biểu bắt đầu lần lượt lên lượt phát biểu.

Lý hiệu trưởng đang dùng tiếng phổ thông vang dội pha chút tiếng địa phương của thành phố D thân thiết nói rằng, “Trường ta đã đi qua trong gió mưa bảy mươi năm, cảm ơn giúp đỡ của các vị đồng học cho tới nay. Bên dưới cho mời đồng học Chủ Duy Nhất khóa XX của chúng ta lên bục.”

Vội vàng kéo lên nụ cười, hướng phía trên bục đi lên.

“Oa – “ không biết tình huống gì, bên dưới truyền đến một trận kinh hô.

Chữ Duy Nhất ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên màn ảnh lớn đã đổi bức hình, đó là bức ảnh cô lần trước làm hoạt động.

Lý hiệu trưởng vui mừng nói, “ Tràng vỗ tay cho mời nhà văn trẻ Chữ Duy Nhất.”

Chữ Duy Nhất theo bản năng nói một câu, “A, thật là mất mặt.”

Một người hàng trước nghe được bất giác nhếch khóe miệng. Chuẩn bị trước đó vẫn dùng được, không đến mức quên từ kệt từ.

“Tôi mới vừa lên bục nhìn đằng trước đến dưới đài các vị đồng học đã vào chỗ, đoạn đường này tôi càng đi chân càng mềm. Tôi đại học chuyên ngành xã hội học, tôi không thích nó. Giống như các bạn không thích vật lý, không thích sinh vật, nhưng vẫn phải kiên trì đi học. An bài của vận mệnh chính là kỳ diệu như thế. Học tập chỉ là một loại lịch luyện, một loại tu hành. Cuộc thi cũng không phải tiêu chuẩn kiểm tra duy nhất. Bốn năm sau, tôi lại thành một người làm việc chữ nghĩa. Tôi vẫn cho rằng học cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là bạn biết được bạn muốn gì. Tôi rất may mắn, có thể làm việc mình thích. Nói ra thật xấu hổ, ở trong mắt của trường bối tôi là điển hình của không làm việc đàng hoàng. Có một lần, tôi nghe được cô lớn nói với cháu gái lên tiểu học, con bây giờ không học tập cho giỏi, sau này giống như Duy Nhất cô cô cháu không việc làm vậy, vẫn còn luận văn viết chưa xong, cháu gái tôi sợ quá rồi khóc, nói thẳng không nên, không nên giống cô cô.”

Phía dưới một tràng tiếng cười, một người ánh mắt mơ màng nhìn chỗ trên đài, mâu (con mắt) quang sâu xa.

Buổi trưa hôm đó, trường học thực sự chuẩn bị thức ăn tinh mỹ. Không ngờ để cho Chữ Duy Nhất nói đúng thật, ăn cơm ở căn tin. D trung lúc nào keo kiệt như thế. Nhưng mà cũng coi như là có tư tưởng, bàn ăn học sinh

đều biến thành một vòng, để mọi người ăn tiệc đứng, thức ăn rất phong phú.

Chử Duy Nhất rất đói, diễn thuyết kết thúc cả người cô đều sắp mệt lả, hiện tại ăn uống thật lớn. Cô một tay cầm cái khay, nghiêm túc chọn thức ăn.

“Chử Duy Nhất – “ có người sau lưng kêu tên cô, cô xoay người liền thấy bạn học cũ ngày trước, người đứng bên cạnh bạn học cũ rõ là vị thầy giáo mới vừa mang cô tới kia.

“Trịnh Hạo!” Chử Duy Nhất lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Trịnh Hạo vươn tay ra.

Chử Duy Nhất cũng đưa tay đến.

Trịnh Hạo nhìn thoáng qua người bên cạnh, “Chử Duy Nhất, đây là Tống Khinh Dương, ban (lớp) mười tám.”

Chử Duy Nhất kinh ngạc nhìn anh ta, khóe miệng xẹt qua một ý cười bất đắc dĩ, chậm rãi vươn tay ra, cùng anh bắt tay. Tay anh mang theo nhiệt độ ấm áp, nắm trọn bàn tay cô.

“Xin chào, tôi là Chử Duy Nhất lớp 1 sử chính *.” Cô cận 100 độ*, lúc nhìn anh hơi nheo mắt lại.

(Độ ở đây được tính theo đơn vị của TQ, quy đổi sang là khoảng 1 đi-ốp ở VN)

Tống Khinh Dương nhẹ nhàng buông tay cô ra, ánh mắt không hề chớp nhìn cô. Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chói mắt giữa trưa vấy đầy sân bóng rổ ngoài trời, hoa mắt thần mê. Anh từ từ mở miệng, “Tôi biết, Chử Duy

Nhất.” Anh nhớ kỹ tên của cô, ngữ tốc (tốc độ nói) nhẹ nhàng chậm rãi, âm sắc rung động lòng người.

(Sử chính: lịch sử + chính trị)

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sau Chử Duy Nhất liên tục suy nghĩ, ký ức ba năm cao trung liên quan tới Tống Khinh Dương của cô thực sự ít lại càng ít. Nam sinh tương mạo 100 phần kia, cô thực sự không có ấn tượng gì cả.

Đồng học Trịnh Hạo đang nói tình hình bạn học trong lớp mấy năm này, “Mấy năm nay lớp trưởng tổ chức nhiều lần gặp gỡ, cậu chưa từng tham gia, mọi người cũng từng hỏi tình hình của cậu, chỉ có Lam Nguyệt có phương thức liên lạc của cậu.

Chử Duy Nhất chọc vào mặt bàn lạnh lẽo, “Đầu năm nay tớ mới vừa về.”

“Cậu làm sao có thể ở lại đông bắc lâu như thế? Mùa đông bên đó có phải rất lạnh hay không?”

“Không lạnh, đều có lò sưởi, không dừng lại ở bên ngoài quá lâu cũng khỏe thôi.”

“Tớ cũng thật phục cậu rồi, điểm số cậu lúc đó ở bên trong tỉnh hoàn toàn có thể đến trường đại học rất tốt, con gái chạy xa như vậy làm gì chứ.”

Chử Duy Nhất cười, “Vì mùa đông chỗ đó có lò sưởi, ấm áp như nơi này chúng ta. Hơn nữa miền Bắc Trung Quốc phong cảnh đẹp vô cùng.”

Hai người nhìn về phía trước, Tống Khinh Dương đang cùng lãnh đạo D trung nói chuyện với nhau, suy cho cùng là học sinh phong vân, lãnh đạo trường học đều rất coi trọng anh.

Chử Duy Nhất thu hồi tầm mắt, uống một ngụm canh La Tống. Tay nghề của đầu bếp đích thật cực kỳ tốt, mùi vị nồng đậm, cô rất thích.

“Sau khi Tống Khinh Dương tốt nghiệp trung học xong đã phải đi Đức học đại học, cậu ta ở nơi đó học xong nghiên cứu sinh mới về nước, đã trở về sớm hơn cậu một năm.” Trịnh Hạo một vẻ mặt hiểu biết, “Trước đây lúc đi học thì có rất nhiều cô gái thích cậu ta, không biết bao nhiêu nữ sinh mượn việc đi toilet từ phòng học chúng ta đi qua tới tới lui lui.”

Chử Duy Nhất hỏi, “Vậy cậu ta có người thích à?”

Trịnh Hạo nhún vai, “Ai biết chứ! Cái người im hơi lặng tiếng không ổn định như cậu ta thế, cùng cậu ta hai năm cao trung, cũng chỉ sau khi đá cầu mới quen thuộc, cậu ta hình như ngoại trừ học tập, vận động, cũng không có yêu thích khác nữa.”

Chử Duy Nhất gật đầu, một lát, cô lại hỏi, “Tên cậu ta viết như thế nào? Là thanh dương trong nước gọi đầu thanh dương ấy sao?”

Trịnh Hạo bật cười phốc một tiếng không để ý hình tượng, lại nhìn thấy người sau lưng Chử Duy Nhất, anh thu liễm vẻ mặt, “Còn có đầu gọi đầu nhãn hiệu này à?”

“Có chứ, lời quảng cáo nói như thế nào –“ cô dừng một chút, “Tôi tin cậy Thanh Dương, Thanh Dương, nói được thì làm được.”

Trịnh Hạo cố gắng chịu đựng, “Chử Duy Nhất trí nhớ cậu tốt thật.” Nói xong chuyển đề tài câu chuyện, “Tống Khinh Dương, cậu mau nói tên viết như thế nào?”

Tống Khinh Dương mím môi cười, trong con ngươi màu đen ánh lên hình dáng của cô, vẻ mặt anh nghiêm túc khác thường, “Tống trong triều Tống, khinh trong khinh khoái (nhẹ nhàng), dương trong phi dương, không phải là đầu gọi đầu Thanh Dương.”

Chử Duy Nhất ho khan đứng lên, mặt hơi nóng, hện trên mặt đất không thể có một cái hố có thể cho cô chui vào. Cô hơi khẩn trương, “Cậu có đói bụng không? Thức ăn của D trung so với thời chúng ta thì thật tốt hơn nhiều.”

Tống Khinh Dương rất bình tĩnh, ngồi ở bên cạnh cô, “Có đề cử nào không?”

Chử Duy Nhất vì chuyện vừa rồi rất xấu hổ, nghiêm túc đề cử vài thứ. Buổi ăn cơm trưa ngày hôm đó, Trịnh Hạo bị một cuộc điện thoại của bạn gái gọi đi. Chử Duy Nhất cũng chuẩn bị rời đi, Tống Khinh Dương đột nhiên mở miệng, “Chử Duy Nhất, có muốn đến lầu lớp mười hai đi bộ một chút hay không?”

Chử Duy Nhất vô cùng kinh ngạc lại không chế không được mà trả lời, “Được thôi.”

Khóe miệng Tống Khinh Dương giương lên một độ cong nhỏ, “Đi thôi.”

Bởi vì kỷ niệm ngày thành lập trường, trường học nghỉ, nhưng mà không ít học sinh hôm nay còn đến trường học, trong sân trường dòng người thoi đưa, ba năm cao trung tuy rằng gian khổ, nhưng cũng là giai đoạn phong phú nhất.

Năm tháng quay vòng, lầu dạy học ở trong mưa gió dần dần xưa cũ.

Cách bố trí của trường học, ban khoa học tự nhiên vẫn luôn ở tầng chót nhất. Khi đó người ban khoa học xã hội còn từng kháng nghị, trường học trọng lý khinh văn, chuyện gì tốt đều ưu tiên cho ban khoa học tự nhiên. Kỳ thực Chử Duy Nhất càng thích trên lầu, phóng tầm mắt nhìn chính là phía chân trời mênh mông vô biên.

Cô hình như thấy phòng học ban mười tám, “Đó là phòng học trước kia của các cậu à?”

Tống Khinh Dương nhìn sang, “Không phải, gian phòng học bên cạnh kia.”

Chử Duy Nhất lại hỏi, “Bạn có phải cũng thật lâu chưa về lại?”

Tống Khinh Dương im lặng một lát, “Tháng bảy năm ấy tốt nghiệp trung học, kết thúc tuyển chọn trường cao đẳng, tớ từng đến, trường học dán thông báo trường mọi người trúng tuyển.” Anh thấy tên của cô, thấy điểm của cô, thấy trường của cô.

Cô thất thần trong chốc lát.

Cô vẫn chưa có tới.

Lúc này điện thoại di động của cô vang lên, cô nhìn một cái là Lý hiệu trưởng gọi tới.

“Duy Nhất, em ở đâu?”

“Em gặp được bạn học lúc trước, ở chỗ lầu lớp mười hai đi bộ một lát.”

“Được rồi, buổi tối em trực tiếp đi khách sạn Đông Duyệt, năm giờ qua đây, không nên tới trễ, em báo tên ở bàn phía trước là được.”

Chử Duy Nhất đau đầu, “Chú à, cháu có thể không đi không?” Cô đại khái đoán được là chuyện gì rồi.

“Phải đi.”

Cúp điện thoại, Chử Duy Nhất thở dài một hơi. Quyết định trở lại thành phố D này có đúng không?

Cô nhìn rồi nhìn Tống Khinh Dương, “Tớ còn có việc. Đi trước nhé.”

Tống Khinh Dương gật đầu, “Chử Duy Nhất – “

Chử Duy Nhất nghiêng đầu nhìn anh, chờ đoạn sau của anh.

“Kiểu nước gội đầu cậu nói dùng tốt không?”

Chử Duy Nhất bất ngờ không kịp đề phòng, “Mình cũng chưa từng dùng, nhưng mà, tên dầu gội đầu rất êm tai.” Cô vẫy tay nhanh chóng rời khỏi.

Tống Khinh Dương đứng ở đằng kia, con mắt sâu thẳm nổi lên gợn sóng nhẹ nhẹ.

Chử Duy Nhất vội vàng chạy đến khách sạn, tóc hơi tán loạn. Hai mươi sáu tuổi cô còn chưa nói qua yêu đương, trực tiếp bước vào xem mắt. Cô không thích cách thức này, nhưng không có cách nào từ chối.

Bạn có thể không thích sắp đặt như thế, nhưng bạn phải tôn trọng đối phương, chí ít không thể tới trễ.

Lý hiệu trưởng, là con nuôi của bà nội, hoàn toàn không có quan hệ với cô trên huyết thống. Nhưng mà đối với cô thật sự như với con gái mình. Chử Duy Nhất lấy đáy lòng cảm kích ông.

Lúc cô học sơ trung tình cảm của cha mẹ Chử Duy Nhất tan vỡ, người một nhà đâm thắm phân tán rời rạc. Cha Chử mẹ Chử vì Chử Duy Nhất bằng mặt không bằng lòng mà sống hai năm cho đến Chử Duy Nhất kết thúc trung khảo, cái nhà ấy liền giải tán.

Chử Duy Nhất nhớ kỹ một bài văn từng xem ở trong tạp chí trước đây, cha mẹ nhân vật chính trong bài văn sắp ly hôn, ở trước ly hôn, nhân vật chính để cho cha mẹ kiên trì mỗi ngày ôm một cái, kỳ tích là, cứ như vậy, cuối cùng cha mẹ nhân vật chính không ly hôn.

Chử Duy Nhất cũng đã thử rồi, nhưng mà vẫn thất bại.

Đối tượng hẹn hò lần này của cô là con trai bạn học của Lý hiệu trưởng, nghề nghiệp luật sư. Người cao lớn sạch sẽ, nho nhã lễ độ:”Chào cô, Vu Thần.”

“Chào anh, Chử Duy Nhất.”

“Lý Mạo thường nhắc cô với tôi.”

Chử Duy Nhất cười cười, “Cậu ấy nhất định không nói lời khen tôi.”

“Cậu ta nói cô từ nhỏ liền trêu chọc người yêu thích, thành tích tốt, lại ngoan ngoãn.” Vu Thần kể ra.

Hai người trò chuyện rất nhiều, từ tiểu học đến đại học, còn có chút chuyện xấu.

Chử Duy Nhất vuốt dọc theo chén, xúc cảm trắng mịn trong ngón tay, cô lễ phép cười.

Sau khi tiệc tối kết thúc, Vu Thần đưa cô về.

“Cám ơn anh.” Chử Duy Nhất xuống xe.

“Cô chừng nào thì có thời gian, ở thành đông đã mở một quán ăn chuyên món Đông Bắc.”

“Mấy ngày nữa tôi phải đi thành phố S một chuyến, có lẽ một tháng chưa thể về.” Chử Duy Nhất âm thầm hít một hơi, rồi cuộc duyên chuyển từ chối anh ta.

Vu Thần nhìn ánh mắt của cô, trong lòng Chử Duy Nhất thấp thỏm, cuối cùng anh thân sĩ nói ra, “Vậy được, chờ cô trở về có thời gian tôi lại mời cô.”

Chử Duy Nhất về đến nhà, rửa mặt xong, bắt đầu thu dọn hành lý, thu dọn túi thì mới phát hiện ngày hôm nay nhận được danh thiếp, cô nhanh chóng nhìn một lần, bạn học D trung khắp mọi ngành nghề.

Trong danh thiếp kẹp một tờ giấy, nét chữ phóng khoáng, trên đó viết – Tổng Khinh Dương, còn có con số. Cái này cô cầm lúc nào.

Nghe Trịnh Hạo lúc đó nói, Tổng Khinh Dương nhậm chức tại một công ty truyền thông gia đình.

Trước khi sắp đi ngủ, Chử Duy Nhất nhận được một cú điện thoại.

“Chử Duy Nhất, cậu lại làm cái gì? Người này cậu không hài lòng? Luật sư thu nhập cao, tướng mạo đủ tốt, gia thế trong sạch, cậu còn có cái gì không hài lòng?” Người ở đầu kia điện thoại bực bội rống lên.

Chử Duy Nhất vội vàng đem điện thoại di động cách xa lỗ tai mình.

“Cậu chẳng lẽ thật muốn gả cho tớ! Tớ cho cậu biết, làm anh em còn được, làm vợ tớ cậu cắt đứt ý muốn này càng sớm càng tốt!”

Chử Duy Nhất ho khan, “Lý Mạo, Cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

“Bây giờ tớ không thể suy nghĩ nhiều sao? Ai bảo bọn họ cho chúng ta đính hôn từ bé, ba tớ cũng để cho ta đi – ” cũng bảo cậu ta theo đuổi Chử Duy Nhất, cậu có thể không vội sao? Lời Lý Mạo còn chưa dứt. Nghĩ hẳn hiện tại đang là thanh niên tốt đẹp 26 tuổi, lại đã làm bà mối rồi. “Chử Duy Nhất, cậu nói với tớ rốt cuộc cậu thích dạng gì? Tớ tìm cho cậu.”

Chử Duy Nhất thở dài một hơi, “Ở chỗ chú tớ sẽ nói cho. Cậu tìm bạn gái nhanh lên, chú ấy cũng sẽ không thúc giục cậu.”

“Cậu quản tốt chính mình đi, nói về kỷ niệm ngày thành lập trường, cậu cũng không gặp được người thích hợp?”

Chử Duy Nhất cười cười, “Không có.” Cô vè mặt đau khổ, “Lý Mạo, mấy ngày nữa tớ muốn đi Thượng Hải, muốn đi nửa tháng, cậu có thời gian qua đây giúp tớ chăm sóc cây của tớ, còn có cá nhỏ của tớ nữa.”

“Cậu có thể tìm người bạn trai nhanh lên hay không, như thế cậu không có ở đây cũng có người giúp cậu giữ gìn đồ đạc của cậu.” Lý Mạo bất mãn oán trách, “Cậu qua đường chú ý an toàn, không nên nói chuyện với người xa lạ, cũng không nên ăn đồ của người lạ.”

Cúp điện thoại, Chử Duy Nhất ngồi ở trên ghế salon hơi sững sốt.

Bóng đêm an bình, cô nhắm mắt lại, ngày hôm nay một chút tâm tình viết bản thảo cũng không có.

Dù sao vẫn nên xuất hiện trong lúc không lưu tâm là tốt nhất. Chử Duy Nhất chưa từng nghĩ tới chuyện này, cô đã quen một mình rồi.

Có thể, giống như tên của cô, Nhất, một người cô đơn.

...

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Thượng Hải.

Tổng Kinh Dương ngày hôm qua đến Thượng Hải, hoạt động văn hóa lần này, bọn họ là bên đảm nhận, rất nhiều nhà truyền thông cả nước đều tụ họp nơi đây.

“Giám đốc Tổng, đây là tiệc rượu buổi tối.” Trợ lý nhắc nhở.

Tổng Kinh Dương nhìn lướt qua, “Tôi biết rồi, vẫn còn thời gian ba giờ, tôi đi lên nghỉ ngơi một chút..” Anh đã nhiều ngày hầu như không ngủ như thế, vẻ mệt mỏi có thể nhìn thấy được.

Trợ lý và anh cùng nhau về khách sạn.

Thói quen làm việc và nghỉ ngơi của Chử Duy Nhất không tốt, sau khi tốt nghiệp, cô ở lại làm việc tại một tòa tạp chí phương Bắc, khi đó, cô lại phải viết tiểu thuyết, không bận đến sáng sớm chắc là sẽ không ngủ, sau này Chử Duy Nhất ngẫm lại, khoảng thời gian đó, sống thật là mệt mỏi.

Mấy ngày sau, Chử Duy Nhất ngồi tàu điện ngầm đi đến trạm đường sắt tốc độ cao đuổi xe, hơn một giờ sau, đã đến Thượng Hải. Ra khỏi trạm, đón xe rồi đến khách sạn, lúc trả tiền, cô đột nhiên không tìm được ví tiền.

Lục trong lục ngoài hết một hồi mà cũng không có, rất hiển nhiên, đã đánh mất ví tiền, cũng có thể bị trộm. Cô nhìn người tài xế, tài xế sư phụ cũng đang nhìn cô. Chử Duy Nhất quỳnh lên, người ta sẽ không coi cô là bá vương cố ý ngồi xe chứ.

“Sư phụ, bác có alipay không ạ? Cháu chuyển alipay cho bác.”

(Alipay: là một kênh trung gian thanh toán của các trang mạng điện tử như Taobao, Tmall...)

Tài xế đại khái đã hiểu, “Bỏ đi, các cô gái bọn cháu rời xa nhà ra bên ngoài, phải cẩn thận một chút, đồ đạc phải mở ra kiểm kê tốt.”

Trong lòng Chử Duy Nhất ấm áp, “Cám ơn bác.” Xuống xe, cô thì thào nói nhỏ một câu, cô đã không phải là cô gái nhỏ nữa, hai mươi sáu tuổi rồi, đứa trẻ năm sáu tuổi đều gọi cô là dì.

Đến khách sạn, không có thẻ căn cước, cô căn bản không có cách nào giải quyết thủ tục vào ở, người tiếp đón cô đang bận rộn mở hội triển lãm, Chử Duy Nhất liền kéo vali ngồi đợi ở đại sảnh khách sạn, gửi tin cho bạn học Tiêu Tiêu đang ở Thượng Hải.

Chử Duy Nhất chán muốn chết mà ngồi ở đây kia, nhìn thiết kế chung quanh khách sạn một lần.

Lúc Tống Khinh Dương đi vào khách sạn, mâu quang liền lướt qua bóng dáng của cô trong góc phòng. Bước chân anh dừng lại, nghĩ lại nghĩ, gặp phải cô ở nơi này cũng không kỳ lạ gì, lần hội triển lãm này cũng có mấy nhà thư thương tham dự. Người phía sau nhắc nhở, “Giám đốc Tống, sao vậy?”

“Các cậu đi nghỉ ngơi trước đi.” Tống Khinh Dương nói xong, liền đi về phía Chử Duy Nhất.

Chử Duy Nhất đang xem xét đề cử món ăn ngon bên cạnh có cái gì, vừa giương mắt lên nhìn thấy anh, cô nhất thời có chút kinh ngạc.

“Đồng học Tống – sao anh lại ở đây?”

Tống Khinh Dương mỉm cười, nụ cười ôn nhuận như nước. Đồng học, tiếng xưng hô này thực sự lâu lắm không gặp. “Đi công tác, còn cô?”

“Tôi cũng vậy.” Cô hơi hơi cúi mặt, lông mi thật dài đang lay động.

Tống Khinh Dương thấy vali của cô còn ở bên cạnh, liền hỏi, “Thủ tục vào ở làm sao rồi?”

Chử Duy Nhất nhíu nhẹ mi giác, “Ví tiền đã mất rồi, bây giờ không làm được.”

Tống Khinh Dương nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của cô, “Nếu không thì đi chỗ tôi nghỉ ngơi một chút.” Như vậy đối với một người chỉ có duyên hai nơi mà nói hoặc nhiều hoặc ít có chút đường đột.

Chử Duy Nhất dĩ nhiên là không tiện.

“Lý hiệu trưởng là bạn học của mẹ tôi.”

“Tôi không phải là ý đó, đều là học sinh D trung, tôi làm sao có thể xem anh là người xấu được.” Chử Duy Nhất mỉm một góc môi, “Vậy làm phiền rồi.”

Anh xách theo vali của cô, Chử Duy Nhất ngoan ngoãn theo sát phía sau anh, quang minh chính đại mà nhìn bóng lưng cao ngất của anh.

Phòng của anh ở tầng cao nhất, phòng cảnh hồ, gian phòng rất rộng rãi.

Khách sạn này là bên hợp tác của hội triển lãm, người tham gia triển lãm lần này đa phần đều ở đây.

Tống Khinh Dương cầm một chai nước khoáng, vặn xong đưa cho cô. Chử Duy Nhất chú ý đến tay anh, ngón tay thon dài rất đẹp, khớp xương đặc biệt xinh xắn:”Cám ơn.”

Tống Khinh Dương dời tầm mắt nhìn về phía bên cạnh, sáng sớm lúc đi, không để cho người quét dọn qua đây quét tước, gian phòng hơi loạn. “Cô liên lạc với bạn chưa?”

Tống Khinh Dương cởi áo khoác tây trang, bên trong mặc một cái áo sơ mi trắng. Chử Duy Nhất nhìn anh, ngực khá rõ, anh đẹp trai hơn nhiều so với những người thân cận cô, mẫu chốt là làm cho người khác cảm thấy rất thoải mái.

“Còn mất thứ gì không?” Anh hỏi.

Chử Duy Nhất vắn lông mày, vẻ mặt xa xăm, mất tiền không sao cả, nhưng mà giải quyết bổ sung những giấy tờ chứng nhận đó thật là phiền phức. “Thẻ căn cước, lúc này thật là hao tài tiêu tai mà.”

Tống Khinh Dương nhìn dáng vẻ cau mày của cô, bất giác sửng sốt.

“Tôi cũng lo lắng tôi có thể không về thành phố D được.”

Tống Khinh Dương cười rộ lên, một lúc lâu mới lên tiếng, “Không sao cả, đến lúc đó tôi lái xe đưa cô về.” Khi anh nói lời này ngũ quan khoan khoái, thanh tuyến nhu hòa.

Tiêu Tiêu xuống phòng thí nghiệm rồi mới nhìn thấy tin của cô, nhanh chóng đến tìm cô.

“Thẻ căn cước cũng có thể làm mất, người cậu lớn như vậy bảo người ta nói cậu gì đây?” Tiêu Tiêu chỉ tiếc rên sất không thành thép.” “Làm sao bây giờ?”

Chử Duy Nhất ủ rũ mà ăn mì, trong bát cho rất nhiều ớt, “Không có cách nào khác, lần này quay về làm đủ giấy tờ.” Vẻ mặt cô hiện ra có phần đau khổ.

Tiêu Tiêu lại hỏi, “Vị đẹp trai vừa rồi là ai?”

Chử Duy Nhất dậm chọc cơm trắng, “Biết trước đó vài ngày khi tham gia ngày kỷ niệm thành lập trường, đồng học.”

Tiêu Tiêu như có điều suy nghĩ, “Đất khách còn có thể gặp nhau, các cậu duyên phận không cạn. Thế nào?”

“Cái gì thế nào?” Chử Duy Nhất nhai mì mớ hồ không rõ mà nói.

“Nói nếu như có cảm giác là thì hành động đi chứ, tớ cảm thấy, bây giờ ở cái xã hội này, con gái không thể quá bị động, không thể chờ tình yêu đến.”

Chử Duy Nhất không nói lời nào.

“Lẽ nào cậu còn muốn tiếp tục xem mắt?”

“Ngô, ba tháng mình đã xem mười mấy người rồi.”

“Ha ha ha ha, mình chỉ có thể tỏ ý đồng cảm cậu trên tinh thần.”

Chử Duy Nhất thở dài một hơi. Đối với tình cảm, cô nhạy cảm lại nhất gan, đáy lòng dường như có bức tường, không thể phá vỡ, ai cũng không có cách nào đi vào.

Chử Duy Nhất cũng không dừng lại ở thành phố lâu lắm, cô chỉ đợi một tuần, cùng biên tập nhà xuất bản gặp mặt, làm một ít hoạt động. Ở hội triển lãm vòng vo nửa ngày, không khỏi lại nghĩ tới Tống Khinh Dương, hội triển lãm lớn như vậy, anh làm tốt như thế nào?

Trong suốt một ngày, Tiêu Tiêu theo cô đi Đông Phương Minh Châu, quan sát Hoàng Phổ Giang, cô đột nhiên nghĩ đến bộ kịch truyền hình khi còn bé rất thích xem “Phòng cũ có thai”, cùng Tiêu Tiêu nói đến chi tiết này, Tiêu Tiêu cảm khái, “Tớ phải nói trí nhớ cậu tốt mà, cũng là cậu nhớ quá cũ. Phim này cũng đã bao nhiêu năm rồi, cậu cũng còn nhớ kỹ.”

“Trước đó vài ngày, tớ còn thấy một thông tin, nói là chỗ năm đó quay phim bây giờ biến thành chỗ một công ty làm việc rồi.” Cô vừa nói vừa lật tạp chí, ánh mắt đột nhiên bị tạp chí trong tay hấp dẫn.

“Sao thế?” Tiêu Tiêu cũng nhìn qua, trên trang bìa chính là ảnh chụp Tống Khinh Dương. “Còn nói không có gì? Tài tử tài chính, du học Đức trở về, rùa biển, bối cảnh không tệ. Lần hội triển lãm này chính là anh ta đảm nhận, tuổi trẻ tài cao nha!”

“Anh ta cũng biết chú Lý.”

“Như vậy rất tốt, biết gốc biết rễ.”

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi, có thể đi viết tiểu thuyết rồi.”

“Mệt cho cậu vẫn viết tiểu thuyết, một chút tế bào lãng mạn cũng không có.”

“Chiều nay tớ đi về, mua vé ô tô.”

“Haiz, thời gian trôi qua thật nhanh, một tuần mà thôi, không biết lần sau khi nào có thể gặp lại.” Tiêu Tiêu cảm khái, hai người cùng học ở trường phía bắc, Tiêu Tiêu thi vào nghiên cứu sinh. Hai người trong hai năm chưa gặp lại nhau.

“Không có việc gì, mình về đây.”

Trở về rồi, hay là, sẽ không đi nữa.

Buổi tối, Chủ Duy Nhất vừa nhận được một tin nhắn.

“Đồng nghiệp tôi cuối tháng lái xe từ thành phố trở về thành phố D, cô nói không có phương tiện có thể trở về cùng cậu ta.”

Ngày đó bọn họ lưu lại số điện thoại, vẫn chưa liên lạc với nhau.

Chữ uy Nhất gửi lại tin nhắn cho Tống Khinh Dương.

Tống Khinh Dương cầm điện thoại di động lên, khuôn mặt trầm tình hiện lên ý cười. Đầu ngón tay ở trên màn hình tới tới lui lui, đang biên tập câu trả lời.

Bên kia rất nhanh hồi lại một tin.

“Đồng học Tống, ngày đó cảm ơn anh, chờ tôi về mời anh cơm.” Chữ Duy Nhất thầm nói với mình, mình chỉ là đơn thuần muốn tỏ ý cảm ơn, không có ý gì khác.

Tống Khinh Dương nhìn câu trả lời của cô, anh hơi cúi mặt, ngọn đèn trong phòng chiếu trên mặt anh tôn lên vô quang sáng tỏ, “Được, tôi chờ cô.”

Chữ Duy Nhất nhìn hồi đáp của anh, không khỏi rơi vào một cơn ấm áp.

Trợ lý ở chỗ cách ba thước nhìn vị Giám đốc Tống này, anh kinh ngạc một hồi, giám đốc Tống đang gửi tin nhắn! Anh ta theo anh hai năm rồi, vẫn là lần đầu tiên thấy anh gửi tin nhắn. Trợ lý hiếu kỳ rất cuộc giám đốc Tống gửi tin nhắn với ai đây?

Năm nay mùa hè ở thành phố D hình như tới đặc biệt sớm, còn chưa đến tiết Lập Hạ, nhiệt độ đã lách vào 35 độ rồi.

Sau khi từ Thượng Hải quay về hơn một tuần, Chữ Duy Nhất gửi tin nhắn cho Tống Khinh Dương, hai người đã hẹn xong thời gian.

Chữ Duy Nhất đã làm bản thảo ngay cả mấy đêm thâu đêm suốt sáng, vừa nộp bản thảo xong, tâm tình hai ngày nay thoải mái, chỉ là sắc mặt hơi kém, vành mắt đen cũng không che giấu được. Trước khi ra cửa, cô đặc biệt thoa một lớp phấn BB, mấy thứ này cũng thật hiệu quả, rốt cuộc có thể đi ra ngoài gặp người khác rồi.

Đến quán ăn kia, Tống Khinh Dương đã đến. Cô nhìn đồng hồ, cách 5 giờ rưỡi còn có mười sáu phút.

“Anh làm sao tới sớm thế?” Chử Duy Nhất ngồi xuống tùy ý hỏi.

Thanh âm của Tống Khinh Dương toàn là vui vẻ, “Vừa đúng công ty ở gần đây. Còn cô? Đến đây như thế nào?”

Chử Duy Nhất cười nói, “Đón xe tới đây. Vận khí tốt, ra khỏi cửa liền có xe.”

Đầu ngón Tống Khinh Dương gõ nhẹ mặt bàn một cái, “Cậu ở phía Bắc có thi bằng lái hay không?”

“Không có.” Lúc trước chuẩn bị đi thi, nhưng mà vẫn không có thời gian cũng chưa đi thi nữa. “Gần đây tôi chuẩn bị đi báo danh, nhưng mà thẻ căn cước còn chưa làm xong, phải chờ một chút nữa.”

“Khoảng thời gian trước em gái họ tôi vừa thi xong, nghe em ấy nói, thi bây giờ khó hơn so với trước kia.”

Chử Duy Nhất lộ vẻ đau khổ, “Tôi có chứng dây dưa kéo dài, luôn là phải đến cuối cùng mới đi.”

Tống Khinh Dương cười ra tiếng, “Không vội, nghe nói phải đổi thành cuối tháng tám. Dư ra hai tháng mới có thể thi.”

Chử Duy Nhất nhíu mày một cái, “Tôi phối hợp cảm giác không tốt, không biết phải học bao lâu.” Quá ngu ngốc, không biết phải thi bao nhiêu lần.

Đầu lông mày Tống Khinh Dương ôn hòa, mắt giấu ý cười, “VẬY CŨNG CHƯA CHẮC.”

Ăn cơm chiều, lúc Chử Duy Nhất cầm ví tiền chuẩn bị tính tiền, Tống Khinh Dương đã tính tiền trước một bước.

“Sau này có cơ hội, lần đầu tiên sao có thể cho cô tính tiền đây.” Anh ngoái đầu lại nhìn cô, con mắt trong veo.

Chử Duy Nhất mím một góc môi, không nói gì nữa.

Lúc này bên cạnh có người đến trả tiền.

“Cô Trử - ” có người sau lưng gọi tên cô.

Chử Duy Nhất vừa quay đầu lại, liền thấy luật sư Vu Thần gặp lần trước đứng ở phía trước.

Ánh mắt Vu Thần nhìn về phía Tống Khinh Dương, trong con mắt lóe lên cái gì đó, khóe miệng bỗng nhiên cười.

Chử Duy Nhất thấy được khinh thường (trong đôi mắt Vu Thần), cô giật giật khóe miệng muốn giải thích gì đó, cuối cùng vẫn nuốt xuống.

Tống Khinh Dương cũng chú ý đến.

Vu thần cười nhạt, “Ừm. Tôi đi trước, gặp lại sau.”

“Tạm biệt.” Chử Duy Nhất nói một cách cứng nhắc. Ngô, cô nghĩ gặp trở ngại rồi.

“Không giải thích chút nào sao?” Tống Khinh Dương hỏi.

Chử Duy Nhất đỏ mặt, bỏ đi, Vu Thần hiểu lắm thì hiểu lắm, dù sao kết quả đều giống nhau. Đến miệng cô lại nói, “Lần sau tôi lại đi xin lỗi.”

Tống Khinh Dương ánh mắt phức tạp nhìn cô một cái, lập tức đi về phía trước.

Chữ Duy Nhất còn đứng ở đẳng đó, không rõ vì sao.

...

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sắc trời dần tối, phía chân trời còn sót lại ánh chiều tà màu cam, xa xăm vĩnh cửu.

Chử Duy Nhất lặng lẽ xem xét Tống Khinh Dương vài lần, thấy mặt anh vẫn sa sầm, một vẻ mặt nghiêm túc, cô ngượng ngùng im lặng không nói. Cô có phần lầy làm không rõ, lúc ăn cơm không phải là tốt lắm sao? Cô đang suy tư vừa rồi có làm cái gì với anh không đây? Cũng chỉ là nhìn anh nhiều mấy lần thôi.

Tống Khinh Dương chột giữ cô lại.

Dưới chân Chử Duy Nhất lão đảo một cái, bên tai truyền đến thanh âm của anh, “Đèn đỏ, chờ một chút.” Thanh âm của anh hơi trầm.

Chử Duy Nhất như ở trong mộng mới tỉnh, anh chậm rãi buông tay ra, cổ tay bị anh chạm vào hơi nóng.

“Nhiều năm rồi chưa trở về, thành phố D ta lại có loại cảm giác xa lạ.” Chử Duy Nhất đánh vỡ bầu không khí quái dị này.

Tống Khinh Dương nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt thanh tú như đang nghĩ ngợi gì đó. “Nhà ở thành phố D bây giờ cũng được lắp đặt lò sưởi rồi, mùa đông sẽ không quá lạnh.”

Chử Duy Nhất ho khan vài tiếng. Anh cho là cô đây lo lắng mùa đông rất lạnh mới đi phương Bắc sao?

Phía trước đèn vừa chuyển thành xanh.

Dòng người ở lối qua đường bắt đầu di chuyển, một con đường không nhanh không chậm vừa vắn đi hết 30 giây.

Chử Duy Nhất rốt cục mở miệng, “Người mới vừa kia là đối tượng hẹn hò của tôi lần gặp trước.”

Khóe miệng Tống Khinh Dương kéo lên một ý cười, “Ừ.”

Cũng không có những lời khác à? Không nên nói vài câu an ủi cô sao? Mới vừa cô lúng túng hận không thể chui vào lỗ, đến bây giờ lỗ tai còn hồng hồng.

Trong lòng Chử Duy Nhất buồn bực, “Anh nói vì sao chúng ta đến cái tuổi này rồi thì nhất định phải hẹn hò chứ?”

Khóe môi Tống Khinh Dương nhấp thành một đường.

Chử Duy Nhất tiếp tục líu ríu, “Có cách nào có thể không đi xem mắt không nhỉ? Ai – “

Tống Khinh Dương thu ánh mắt lại, trầm ngâm nói, “Cái này, có biện pháp.”

Chử Duy Nhất nghiêng đầu, “Biện pháp gì?”

Anh nhìn cô sâu sắc, “Tìm một đối tượng, cũng sẽ không có người hối thúc cô nữa.”

Chử Duy Nhất bĩu góc môi, “Nếu như có người dự định cả đời không kết hôn thì sao?”

Sắc người Tống Khinh Dương chìm xuống, rất nhanh, lại khôi phục, “Vậy là chưa gặp được đúng người. Hơn nữa, cái này căn bản không thực tế.”

Chử Duy Nhất oán thầm, thế nào lại không thực tế! Hừ, không nghĩ tới Tổng Khinh Dương còn là người của chủ nghĩa đàn ông. Còn là rùa biển nữa chứ, nhưng cũng tục tằng thế thôi!

Mặt trăng lộ ra chiếc răng cong, gió đêm như lụa mỏng, bóng đêm say lòng người.

Tổng Khinh Dương lái xe, Chử Duy Nhất ngồi ở bên cạnh, lại có loại cảm giác an bình sâu sắc.

Chử Duy Nhất sống tại một tiểu khu nhỏ tĩnh mịch trong thành phố, lầu nhỏ tầng hai, một cửa một sân, hộ gia đình ở chỗ này một nhà kề bên một nhà, trên tường sân bò đầy dây leo và cây mây xanh biếc, sân nhà sâu hút.

Xung quanh mấy năm nay đều đã xây nhà cao tầng, giữa chỗ huyên náo giữ lấy yên tĩnh, giữ vững tiếp cũng không dễ dàng gì.

Tòa lầu nhỏ của nhà Chử Duy Nhất ở gần trên nhất, sát vào miệng đường cái, liếc mắt là thấy ngay. Trong sân những nhà khác đều lóe ra ánh sáng, chỉ có nhà cô không có một tia nào.

Cũng khó trách đã nhiều năm như thế cô chưa trở về.

“Tôi đến rồi, cảm ơn anh đã đưa tôi về.” Cô dịu dàng nói.

“Không có việc gì, tiện đường mà thôi. Được rồi, thẻ căn cước của cô làm xong chưa?”

Đây là chuyện Chử Duy Nhất đầu đầu, “Chuẩn bị cuối tuần đi làm.”

Tổng Khinh Dương thấy cô nhú mày, “Lớp chúng ta có một người bạn bây giờ đang nhậm chức ở cục cảnh sát, nếu như cô có chỗ nào không hiểu có thể tìm cậu ấy. Cô chép lại số điện thoại di động của cậu ta đi.”

Chử Duy Nhất vội vàng chép lại, cúi đầu, nghe anh chậm rãi đọc chữ số.

Cô lặp lại một lần, “Đúng không?” Vừa ngẩng đầu lên, cái trán cọ qua cằm của anh, da thịt chạm vào nhau trong nháy mắt, cả hai người đều sững sốt.

Màu mắt Tống Khinh Dương trầm lắng, con ngươi thâm thúy khẽ động.

Anh lặng lặng nhìn cô, sau cùng gật đầu một cái.

Sau khi về nhà, Chử Duy Nhất tắm rửa một lát, sấy tóc đơn giản một chút nhưng chưa khổ hẳn, cô liền mở máy vi tính. Lên mạng tra xem làm bổ sung thẻ căn cước cần thủ tục gì một tý.

Thì ra cũng không có phức tạp như thế, chỉ cần hộ khẩu gốc. Nhưng cô lại không có hộ khẩu gốc.

Chử Duy Nhất nhẹ nhàng thở ra một cái, tắt máy vi tính.

Hình như ban đêm có mưa nhỏ rơi xuống, nước mưa xối vào trúc xanh trong sân, vang lên xào xạc. Chử Duy Nhất đã nằm mơ.

Ngày hè, tiếng ve kêu hí, cô ngồi trên ghế tre trong sân, bà nội cầm quạt ba tiêu quạt gió từng cái cho cô. Đôi tay tràn đầy nếp nhăn kia nhẹ nhàng vuốt ve trên trán cô.

Bà khẽ ngâm nga điệu kịch hoàng mai:

Vốn nguyện cùng chàng ở bên nhau,

Cùng quên ưu buồn đến bạc đầu,

Mùi vị cô đơn sớm nếm đủ,

Rày đây mai đó mấy độ thu,

Sao nữ đành buông hai cánh tay,

Khiến chàng vì thiếp tóc mai phai màu.”

Ngày tiếp theo, cô tỉnh lại, từ cửa sổ lầu hai nhìn xuống, sân đất ướt nhẹp, đêm qua quả nhiên trời đã mưa.

Sau cơn mưa, bầu không khí mát mẻ ẩm ướt. Tâm tình Chử Duy Nhất đã tốt hơn nhiều so với khoảng thời gian vừa mới trở về.

Sáng sớm nấu một nồi cháo kê, mùi thơm làm cứng người, thảo nào người ta nói cháo kê dưỡng người. Sau khi quay về thành phố D cô đã mập thêm 2 cân.

Bảy rưỡi, Chử Duy Nhất ra khỏi cửa đi làm. Ngày hôm nay chính là ngày vào chức đầu tiên của cô. Cô vẫn lựa chọn cuộc sống sớm chín chiều năm. Cô vẫn thỏa hiệp.

Công việc là Lý hiệu trưởng giới thiệu, vốn là một tòa soạn báo.

Chu chủ nhiệm dẫn theo cô làm quen hoàn cảnh đơn giản một chút, dẫn cô đi phòng làm việc, “Trầm Lâm, đây là Tiểu Chử, mới tới đó, cô dẫn dắt cô ấy.”

Tầm mắt Chử Duy Nhất nhìn sang, Trầm Lâm hơn ba mươi tuổi, một đầu tóc ngắn, thẳng thắn nhanh nhẹn, “Trầm lão sư, xin chào.”

“Chủ nhiệm, cô gái xinh đẹp gọi ra từ đâu.”

“Tiểu Chử học đại học ở đông bắc, năm nay vừa mới về, sau này liền giao cho cô.” Chu chủ nhiệm nói.

“Ông yên tâm.”

Chu chủ nhiệm cười cười, “Tiểu Chử, có chuyện gì cứ hỏi Trầm lão sư.”

Chử Duy Nhất gật đầu, “Cám ơn ông.”

Trầm Lâm sắp xếp bàn làm việc cho cô, đối mặt với cô. “Tiểu Chủ, trước đây em làm ở đâu?”

“Một tòa tạp chí ở Cáp Nhĩ Tân.”

“Ách, ở phương Bắc đó. Mùa đông bên đó lạnh không?”

Chủ Duy Nhất trò chuyện cùng cô ấy. Trầm lão sư này thật nhiệt tình, lập tức đem tuổi tác bằng cấp gia địa chỉ gia đình đều hỏi hết một lần.

Căn phòng làm việc này có sáu người, Trầm Lâm là lãnh đạo của bọn họ, tổ bọn họ này chủ yếu phụ trách tờ báo xã hội. Ngay từ đầu, Chủ Duy Nhất phụ trách công việc sửa lỗi chính tả sửa đổi lời văn.

Một người một chỗ lâu rồi, đột nhiên dung nhập vào hoàn cảnh mới quả thật có phần không quen. Nhưng mà, cũng may đồng nghiệp trong phòng làm việc cũng thật hòa khí.

Giờ nghỉ trưa ngày hôm đó, đồng nghiệp hàn huyên tới chuyện mua xe. Chủ Duy Nhất không có quá nhiều hiểu biết với xe, có lẽ đối với cô mà nói chỉ là một phương tiện thay thế đi bộ mà thôi.

“Duy Nhất, thứ bảy này cậu có thời gian theo tớ đi lái thử không?” Nói chuyện là Đường Vi ngồi bên cạnh cô.

Đại học Chủ Duy Nhất vẫn bận kiêm chức cũng chưa thi bằng lái, nghe được cô vẫn chưa thi, Đường Vi liền vội vàng nói, “Cậu nhanh đi thi đi, bây giờ càng ngày càng khó, trước đây bọn tớ chỉ thi ba môn, bây giờ phải thi bốn môn, em họ tớ đã thi khi nghỉ đông năm ngoái, nói là lần sau còn phải cải biến.”

Chủ Duy Nhất nghe được hơi sững sốt, “Mình thấy bạn bè tớ bọn họ lái xe hình như cũng không khó khăn như thế, vì sao phải thi khó khăn như vậy?”

Đường Vi bị cô chọc cười, sau đó lại đề cử một nơi dạy điều khiển cho cô. Chử Duy Nhất ngẫm lại, học được lái xe sau này quả thực sẽ thuận tiện rất nhiều, liền dự định đi báo danh.

Báo danh không có thẻ căn cước tuyệt đối không được.

Chuyện thẻ căn cước này không thể kéo dài thêm nữa. Chử Duy Nhất chủ nhật gọi điện thoại tới cho mẹ.

Cô đứng ở trước cửa sổ bằng gỗ, một tay nắm chặt, bên tai nghe thấy âm nhạc nhẹ nhàng khe khẽ, cho đến khi đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng nói –

“Duy Nhất?” Giọng nói mang theo kinh ngạc.

“Mẹ, là con.” Khóe miệng Chử Duy Nhất khẽ nhúc nhích. “Con tìm mẹ muốn lấy hộ khẩu gốc một tý, thẻ căn cước của con đã mất rồi, muốn đi đồn cảnh sát làm bổ sung..”

Đầu kia thoáng cái im lặng.

“Duy Nhất, mẹ bây giờ đang công tác ở thành phố.”

Chử Duy Nhất khẽ cau mày một chút, “VẬY con chờ mẹ về, con sẽ liên lạc mẹ sau. Vâng, tất cả thuận lợi.”

“Chờ một chút, Duy Nhất, mẹ bảo Thanh Viễn đưa qua cho con.” Chử mẹ sợ cô cúp điện thoại ngữ tốc hơi nhanh, “Làm sao mà mất thẻ căn cước?” Chử mẹ hỏi.

“Ách, tháng trước đi Thượng Hải không cẩn thận bị trộm ví tiền.” Chử Duy Nhất ngẫm lại liền đau đầu.

“Con tính tính này một chút không thay đổi, đã lâu như vậy, mới tới tìm mẹ.” Nói xong hai mẹ con đều im lặng một lát. “Mẹ nghe chú Lý con nói,

con đi tòa soạn báo Hoa Tinh làm việc? Bây giờ thế nào rồi?”

“Công việc vẫn tốt, đồng nghiệp đối xử lẫn nhau rất tốt.” Chử Duy Nhất đáp.

“VẬY là tốt rồi.” Chử mẹ cũng nói.

Chử Duy Nhất nghe được ở bên kia mẹ cô có người đang nói, “Mẹ, vậy mẹ bạn tiếp đi nhé.”

“ĐƯỢC, con cũng chú ý thân thể.”

“ĐƯỢC, tạm biệt.” Chử Duy Nhất cúp điện thoại, hít một hơi thật sâu.

Chử Duy Nhất và bạn học ở cao trung quả thực có rất nhiều năm không liên lạc, lúc đi phương Bắc học đại học, cô thay đổi toàn bộ phương thức liên lạc. Người duy nhất cô còn liên hệ chính là Lam Nguyệt, cô ấy đã từng là bạn cùng phòng ở cao trung, hai người ba năm cùng trường.

Cuối tuần, Lam Nguyệt vừa thấy cô, liền cho cô một cái ôm thật to. Mặc dù lúc Chử Duy Nhất lên đại học hai người cũng chưa gặp mặt lại nhau, cũng không trở ngại tình cảm của bọn họ.

“Duy Nhất, cậu sao cũng không có thay đổi gì.”

Chử Duy Nhất nhìn từ trên xuống dưới, “Kỳ thực là có thay đổi.”

“Không có! Một chút cũng không có! Kiểu tóc giống nhau, thanh thang quả thủy*. Mình cũng béo phì rồi.” Lam Nguyệt thở dài. “Mấy năm này, hàng năm chúng ta đều sẽ có một lần gặp gỡ, chỉ có cậu cũng không lộ diện lấy một lần, bây giờ trong lớp đã có người kết hôn rồi. Cậu còn nhớ Lý Nguyệt Dương không? Cậu ấy gả cho một soái ca người Đức, sinh một bé gái, cũng xinh lắm.”

(Thang thang quả thủy: một câu hình dung thức ăn quá nhiều nước, ít gia vị, không có mùi vị.)

Chữ Duy Nhất hơi kinh ngạc.

“Được rồi, kỷ niệm ngày thành lập trường ngày đó cậu nói cậu đã gặp Tống Khinh Dương?” Lam Nguyệt hăng hái hẳn lên.

Chữ Duy Nhất uống một hớp trà, “Đúng thế. Anh ta hình như cũng làm truyền thông.”

“Cái gì hình như, anh ta quả thật là cũng làm.” Lam Nguyệt một bộ có vẻ rất hiểu, “Cậu ở bên ngoài mấy năm này không biết, Tống Khinh Dương chính là người đàn ông độc thân hoàng kim của thành phố D chúng ta. Khi chúng ta đi học, anh ta có bao nhiêu lợi hại cậu đã quên rồi à?”

Dường như mấy ngày nay bên tai cô cứ luôn nghe được tên của anh. Không phải là đầu gối đầu Thanh Dương, nghĩ đến cái đó, lòng của cô có chút e ngại.

“Mình hình như không có bao nhiêu ấn tượng.”

Lam Nguyệt lắc đầu, “Khi đó cậu chỉ biết đến Si Thanh Viễn, nào để ý nam sinh khác chứ.”

Si Thanh Viễn –

Cô lớp mười, anh lớp mười hai. Khi đó có ai không biết cô thích Si Thanh Viễn đây?

Chữ Duy Nhất nhìn lá trà trôi nổi trong ly, tùy tiện nói, “Chúng tớ là người thân.”

“Thật sao?” Lam Nguyệt cười. Khi đó có người thấy Si Thanh Viễn đến tìm cô, ngay từ đầu còn tưởng rằng hai người có phát triển gì đó.

“Lam Nguyệt Lượng, cậu khi nào thì trở bên bát quái rồi hả? Có phải phụ nữ lập gia đình rồi đều như vậy hay không?” Chử Duy Nhất chớp mi.

Tháng trước Lam Nguyệt vừa lĩnh giấy chứng nhận, chồng cũng là học sinh của D trung. Lại làm nên một đoạn giai thoại D trung.

“Đi chết đi, đây là lạc thú cuộc sống, cũng không thể làm cho cuộc sống của mình ao tù nước đọng được. Tống Khinh Dương như thế nào? So với Si Thanh Viễn thì sao?”

Si Thanh Viễn –

Chử Duy Nhất mắt híp một cái, mặt suy nghĩ hơi bay xa.

“Nói nhanh lên chứ?”

Chử Duy Nhất một tay nâng cằm, “Tống Khinh Dương, khí vũ hiên ngang, mi thanh mục tú, sự nghiệp thành công, phong độ nhanh nhẹn, sao trường ta không tìm anh ta phát biểu nhỉ?”

“Đó là anh ta khiêm tốn, cậu cho là nhà trường chưa tìm tới anh ta sao?”

“Làm sao cậu biết?” Chử Duy Nhất tò mò.

“Chồng tớ có chút lui tới với anh ta, nhưng mà tớ và anh ta chỉ ăn cơm hai lần thôi.”

Hóa ra là thế, cái vòng này nhỏ như vậy.

“Được rồi, cậu có thể làm phù dâu của tớ không? Những bạn học kia của chúng ta đều kết hôn rồi, tìm tới tìm lui chỉ còn lại cậu.” Lam Nguyệt chờ đợi nhìn cô.

“Tớ không biết uống rượu.” Chử Duy Nhất đau đầu.

“Cái này không sao cả, chỉ cần cậu chấp nhận thì được rồi, đám bạn bên kia đều là bạn khá tin cậy. Không phải là cậu còn chưa có đối tượng sao? Đến lúc đó có thể nhìn xem, nói không chừng liền nhất kiến chung tình luôn.”

Chử Duy Nhất càng thêm ưu thương, “Lam Nguyệt Lượng, không nên thường xuyên cho tớ một dao, ngực tớ đau.” Chử Duy Nhất làm bộ che ngực, “Tớ vẫn còn thói quen độc thân, tự tại.”

“Chờ cậu gặp phải người đó, cũng sẽ không nghĩ như thế nữa, hận không thể mỗi ngày dính cùng một chỗ.”

“Đi vệ sinh thì làm sao?”

Lam Nguyệt Lượng bị cô làm cho bật cười, “Vậy thì có cái gì, vốn là vợ chồng, một người đi vệ sinh, một người đánh răng, cái này đều bình thường.”

“Quả nhiên tiêu thuyết là tốt đẹp, cuộc sống là thực tế.” Chử Duy Nhất cảm thán.

Tan làm ngày thứ hai, cô đã nhận được một số xa lạ, cho thấy vốn là di động. Cô cũng đoán được là Si Thanh Viễn gọi tới.

...

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên, Chử Duy Nhất cuối cùng nhấn phím kết nối.

“Là tôi.” Si Thanh Viễn cúi đầu ho khan một cái, bỏ phí đã lâu, “Ngày hôm qua dì nói với tôi em cần bản hộ khẩu gốc, bây giờ em ở đâu tôi đưa qua.”

Chử Duy Nhất nhìn thoáng qua thời gian, bốn giờ năm mươi tám phút, cô vẫn còn nửa giờ nữa mới tan tầm. “Để tôi đi lấy vậy.”

“Không cần, tôi mới vừa mổ xong, lát nữa tan ca.” Si Thanh Viễn xoa nhẹ đuôi lông mày.

Chử Duy Nhất nhìn lục la* trên bàn, xanh ngát um tùm, cô báo địa chỉ của mình.

(Lục la: cây thường xanh mọc thành bụi)

“Được, nửa giờ sau tôi đến.” Si Thanh Viễn nói xong câu này thì cúp điện thoại.

Nửa tiếng, Chử Duy Nhất xem hết bản thảo ngày mai phải gửi, gửi đến hòm thư của Trần Lâm.

Đã tới giờ tan việc rồi, Đường Vi cùng cô rời khỏi, đến cửa tòa nhà, Đường Vi đi trước. Chử Duy Nhất vừa đi vừa nhìn, lúc này điện thoại di động kêu lên.

“Tôi ở giao lộ đường cái bên tay phải.” Xe Si Thanh Viễn dừng ở đằng kia, ở trong xe anh đã nhìn thấy cô. Anh hơi híp mắt lại, phóng tầm mắt ra xa. Cô vẫn giống như trước đây, bước đi thích cúi thấp đầu, cũng không chú ý phía trước.

Chử Duy Nhất nhìn thấy xe của anh ta, tăng nhanh tốc độ đi tới. “Làm phiền anh rồi.” Cô khẽ mỉm cười.

“Lên xe đi.” Si Thanh Viễn liếc mắt qua một bên.

“Không cần đâu, anh vừa mới tan ca, tôi không quấy rầy anh nữa.”

Tầm mắt Si Thanh Viễn chuyển đến trên mặt cô, “ Dì dặn dò tôi có thời gian tới thăm em một chút, giờ này đi ăn cơm tối thôi.”

Lấy mẹ cô ra, Chử Duy Nhất không thể không nghe theo. Cô hơi trầm mặt một lát, đi về phía bên cạnh, lên xe.

Xe anh rất rộng rãi, sạch sẽ không có một chút tạp vật.

Chử Duy Nhất cảm khái, sao lần này cô về, mọi người cũng biết lái xe cả rồi.

Đang là lúc tan tầm, trên đường hơi kín. Gió từ trước cửa sổ thổi vào, Chử Duy Nhất ngửi thấy mùi trên người anh, mùi vị rất tươi mát. Bởi vì liên quan đến nghề nghiệp, Si Thanh Viễn có phần ưa thích sạch sẽ, xe anh sạch sẽ kỹ lưỡng.

Chử Duy Nhất nhìn cây cối bên ngoài cửa sổ, mùa hè sắp tới, lá cây ngô đồng Pháp càng ngày càng dày, mùa hè đi ở chỗ này vừa mát mẻ vừa sáng khoái. Lúc Chử Duy Nhất học đại học nghe được tin thành phố D có một số đoạn đường chặt bỏ ngô đồng, lúc đó cô còn rất tiếc hận.

“Ăn món Hồ Nam không? Thành phố D mở một quán món Hồ Nam không tệ.” Ánh mắt Si Thanh Viễn nhìn chăm chú vào phía trước, không kìm nén không lạnh nhạt mà nói.

Chử Duy Nhất quay đầu, thấy gò má của anh, đường cong gương mặt tuấn tú. Nhiều năm không gặp, anh hình như so với hồi đi học lúc ấy càng đẹp trai hơn, mùi vị người đàn ông thành thực cũng tăng thêm.

Nhiều năm không gặp, lại thấy bọn họ đều đã trưởng thành.

Chử Duy Nhất ngồi xuống thì liền thấy cái túi ô vuông kia. Túi rất tinh xảo, bên trong ngoại trừ bản hộ khẩu gốc còn có thứ khác, là thuốc mắt bằng nước.

“Bạn đi Nhật mang về, em thường dùng máy tính, có thể làm dịu bớt mệt nhọc.”

Chử Duy Nhất hơi cắn khước môi, “Cám ơn.”

“Công việc mới thế nào?” Anh ta chuyển đề tài.

Chử Duy Nhất xoay đầu nhìn về phía trước, “Cũng không tệ lắm.”

Hai người không nóng không lạnh nói mấy câu. Đến quán nấu thức ăn Hồ Nam, may mắn là còn chỗ ngồi.

Nhân viên cửa hàng dắt hai người người ở vị trí trước cửa sổ, đang là thời điểm dùng cơm, trong quán vô cùng náo nhiệt.

Si Thanh Viễn đẩy thực đơn đến trước mặt cô, “Muốn ăn gì?”

Chử Duy Nhất nhanh chóng lật lật thực đơn, chọn hai loại, “Tôi chọn xong rồi.”

Si Thanh Viễn nhìn thoáng qua, lại chọn hai loại, nhưng đều là của Chử Duy Nhất thích ăn.

Nhân viên cửa hàng rời đi, hai người ngồi mặt đối mặt. Chử Duy Nhất vuốt vuốt ly nước, trong lòng chuẩn bị nói gì đó. “Lần trước tôi đi thăm mẹ, mẹ không ở nhà.”

Si Thanh Viễn giương mắt nhìn về phía cô, nhẹ nhàng lạnh nhạt. “Tôi đi thành phố S học tập, mới vừa về tuần trước. Sau khi về Ninh Ninh nói với tôi em đã tới.” Ninh Ninh trong miệng anh là em trai mẹ cô sinh sau khi tái hôn, năm tuổi, vừa bướng bỉnh vừa đáng yêu.

Chử Duy Nhất vừa nghĩ tới Ninh Ninh khoe miệng cũng tràn đầy ý cười, huyết thống thật sự là kỳ diệu, cho dù đáy lòng cô không có cách nào tiếp thu sự thực mẹ cô tái hôn, nhưng cô lại không có cách nào giả bộ lạnh lùng với Ninh Ninh được, thậm chí so với trong tưởng tượng càng thích cậu bé hơn.

“Cu cậu rất thích búp bê Matryoshka em tặng nó, bảo bố riêng biệt, cũng không để cho người khác chạm vào. Món đồ chơi tôi mang cho nó cũng không thấy cu cậu như vậy.” Si Thanh Viễn hơi nhếch khoe miệng, còn có chút bất đắc dĩ.

Chử Duy Nhất nhìn mà ngây ngốc.

Búp bê cô đã mua rất lâu rồi, chỉ là mấy năm nay cô vẫn chưa trở về.

“Có thời gian, có thể đi thăm nó nhiều một chút, Ninh Ninh rất thích em, dì cũng vẫn rất nhớ em.”

Chử Duy Nhất bưng ly nước lên, nhìn dòng người như nước chảy ngoài cửa sổ, không có câu trả lời thuyết phục. Một bữa cơm rất an tĩnh, Si Thanh Viễn và cô không phải là người nói nhiều.

Sau khi ăn xong, hai người đi thang máy xuống lầu. Lúc vừa mới đi, bốn năm người, đến lúc xuống một tầng, đột nhiên tràn vào bảy tám người, thang máy có phần chật chội.

Chử Duy Nhất bị chen lấn lùi về một bước, thân người liền sát vào trên người Si Thanh Viễn.

Ăn mặc mùa hè vốn mỏng manh, cánh tay anh thật lạnh, Chử Duy Nhất theo bản năng xê dịch đến bên cạnh. Si Thanh Viễn rất bình tĩnh. Thật vất vả đến được lầu một, Chử Duy Nhất vội vàng theo sát đoàn người mà bước ra ngoài.

Màn đêm đã hoàn toàn bao phủ cả tòa thành phố, đèn nê ông đã sáng phát ra chùm ánh sáng nhiều màu sắc.

Si Thanh Viễn đi đến sau lưng cô, nhìn cô giẫm lên gạch đá trên đất có thứ tự, giống như là có chứng ép buộc, nhất định phải đi theo quy luật. Chử Duy Nhất có một số thói quen vẫn không thay đổi.

Đi tới cạnh xe của anh, Si Thanh Viễn lên xe trước, cô đứng ở trước cửa sổ xe không nhúc nhích, “Ngày hôm nay cảm ơn anh.”

Si Thanh Viễn đặt tay trái ở trước cửa sổ, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích. “Trên đường cẩn thận.”

Chử Duy Nhất cười khe khẽ, “Tạm biệt.” Cô xoay người chìm vào ở trong dòng người.

Si Thanh Viễn lớn hơn Chử Duy Nhất hai tuổi, hai người học cùng một trường sơ trung, học cùng một trường cao trung. Đã từng là quan hệ học trưởng và học muội, sau đó lại thành kẻ huynh muội.

Thế sự khó đoán, không gì hơn vậy.

Thứ ba Chử Duy Nhất xin nghỉ nửa ngày đi cục công quản lý khu vực. Điền vào bảng phía trước cô chính là một học sinh cao trung, sang năm tham gia thi vào trường cao đẳng, người ta kết quả đem thẻ căn cước vứt đi, mẹ của đứa trẻ đó vẫn niệm lắm nhảm.

“Con không phải là đứa trẻ nhỏ nữa, còn đem thẻ căn cước cầm đi ném, bảo mẹ nói như thế nào đây! Ra ngoài đặt khách sạn cũng không thể vào ở.”

Gương mặt đứa trẻ kia bực bội, nhưng là cô bé phạm lỗi không có sức bác bỏ. “Mẹ à, thời kỳ mãn kinh không thể nổi giận sẽ già đó.”

Chử Duy Nhất hơi sững sờ.

Không bao lâu thì đến phiên Chử Duy Nhất.

“Làm bổ sung thẻ căn cước.” Cô đưa lên hộ khẩu gốc, “Tôi muốn làm một bộ thẻ căn cước tạm thời nữa.”

“Chờ một chút qua bên kia điền bảng.” Nhân viên công tác nói.

Chử Duy Nhất gật đầu. Tất cả thuận lợi, lấy được thẻ căn cước tạm thời, thẻ căn cước chính thức một tháng sau mới có thể lấy được. Chử Duy Nhất nhìn thẻ căn cước của mình. Ảnh chụp phía trên vẫn là lúc cô mười sáu tuổi, khuôn mặt ngây thơ, lướt qua cột địa chỉ gia đình kia. Cô theo bản năng hỏi một câu, “Xin hỏi, lúc giải quyết thân phận ba đời làm sao có thể đổi lại địa chỉ ban đầu?”

“Trước lúc này cô đã kết hôn hoặc chuyển hộ khẩu.”

Chử Duy Nhất tự nhiên xoay người rời khỏi.

Kết hôn...

Tựa hồ có chút xa xôi.

Mua nhà đổi hộ khẩu trước mắt ngược lại có thể được.

Một tháng trước, Tống Khinh Dương đã nhận được mời tham gia hội liên hiệp công thương nghiệp gửi đến. Sáng sớm, anh lái xe đến nơi họp. Dừng xe xong gặp được bạn.

“Khinh Dương. Tôi nghe nói gần đây cậu có điếm ngộ.”

Tống Khinh Dương ngược mắt nhìn anh ta.

“Mấy ngày hôm trước, có phải cậu đi ăn một mình cùng phái nữ hay không?”

Tống Khinh Dương đi nhanh về phía trước.

Cậu bạn tiếp tục hỏi, “Rốt cuộc là ai đây?”

“Cậu không biết.” Tống Khinh Dương khốc khốc nói bốn chữ liền đuổi người đi.

Thế giới lớn đến thế, lại tràn đầy cơ hội cho chúng ta gặp nhau.

Tòa soạn báo ngày hôm nay phái Chử Duy Nhất và Đường Vi qua đây phỏng vấn. Đường Vi phụ trách chụp hình, Chử Duy Nhất phụ trách viết bản nháp.

Chử Duy Nhất nhìn sang đột nhiên thấy một bóng lưng ở trước mặt, hơi quen thuộc.

Đường Vi nói ở bên tai cô, “Đây đều là các nhà xí nghiệp của thành phố ta. Không biết vì sao thấy bọn họ trong mắt tôi lại toát ra vô số kim tệ.”

Chử Duy Nhất nở nụ cười, “Tựa như miêu miêu của ‘Sủng vật tiểu tinh linh’.”

“Hi hi, cậu cũng từng xem à.”

“Tớ nuôi một con mèo Folk liền kêu nó là Miêu Miêu.”

“Duy Nhất không nhìn ra đáy lòng cậu cất giấu một tâm hồn thiếu nữ nha.”

Chỉ chốc lát sau, hội nghị bắt đầu. Chử Duy Nhất nhanh chóng viết nội dung chính trong máy tính. Đem về đưa vào viết bản thảo xong rồi tới dàn ý.

Lãnh đạo ở trên bục keng keng nói lời dạo đầu hùng hồn, “Mấy năm nay các nhà xí nghiệp trẻ thành phố D không ngừng lớn mạnh, phía dưới cho mời Tổng Kinh Dương đại diện các nhà xí nghiệp trẻ lên bục phát biểu.”

Ánh mắt Chử Duy Nhất sáng quắc nhìn lên đài. Đường Vi sợ hãi than, “Thật là đẹp trai.” Cô chuyển mạch suy nghĩ, “Bộ phận tạp chí không phải là muốn làm bài báo về nhà xí nghiệp trẻ sao? Hiện tại có người rồi.”

Chử Duy Nhất nháy mắt mấy cái, “Anh ta không nhất định sẽ đáp ứng đâu.”

Đường Vi vẻ mặt ước mơ, “Lát nữa chặn anh ta lại, nhất định phải lấy được bài tin tức.”

Chử Duy Nhất:...

Cảm ơn tiện lợi của internet, Đường Vi tra được thông tin của Tổng Kinh Dương ở trên web rất nhanh.

“Duy Nhất, tớ nhớ rõ cậu học cao trung là ở D trung.”

“Ừ - “ Chử Duy Nhất không khỏi bất an.

“Thật sự là quá tốt, các cậu là bạn học, Tống Khinh Dương cũng học ở D trung, chỉ có điều anh ta tốt nghiệp trung học phải đi Đức du học.”

Chử Duy Nhất:...

“Cậu biết anh ta không?”

“Trước đây không biết.” Gần đây mới vừa quen thôi. Chử Duy Nhất nhìn người nói chuyện trên bục, quả thực giết cô trong nháy mắt, vì sao lần trước trường không để cho anh ta làm đại biểu phát biểu! Khuôn mặt cô sầu nã.

Sau khi hội nghị kết thúc, Đường Vi lôi kéo cô, “Đi, mau đuổi theo sau.”

“Đường Vi, chúng ta còn phải về viết bản thảo.” Chử Duy Nhất nói.

“Không làm lỡ thời gian đâu.” Mắt thấy bọn họ đi lên nhà hàng trên lầu rồi.

Đường Vi vô cùng đau đớn, “Hình như ăn một bữa ở đây phải nửa tháng tiền lương.”

Chử Duy Nhất cười, “Muốn quay về không?”

Đường Vi không cam lòng, “Con vịt nấu chính bay rồi.” Đường Vi tự nhiên không vui, “Một cơ hội thật tốt đó.”

Chử Duy Nhất đề nghị, “Phía trước còn có mấy nhà xí nghiệp cậu có muốn đi phỏng vấn không?”

Đường Vi liếc cô một cái, “Cậu cứ nói đi.”

Kỳ thật Tống Khinh Dương đã thấy Chử Duy Nhất, anh từ sát bên người bên cạnh Chử Duy Nhất mà qua.

Chử Duy Nhất đang suy tư bản thảo, đột nhiên cánh tay tê rần. “Là anh ta.”

Chử Duy Nhất ai ui một tiếng, cô bị Đường Vi bóp đau.

Đường Vi khẽ ho nhẹ một tiếng, “Tổng tiên sinh – “

Tống Khinh Dương dừng bước, nhìn hai người.

Tống tiên sinh, gọi anh ta như vậy thật là kỳ! Chử Duy Nhất muốn cười.

“Tổng tiên sinh, xin chào, chúng tôi là ký giả của tòa soạn báo Hoa Tinh, hiện tại tạp chí chúng tôi có một trang báo đưa tin về nhà xí nghiệp trẻ thành phố D, không biết có thể phỏng vấn ngài hay không?” Đường Vi lấy danh thiếp trong túi xách ra, nhưng mà ngày hôm nay không mang theo. “Duy Nhất, cậu có mang danh thiếp hay không.”

Chử Duy Nhất ngây ngốc lấy ra danh thiếp của mình, đưa tới trong tay Tống Khinh Dương.

Đường Vi một lòng cho thấy các cô không phải là kẻ lừa đảo.

Tống Khinh Dương mặt mày thản nhiên, khóe miệng mỉm cười, “Có thể, nhưng mà ngày mai tôi phải đi vùng khác rồi.”

“Không sao, chờ anh có thời gian, chúng tôi lúc nào đều k.” Đường Vi kích động nói.

(K: đây là nguyên văn. Nghĩa là có thể.)

“Được rồi. Cô Chử sau này còn gặp lại.” Anh nói hay như là lần đầu tiên gặp mặt của hai người.

Chử Duy Nhất hơi lúng túng.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tống Khinh Dương trở lại hồi lâu, mấy người kia nhìn anh. “Tổng thiếu, lúc nào thân thiết như thế? Cậu trước đây không phải là rất phản cảm những phỏng vấn này sao?” Những người tinh ranh này vừa nhìn liền nhìn ra mờ ám.

Tống Khinh Dương không nhanh không chậm trả lời một câu, “Trước đây là trước đây.”

Tất cả mọi người đã hiểu, ý tại ngôn ngoại. Bọn họ vẫn tò mò.

Ngày thứ hai, Tống Khinh Dương đi thành phố C công tác, đang trôi qua trong một buổi sáng bận rộn. Lúc ăn cơm trưa, anh giao phó trợ lý đi mua một tờ báo Hoa Tân.

Anh thấy bài báo của đại hội ngày hôm qua, kí tên – Chử Duy Nhất, anh dừng ở cái tên đó hơi xuất thần. Ngoài cửa có người gõ cửa.

“Mời vào – “

Trợ lý cầm văn kiện, “Tổng tổng đây là văn kiện cần ký, anh xem qua.”

Tống Khinh Dương xem qua từng cái, ký tên. “Tìm giúp tôi một cây kéo.”

“Được.”

Thời gian vội vã, Chử Duy Nhất đã bắt đầu làm việc ở tòa soạn báo. Nhiệt độ càng ngày càng cao, có đôi khi ban ngày bọn họ cần đi ra ngoài

thu thập tin tức, khi trở về mặt phơi nắng đến đỏ bừng. Có vài người không muốn đi ra ngoài, thì đều giao cho Chử Duy Nhất.

Chử Duy Nhất đang cùng Đường Vi thảo luận bản thảo, chủ nhiệm đến hỏi, “Tiểu Chử, chỗ đó nhà cô không phải là muốn phá bỏ sao?”

“Là vùng đường Vân Nam kia sao? Hai năm trước đã nói rồi mà.”

Chử Duy Nhất trả lời, “Hàng xóm hai bên đều nói thế, nhưng mà hiện tại thời gian còn chưa xác định.”

“Duy Nhất, cô phải vùng lên?”

Hay là tuyệt đại đa số người đều cho rằng phá bỏ và dời đi nơi khác là tốt, nhưng Chử Duy Nhất cũng không nghĩ đến. Căn nhà nhận lại kia chính là tất cả hồi ức tốt đẹp của cô, cô không nỡ.

Cô trở về từ phương Bắc cũng là vì chuyện nhà, lúc bà nội qua đời đem nhà cửa để lại cho cô, nhưng vẫn là tên cha Chử.

Cô không thể làm gì khác hơn là cười cười.

Thứ sáu, Chử Duy Nhất đi một nhà hàng Thái Phường mới mở trong thành phố. Phòng vẫn kết thúc, vừa lúc là khoảng thời gian ăn cơm, quản lí mời cô ở nhà hàng dùng cơm.

Tầng này là nhà hàng thức ăn chay năm nay vừa khai thác, quản lí đề cử mấy món ăn nổi tiếng nhà hàng. “Du Bát Diện (1), Đóa Tiêu Ngư (2) chính là món ăn sở trường của đầu bếp chúng tôi, cô nhất định phải nếm thử.

*Du Bát Diện: một món mì phở truyền thống, có vị cay.

*Đóa Tiêu Ngư: món ăn cay, phổ biến ở Hồ Nam.(P/s: Mình ko dẫn hình được, các bạn thông cảm.)

Chăm thức ăn ngon, Chủ Duy Nhất liếc nhìn, mỗi món đều rất tinh xảo. Mới vừa trong lúc phỏng vấn cô cũng hiểu được, đầu bếp nơi này là do ông chủ tự mình đi Đài Loan mời đến đây, có thể nói ông chủ là một người có lòng.

Chủ Duy Nhất cầm camera chụp vài tấm hình, nếu như thêm vào mấy tấm hình của nhà hàng so với chữ nghĩa đơn thuần phác họa ở trong tạp chí có thể rất hiệu quả.

Tống Khinh Dương cùng bạn đến đây dùng cơm, là nhà hàng kiểu mở, cho nên anh liếc mắt liền thấy Chủ Duy Nhất, thấy cô đang nghiêm túc sắp xếp ảnh chụp, anh bất giác cười một tiếng.

Bạn đi cùng nhìn theo ánh mắt anh, “Ký giả?”

“Ừm.” Tống Khinh Dương gật đầu một cái.

“Năm ngoái lúc khai trương, cậu cũng không có ý muốn tuyên truyền, sao đã qua nửa năm rồi muốn tuyên truyền?” Người nọ bưng tỉnh hiểu ra, là cô ấy!

“Khi đó không có người thích hợp.” Tống Khinh Dương đáp.

“Không phải là cậu coi trọng vóc người xinh đẹp chứ.” Cậu bạn cười đùa.

Tống Khinh Dương sững sờ một chút, Chủ Duy Nhất cũng thấy anh, mâu quang hơi sững sờ.

Chủ Duy Nhất đi tới chuẩn bị chào hỏi rồi đi.

Tống Khinh Dương hỏi, “Đến đây thu thập tin tức?”

“Gần đây tạp chí làm chuyên mục mỹ thực, tôi và đồng sự phụ trách.”

Tống Khinh Dương gật đầu, giới thiệu, “Đây là ký giả tòa soạn báo Hoa Tân, Chử Duy Nhất. Đây là bạn tôi, Trác Thiên.”

Trác Thiên không dấu vết đánh giá cô, “Xin chào, tôi thường xuyên đến đây dùng cơm, có gì cần cứ việc nói, tôi tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn*.”

(Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn: biết gì nói nấy.)

Thành phố D rất lớn, từ lần trước hai người đã hơn nửa tháng không gặp nhau.

Tống Khinh Dương dừng ở mặt mũi cô, da hình như đen hơn, song phụ trợ cho con mắt càng thêm trong trẻo, “Phỏng vấn lần trước cô và đồng sự cô nói còn đang chuẩn bị sao?”

Chử Duy Nhất xấu hổ, “Ừ, tôi sợ làm phiền anh.”

“Nếu như tôi đã đáp ứng cũng sẽ không đổi ý, lẽ nào ở trong mắt cô tôi là người nói không giữ lời?” Tống Khinh Dương cầm chiếc đũa, tư thái vân đạm phong khinh như vậy.

Trác Thiên ngây ngẩn cả người, anh như cười như không, “Tống Khinh Dương cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng phỏng vấn.”

Chử Duy Nhất nhìn thẳng vào anh, cô nuốt cổ họng một cái, ‘Như vậy thứ bảy anh có rảnh hay không?’

“Cô hẹn tôi?” Tống Khinh Dương hỏi.

Chử Duy Nhất gật đầu, “Thời gian trên có được không?”

Tống Khinh Dương để đũa xuống, không nhanh không chậm, “Có thời gian.”

Trác Thiên bị thái độ ngạo kiều này của Tống Khinh Dương làm giật mình, anh nên chụp lại mới đúng.

Cứ như vậy, Chử Duy Nhất ngồi cùng một bàn với họ. Trác Thiên ngược lại cho cô rất nhiều đề nghị, quà vật đặc sắc ở thành phố D cậu ta biết rất nhiều. Chử Duy Nhất ghi lại.

Một bữa cơm rất vui vẻ.

“Cám ơn anh.” Chử Duy Nhất mắt đang cười.

“Đừng khách khí, cô là bạn học của Tống Khinh Dương, đều là người một nhà, được rồi, năm nay tôi chuẩn bị đi Đông Bắc du ngoạn, cô có đề cử gì tốt không?”

Tống Khinh Dương ngược mắt nhìn qua.

Chử Duy Nhất nói, “Trước đây tôi đã làm qua nghiên cứu đơn giản.”

“Vậy làm phiền cô gửi vào hòm thư của tôi, cám ơn cô nha, Duy Nhất.” Trác Thiên phấn chấn mà nói, một tay tự nhiên vỗ vỗ vai của Chử Duy Nhất.

Bỗng nhiên, một ánh mắt lạnh bắn qua.

Trên mặt Tống Khinh Dương không có biểu tình gì, “Trác Thiên, buổi chiều cậu không phải muốn đi gặp khách hàng sao?”

Trác Thiên hậm hực mà thu tay về.

Ăn cơm xong, Trác Thiên về công ty trước, còn lại cô và Tống Khinh Dương ngồi ở chỗ đó.

“Làm thẻ căn cước xong chưa?” Tống Khinh Dương hỏi.

“Xong rồi.” Chử Duy Nhất nhìn bức thư pháp bày ở cửa, chữ viết mạnh mẽ tiêu sái.

Người phục vụ đến dọn bàn, lại đổi lại hoa bách hợp mới ở trên bàn, làm cho tâm tình người ta vui vẻ không rõ.

Tay của Tống Khinh Dương tùy ý đặt ở trên bàn, “Không phải là phụ trách bố trí trang in của tờ báo sao? Sao lại bộ phận tạp chí rồi?”

Chử Duy Nhất nhìn ánh mắt của anh, anh là nội song*, đàn ông có càng có vẻ anh khí. “Một tiền bối bộ phận tạp chí về chờ sinh, tạm thời tìm không được người thay, liền để cho tôi đi thôi.” Nói xong rồi, cô nghĩ tới điều gì, “Mấy ngày nay không phải là không liên hệ với anh, mỗi ngày tôi đều phải đi ra ngoài.” Đường Vi đã nói với cô nhiều lần, chỉ là trong khoảng thời gian này tất cả mọi người đang bận, bận quá không có thời gian đi.

(Nội song: cách gọi một loại mắt hai mí.)

Tống Khinh Dương hơi nghiêng đầu, ánh mắt di động, “Cuối tuần này tôi đều có thời gian, mới vừa không phải cô nói muốn đi thưởng thức đồ ăn vặt sao? Tôi biết chỗ đó.” Tròng mắt anh trong sáng như sao trời, không phải là lạnh lùng, mà đặc biệt dịu dàng.

Chử Duy Nhất nhìn ngũ quan tuấn dật của anh thoáng ngậy người, đẹp quá! Cô cũng nông cạn mất rồi.

Tống Khinh Dương ung dung thản nhiên mặc cho ánh mắt cô đánh giá. Chỉ chốc lát, Chử Duy Nhất mới phản ứng được, mình nhìn anh ta như vậy, thực sự rất không lễ phép. Cô bưng nước trà trước mặt nhợt nhạt nhấp một ngụm, “Hình như tôi luôn luôn làm phiền anh.”

Cảm Tống Khinh Dương căng thẳng, chốc lát, vẻ mặt như thường, “Tôi cô là bạn học, một cái nhắc tay mà thôi. Hơn nữa cô phỏng vấn tôi, với tôi

là chuyện hữu lực (trong khả năng).” Anh thái độ thân nhiên, ngược lại làm cho Chử Duy Nhất thoáng thở phào nhẹ nhõm.

“Ngày đó đồng nghiệp chúng tôi thấy tấm hình chụp ở hội liên hiệp công thương nghiệp ở đại hội, liền muốn làm bài tin tức của các cô.” Cô cũng không nói gì là các cô nhìn tấm hình của Tống Khinh Dương mới có thể xuân tâm đại động, mượn phỏng vấn muốn tiếp xúc nhiều với anh một chút.

Tống Khinh Dương hơi thiêu mi, “Nếu các cô thật sự có hứng thú. Ngược lại tôi có thể giới thiệu ba vị khác cho cô.”

Mâu quang Chử Duy Nhất trong nháy mắt sáng ngời, “Có thể thật sao?”

Tống Khinh Dương bị vẻ mặt của cô lây nhiễm, anh cười nhạt gật đầu.

Chử Duy Nhất vừa phát hiện anh cười lộ lên ấm áp sạch sẽ. Lúc cô viết văn dùng nhiều “Khiêm khiêm quân tử ôn noãn như ngọc”, hôm nay thực sự xem như là thấy được rồi.

“Sau khi chuyện thành, tôi mời anh ăn cơm.” Chử Duy Nhất cười.

“Được.”

Cây ngô đồng ngoài cửa sổ lay động theo gió, tháng sáu, gió thổi, tâm động.

Buổi tối ngày thứ sáu, đồng nghiệp tòa soạn báo tổ chức liên hoan, Chử Duy Nhất lo lắng đến cuộc hẹn ngày mai với Tống Khinh Dương, cô liền không có thời gian có thể đi.

“Tiểu Chử, có phải có tình huống hay không? Mấy lần trước cô có thể theo chưa bao giờ vắng mặt cả?”

Chữ Duy Nhất mang theo túi, “Ngày mai có một cuộc phỏng vấn, tối về làm chút bài tập.”

“Tiểu Chử, cô chịu khó như thế, chúng tôi cho là vẫn nên không nói gì.” Nói chuyện là tổ trưởng của trang báo xã hội, chừng ba mươi tuổi, nhỏ hơn cô ấy đều gọi cô ấy là Từ tỷ.

Cô ấy bình thường nói cũng thích kèm theo chế nhạo, mọi người cũng đã quen rồi. Bởi vì cô ấy là họ hàng của ông chủ, vừa đến tòa soạn báo liền được ủy nhiệm chức vụ, cho nên cô ấy đối xử với người ngoài khác hạng tự cho mình là rất cao.

Chữ Duy Nhất cũng không để ý, cùng bọn họ ra khỏi tòa cao ốc. Mọi người đều tự lên xe, Đường Vi nói với cô, “Cậu chớ để trong lòng, chị ấy chính là như vậy, không quen nhìn người khác tốt. Ai bảo chúng ta trẻ tuổi xinh đẹp chứ.”

Chữ Duy Nhất cười vui vẻ, “Đúng vậy, người đẹp đi ăn cơm nhanh lên đi. Chơi vui đi.”

“Cậu cũng đúng là, chuyện phỏng vấn nên là tứ và cậu cũng được, ngày mai cậu cực khổ rồi.”

“Mau đi đi.” Chữ Duy Nhất nói.

Chữ Duy Nhất đi siêu thị mua một ít nguyên liệu nấu ăn. Về đến nhà đã là hai giờ sau rồi. Sau khi tốt nghiệp cô ăn ba bữa không đúng giờ, đến nỗi dạ dày không được tốt. Chỉ cần buổi sáng không ăn điểm tâm, dạ dày liền sẽ bắt đầu đau đớn.

Dùng nước hầm xương đã làm tối hôm qua, thêm gan heo vào, tí thịt, da, bỏ vào hai muống chao tương khô lâu năm, mì mua ở trong một cửa tiệm bên cạnh, tay giã bột, vị rất Q, cuối cùng dùng lửa nhỏ nấu từ từ, nửa nồi nước nấu hết một nửa rồi đổ vào một nắm rau cải.

Đây là sở trường giỏi nhất của Chủ Duy Nhất, khi còn bé bà nội thường làm cho cô. Về sau bà nội qua đời, cô muốn ăn, lại tự bắt đầu học làm, nhưng cuối cùng cũng không nếm được cái mùi vị từng có kia nữa.

Cơm nước xong xuôi, cô mở máy tính ra, mở nhạc. Cô ngồi xếp bằng trên ghế salon, trên mặt bàn có kẹp một văn kiện, là bản thảo hội nghị “Hội liên hiệp công thương nghiệp” lần trước. Ở trong đó còn đang giữ lại, tư liệu của Tổng Kinh Dương.

Tuổi 26, sinh nhật, ngày 6 tháng 6. Lúc thấy ngày sinh nhật, Chủ Duy Nhất đột nhiên nở nụ cười, cái ngày này, ngày đầu tiên thi tốt nghiệp trung học.

Chiều cao 182. Nhóm máu O, con trai độc nhất trong nhà. Nhà ở: đường XX.

Chủ Duy Nhất thực sự bội phục Đường Vi thậm chí ngay cả cái này cũng có thể tra ra được. Ai, internet thật đáng sợ, hay là nữ nhân thật đáng sợ.

Còn thêm một tấm ảnh Tổng Kinh Dương ở cao trung, đồng phục học sinh màu xanh, anh ta mặc ngược lại không quê mùa chút nào, khi đó tất cả mọi người đều nói ra đồng phục học sinh xấu, kỳ thực nhìn mặc ở trên người ai thôi.

Trong ảnh chụp, Tổng Kinh Dương một tay đút ở túi quần, đang nghiêng đầu nói với bạn học, chính là ở cái góc độ này bị người khác chụp nhanh, thiếu niên nho nhã, khi đó cô thật không có chút ấn tượng nào, ban khoa học xã hội và ban khoa học tự nhiên cách nhau xa như thế, không cùng xuất hiện cũng là điều bình thường, nếu như thật tụ tập cùng nhau đoán chừng yêu sớm sẽ phát triển rồi, thầy cô giáo cũng sốt ruột đến chết.

Tổng Kinh Dương, trong đầu Chủ Duy Nhất hiện lên khuôn mặt của anh.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Điện thoại di động trong túi xách kêu vang, Chử Duy Nhất bỏ máy tính xuống di lấy điện thoại di động, dãy số xuất hiện nhấp nháy trên màn hình khiến cô sửng sốt, âm nhạc vang lên một hồi, cô mới nổi thông.

“Chị ơi – “

Chử Duy Nhất nghe ra là giọng nói của Ninh Ninh, từng tế bào căng thẳng chậm rãi buông lỏng.

“Ninh Ninh – “

“Chị, chào chị lâu rồi chị chưa về nhà thăm em, mẹ đã về rồi, ngày mai chị qua đây thăm em có được không?” Si Ninh Viễn tuổi còn nhỏ, nhưng mà tư duy rõ ràng, khả năng ngôn ngữ lại mạnh.

“Nhưng mà ngày mai chị còn phải đi làm mà.”

“Ngày mai là thứ bảy.” Ninh Ninh rất chấp nhất.”Chị à, em nhớ chị.”

Chử Duy Nhất không chịu được tiểu tử kia như thế, “Ngày mai chị có việc thật mà, đồng ý với người khác không thể nuốt lời.”

“Hừ - “ Đầu kia đã không có tiếng rồi.

“Ninh Ninh – “Chử Duy Nhất biết tiểu tử kia giận rồi, lần trước lúc cô đi đã đồng ý qua mấy ngày đến thăm cậu, kết quả về sau còn chưa đi qua đó.

“Là tôi – “ Thanh âm của Si Thanh Viễn truyền đến, “Một lát nữa tôi đi đổ nó.”

“Cám ơn – “ Chử Duy Nhất chát chát mở miệng.

“Em có thời gian qua đây một chuyến, sau khi đi về thân thể có chút không tốt.” Si Thanh Viễn trầm giọng nói.

Chử Duy Nhất trầm mặc một lát, “Được, tôi biết rồi.”

Điện thoại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

“Vậy tôi cúp đây.” Chử Duy Nhất nói.

“Ừm.” Si Thanh Viễn nhìn màn hình điện thoại di động, lông mày vặn lại.

“Anh, chị vẫn không đến sao?” Ninh Ninh cau mày ngứa đầu kéo kéo quần anh.

“Chị ấy có việc, chờ có thời gian rồi, sẽ tới thăm em thôi.”

“Hừ, mới không phải thế.” Ninh ninh ôm hai cánh tay, “Chị không thích em, chị không thích em. Em cũng không cần thích anh chị.”

Si thanh Viễn ôm cậu vào trong lòng, “Lại sao thế? Như vậy nhé, cuối tuần chúng ta hẹn chị ấy đi ngồi ma thiên luân*.”

(Ma Thiên Luân: trò chơi bánh xe quay vòng trên trời ấy.)

“Anh cũng không cần gạt em, gạt em tìm không được vợ.” Si Ninh Viễn nghiêm túc nói.

“Ồ, anh không tìm được vợ, vậy sống cùng ai đây?” Si Thanh Viễn dờ khóc dờ cười.

“Với chị đó, như vậy người một nhà chúng ta vĩnh viễn ở cùng nhau.” Trẻ con nói lời trẻ con rồi thôi.

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Tống Khinh Dương gọi điện thoại tới, Chử Duy Nhất đã chuẩn bị xong, mang theo túi xách xuống dưới lầu. Trước sau chỉ mất hai phút.

Xe Tống Khinh Dương dừng ở đầu đường, anh thấy cô, mặc một chiếc quần casual màu trắng, mà ngày hôm nay anh cũng là màu trắng. Chử Duy Nhất lên xe, “Con đường phía trước kia đang sửa không dễ đi đâu, anh phải quay đầu, đi theo hướng Đông.”

Tống Khinh Dương gõ nhẹ đầu ngón tay trên tay lái, “Ừ, chúng ta đi đường Đông Kinh, chỗ đó rất nhiều cửa hàng đặc sắc.” Anh không nhúc nhích.

“Chử Duy Nhất không hiểu,” Sao thế? Anh không biết đường sao? Chính là phía trước giao lộ kia, trước queo phải, phía trước có một chữ đường T – “Cô chuyên chú chỉ chỉ, vẻ mặt chăm chú, nói xong nhìn anh.

Tống Khinh Dương nhếch khóe miệng, “Cô chưa cài giây an toàn.”

Chử Duy Nhất:..

Cô ngẩn người, hơi ngượng ngùng.

Tống Khinh Dương nghiêng người cầm lấy giây nịt an toàn.

Chử Duy Nhất vội vã nhận lấy, “Để tôi.”

Khuôn mặt hơi nóng, cô cái đồ ngốc này, anh làm sao lại không biết đường được. Năm ngoái anh đã về quê rồi.

“Cô nóng không? Có muốn mở máy điều hòa không?” Tống Khinh Dương giấu lại ý cười.

Chử Duy Nhất buồn bực trả lời, “Không cần đâu, mở cửa sổ hóng gió một chút rất thoải mái.”

Tống Khinh Dương duy trì vẻ mặt trước sau như một, con người chuyên động, vốn tưởng rằng là một cô nàng chảnh mắng, không nghĩ tới mặt dễ dàng đó như vậy.

Tốc độ xe bình ổn, kỹ thuật lái của anh ta tốt thật. Chử Duy Nhất nghĩ đến bản thân muốn học lái, không biết sẽ như thế nào.

“Tống Khinh Dương, anh lái xe bao lâu rồi?” Cô chủ động phá vỡ trầm mặc. Vẫn là gọi tên đi, hai người cùng tuổi, gọi Tống tiên sinh hình như già so với anh.

“Sau khi Tốt nghiệp trung học, sáu năm.”

“Học lái khó không?”

“Không khó.”

“Nhưng đồng nghiệp tôi nói bây giờ rất khó.”

“Cô muốn học lái?”

Chử Duy Nhất gật đầu, “Bình thường chúng tôi ra ngoài phỏng vấn, mình lái xe sẽ tương đối dễ dàng. Hơn nữa con gái buổi tối một mình đón xe cũng không an toàn.”

Tống Khinh Dương trầm giọng đáp, “Là như thế, quả thực con gái ở bên ngoài phải cẩn thận một chút.”

Trên xã hội ra nhiều tin tức như vậy, các cô không thể không lo.

Đã đến con phố kia, Chử Duy Nhất kinh hãi dừng lại. Với phong cách đảo Cổ Lãng, văn nghệ tiểu thanh tân, ưu nhã an tĩnh.

Cây ngô đồng ở hai bên cao to rậm rạp, đang dịp mùa hè, lá cây chen chúc che khuất ánh mặt trời, để lại những đốm sáng nhỏ trên mặt đất.

Chử Duy Nhất cầm camera, nghiêm túc chụp mấy tấm, “Tôi cũng không biết thành phố D lại có chỗ này.”

“Thành phố D thay đổi rất lớn.” Tống Khinh Dương nhìn gò má cô, khóe mắt cô hàm chứa ý cười.

Chử Duy Nhất lại chụp mấy tấm, Tống Khinh Dương ở một bên nhìn, phương pháp và tư thế chụp ảnh của cô rất chuyên nghiệp. “Xã hội học” cũng mở chương trình học như vậy sao?

Chử Duy Nhất chụp ảnh xong, quay đầu lại thấy anh đang nhìn mình, bốn mắt nhìn nhau, anh gọi tên của cô, “Chử Duy Nhất, phía trước có quán trà sữa.” Không biết tại sao, anh gọi tên cô đặc biệt êm tai. Chẳng lẽ là liên quan đến tên cô dễ nghe?

Chử Duy Nhất cười, “Tống Khinh Dương, làm sao trước đây ở trường học tôi không biết còn có anh?”

Tống Khinh Dương nhìn cô, cô tiếp tục nói, “Anh lợi hại như vậy, kiến thức rộng rãi, tôi nên ôm đùi sớm một chút một mới đúng.” Nói xong cô lướt nhanh qua bắp đùi anh, dài thật.

Tống Khinh Dương cũng theo bản năng nhìn thoáng qua bắp đùi của chính mình, không nhanh không chậm nói một câu, “Bây giờ quen biết cũng không muộn.”

Phía trước quán nhỏ đang bày “Hóa ra anh cũng ở đây ” của trà sữa Lưu Nhược Anh*.

*(Hoá ra anh cũng ở đây: bài hát do Lưu Nhược Anh trình bày. Còn trà sữa hình như là biệt danh mà bên Trung đặt. Các bạn vào youtube xem nếu tò mò nhé!)

“Yêu là mê tín của thiên thời địa lợi, hóa ra anh cũng ở đây.”

Hai người ngồi ở quán cà phê nơi góc đường, từng cơn gió nhẹ thổi, cũng sẽ không cảm thấy nóng là bao. Huống chi ngô đồng làm bóng mát, lại có ô che nắng ngoài trời. Gió đang thổi, cây đang động.

Chử Duy nhất lấy ra tư liệu đã chuẩn bị xong ngày hôm qua, cô ho nhẹ một cái, “Vậy tôi bắt đầu phỏng vấn.”

Tống Khinh Dương gật đầu, anh một tay đặt ở trên bàn gỗ, ngón tay thon dài hơi động, tay kia đặt ở trên đùi, yên ổn tùy ý.

Chử Duy Nhất hỏi từng vấn đề cái một.

“Ngay từ đầu anh học đại học là công trình bằng gỗ, sau đó sao lại đi học kinh tế truyền thông?”

Anh ngưng mắt nhìn cô, “Học công trình bằng gỗ là mơ ước lúc còn bé, tôi thích cảm giác kết cấu nhà cao tầng. Chỉ là lý tưởng và hiện thực luôn có một bên phải thỏa hiệp.”

Chử Duy Nhất gật đầu, “Chuyển chuyên ngành khó chịu lắm không?”
Buông thả thứ mình thích, không phải là có thể làm được dễ dàng.

“Không có gì khó chịu với không khó chịu, kinh tế truyền thông cũng không khô khan đến thế.”

“Có thể học chuyên ngành mình thích thật là một chuyện hạnh phúc.”
Chử Duy Nhất nghĩ tới đi học chuyên ngành đại học của mình lại sinh ra cảm khái.

“Còn cô? Vì sao học xã hội học?”

“Chuyên ngành hot nhất của trường chúng tôi là khoa lý công, tôi không lựa chọn, lúc đó khi điền nguyện vọng căn bản không nghĩ sâu xa gì.”

Tống Khinh Dương cười cười, “Chưa từng nghĩ chuyển chuyên ngành?”

Chử Duy Nhất lắc đầu, “Đầu xuôi đuôi lọt thôi, lúc đó cũng không muốn phiền phức như vậy.” Một người ở phương Bắc, trong lòng vẫn cô đơn. Cô sợ lại phải đổi hoàn cảnh, cô sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Hoàn hảo bốn năm trôi qua rất nhanh.

“Đầu xuôi đuôi lọt.” Tống Khinh Dương lặp lại một lần.

Chử Duy Nhất nói giọng nhẹ nhàng, tiếp tục vấn đề.

Anh nói thời gian, cô nhanh chóng nhớ kỹ. Mười vấn đề rất nhanh kết thúc, vấn đề cuối cùng có chút liên quan đến việc riêng tư, Chử Duy Nhất suy nghĩ một lát vẫn là không hỏi.

“Tốt rồi, cảm ơn anh. Tôi mời anh uống trà nhé.” Chử Duy Nhất đặt cuốn sổ ở bên cạnh góc bàn, đứng dậy đi đến quầy..

Gió nhẹ nhàng lướt qua, vén lên trang giấy. Tống Khinh Dương lướt nhanh qua tờ giấy kia, một vấn đề cuối cùng dùng khoanh đen đánh dấu lại, nhưng mới vừa cô lại không hỏi anh.

Vấn đề là, anh có bạn gái chưa?

Chỉ chốc lát sau, Chử Duy Nhất bưng trà đến.

“Anh nếm thử, đây là trà quả, bên trong có các loại hoa quả.” Cô rót giúp anh một chén, “Ông chủ nói, thường xuyên uống mỹ dung dưỡng nhan.”

Tống Khinh Dương nâng tay bưng chung trà lên, động tác dừng lại, anh nhíu mày. “Vậy cô uống nhiều một chút.”

Chử Duy Nhất đột nhiên nghĩ đến một việc, chuyện bài tin tức tốt nhất hợp với hình của anh. Cô luôn cảm thấy mình có phần được voi đòi tiên.

“Có thể chụp một tấm hình ở chỗ này hay không?” Cô khăn trương nói, bản thân có phải lâu lắm không giao thiệp với người khác rồi, thế cho nên bây giờ nói chuyện cùng người ta tìm đều khăn trương đến nhảy loạn.

“Chụp hình? Cô muốn hình của tôi?” Tống Khinh Dương nhấp một ngụm trà quả, hơi ngọt, anh không phải là rất thích thứ gì ngọt ngọt, nhưng mà trà này có loại vấn đạo tươi mát.

“Không phải, không phải là tôi muốn. Bằng không thì tôi không chụp ngay mặt, chụp gò má của anh? Anh thấy thế nào?” Cô tha thiết nhìn anh.

Tống Khinh Dương khẽ động thân, “Trước đây cô làm phỏng vấn cũng từng chụp cho những người khác à?”

Chử Duy Nhất cho là anh lo lắng kỹ thuật chụp ảnh của cô, “Không có, trước đây tôi chụp cảnh vật.”

“Nói thế tôi là người đầu tiên?”

“Anh yên tâm, tôi chụp xong sẽ cho đồng nghiệp chỉnh sửa. Hơn nữa anh lớn lên lại không xấu, không sửa cũng không sao.”

Tống Khinh Dương:...

Nhưng mà anh vẫn đồng ý.

Chử Duy Duy thiếu chút nữa vỡ ngực đảm bảo chất lượng hình của cô. Cô nhìn ảnh gốc thật là thỏa mãn, ba trăm sáu mươi độ không góc chết. Ha ha, nếu để tấm ảnh này trong tạp chí, lượng tiêu thụ tạp chí tháng này không phải lo nữa.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Cô và Tống Khinh Dương vẫn nán lại đến buổi chiều, Tống Khinh Dương nhận được điện thoại có việc phải về xử lý. Cô càng ngại hơn.

Tống Khinh Dương còn kiên trì đưa cô về.

“Dừng lại ở giao lộ phía trước là được, tôi muốn đi mua một ít thức ăn cho cá.”

“Cô nuôi cá à?”

“Ừm, tùy tiện nuôi vài con.” Cô ngại nói mình nuôi một đôi “Tiếp vẫn ngư”*, lúc không có chuyện gì làm thì ở nhà chụp ảnh cá.

(Tiếp vẫn ngư: cá hôn môi)

Tống Khinh Dương liếc nhìn cô, “Gần nhà cô hình như có rất nhiều mèo hoang.” Cũng không sợ cá bị mèo ăn.

Chử Duy Nhất thở dài, “Lúc trước tôi cũng muốn một con mèo, nhiều lần Miêu Miêu đi bắt cá, không có cách nào tôi liền đưa mèo đi.” Đại Miêu Miêu giao cho Lý Mạo để nuôi, danh đẹp bề ngoài gọi là bồi dưỡng kiên nhẫn của Lý Mạo một chút.

Rất nhanh đã đến đầu đường, Chử Duy Nhất xuống xe, “Cái kia, cảm ơn anh.”

“Chú ý an toàn.” Anh lảng lảng nhìn cô đơn giản dặn dò vài chữ.

Chử Duy Nhất vừa mở cửa liền thấy giày thể thao nam đặt ở cửa, biết là Lý Mạo đã tới. Cậu ta có chìa khóa của cô ở đây.

Hai người khi còn bé tắm trong một cái chậu, hiểu tận gốc tận rễ.

Cậu ta ngồi ngủ trên góc ghế salon, nghe thấy tiếng động mở mắt ra, “Về rồi?”

Chử Duy Nhất buông vật trong tay, “Cậu vài ngày không tắm? Thúi chết được!”

Lý Mạo ngửi một cái, “Em gái, đây là mùi vị đàn ông! Không hiểu hả!”

“Xú nam nhân thôi!”

Lý Mạo trừng mắt cô, “Đại Miêu Miêu tớ mang tới cho cậu. Hai ngày nữa tớ phải đi Bắc Kinh diễn xuất, Đại Miêu Miêu sẽ không động tay động chân với cá của cậu.”

Đại Miêu Miêu ngoan ngoãn ở lại trong ổ, một tháng không gặp chủ nhân, cũng không nhiệt tình, là đang lên án chủ nhân vứt bỏ nó sao?

Chử Duy Nhất vuốt ve Đại Miêu Miêu, “Đại Miêu Miêu, kêu một tiếng.”

Đại Miêu Miêu lười biếng hót đầu đi, không để ý đến cô.

Chử Duy Nhất quay đầu lại, “Không phải nói mèo là động vật dài tình nhất sao? Sao nó không để ý tớ. Lý Mạo có phải là cậu dạy hay không?”

Lý Mạo trừng cô, “Chính cậu có mới nới cũ, còn trách tớ. Mèo này á tính tình nhà thông thái, biết ai đối xử tốt với nó. Đại Miêu Miêu, qua đây.” Đại Miêu Miêu giẫm giẫm mà qua.

Chử Duy Nhất mở lớn con mắt, “Đắc sắt*.”

(*Đặc sất: ở đây có ý nghĩa chế giễu hoặc răn dạy.)

“Bây giờ thứ bảy cậu còn muốn tăng ca?” Lý Mạo ngáp một cái, thấy trên bàn trà cô vừa có máy ảnh SLR vừa có máy tính xách tay, anh khẽ nhú mào, “Tổng Khinh Dương – “ anh mắt sắc thấy một kẹp tài liệu trên mặt bàn.

Chử Duy Nhất uống một hớp nước, trời nóng, cổ họng cô cũng sắp bốc khói rồi. “Nhà xí nghiệp trẻ ưu tú thành phố D, cậu biết à?”

Lý Mạo suy nghĩ một chút, “Từng nghe qua. Cậu quen biết anh ta khi nào?”

“Ngày đi kỷ niệm thành lập trường ấy.”

Lý Mạo hồi lâu không nói, Chử Duy Nhất đi cho cá ăn. Thật kỳ lạ, vì sao gần đây tiếp vẫn ngư không hôn tiếp nữa?

“Duy Nhất, Tổng Khinh Dương không thích hợp với cậu.” Lý Mạo đột nhiên nói, cô bị dọa nên tay run một cái, rắc rất nhiều thức ăn cho cá. Ô ô ô, có thể làm cá no chết hay không. Cô nhanh chóng cầm vợt lưới vớt thức ăn lên.

Lý Mạo đi tới bên cạnh cô, “Chử Duy Nhất, nhất định Tổng Khinh Dương lớn lên đẹp trai lắm, cô gái nhỏ các cậu chưa nói qua những thứ yêu đương này không hiểu lòng người phức tạp đâu.”

Chử Duy Nhất quay đầu lại, “Lý Mạo, cậu muốn hại chết cá của tớ!”

“Chút nữa tớ mua cho cậu hai con.” Cậu ta nhìn cô, “Không nên tồn tại ảo tưởng với anh ta.”

“Vì sao?” Cô nhìn anh, hỏi ngược lại, “Cậu không phải mong tớ lập gia đình sớm một chút sao?”

Lý Mạo vẻ mặt cứng đờ, “Trước đây anh ta từng nói qua chuyện yêu đương, nữ sinh vì anh ta tự sát.”

Chử Duy Nhất nghe vậy giật mình, “Cậu nghe được những thứ này từ đâu? Cậu quen biết anh ta?”

“Tớ không biết anh ta, nhưng tớ hiểu anh ta.” Lý Mạo khẩn trương, “Cậu sẽ không thích anh ta chứ?”

Chử Duy Nhất chớp mắt, “Đói bụng rồi, tớ đi làm cơm tối.”

Một bữa cơm, hai người rầu rĩ ăn, có lẽ là bởi vì đề tài trước đó không thoải mái. “Mùi vị sườn lợn này rất ngon miệng.” Lý Mạo chủ động mở miệng.

“Tối hôm qua tớ đã bắt đầu ướp tương lên trên rồi.”

“Tài nấu nướng tăng rồi.” Lý Mạo vẫn nói ra suy nghĩ của mình, “Tớ nghe ba tớ nói, dì Nguyễn bệnh rồi, tớ chuẩn bị đi thăm dì ấy, nhưng mà bây giờ không có thời gian.”

Thấy cô vẫn không có phản ứng.

“Duy Nhất, cũng đã qua nhiều năm như thế, cậu sao còn không bỏ xuống được.”

Chử Duy Nhất để đũa xuống, “Ai bảo cậu đến làm thuyết khách? Tớ không có không bỏ xuống được.”

“Nếu như cậu bỏ được, cậu cũng sẽ không nán lại ở đông bắc nhiều năm như thế, nếu phòng không phá bỏ và dời đi nơi khác, nói không chừng cậu vẫn chưa trở lại đây.” Hai người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cậu ta làm sao không hiểu cô.

“Ở nơi nào chẳng giống nhau, còn rất nhiều người phiêu bạt nơi phương Bắc nữa.” Chử Duy Nhất ứng tiếng nói.

Lý Mạo nhìn cô, “Cậu phải hiểu chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, chú Chử và dì Nguyễn bọn họ bây giờ đều tự có cuộc sống của mình, lẽ nào cậu muốn bọn họ làm vợ chồng bất hòa cả đời?”

“Tớ hiểu chứ, phòng bếp còn có một ít sườn lợn, tớ đi gói lại, cậu mang về ăn.” Cô đứng dậy rời đi, cô không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa.

Lý Mạo khẽ thở dài một hơi.

Lòng có hàng ngàn nút thắt, người nơi đâu có thể giải?

Lúc Tống Khinh Dương về đến nhà, mẹ anh đang cắt tỉa cây cối trong nhà. “Về rồi à?”

Anh đi tới, “Không phải mới cắt tỉa vài ngày trước sao ạ?”

“Chạc cây này dài ra rồi, không sửa ảnh hưởng vẻ đẹp tổng thể.” Mẹ Tống trả lời.

“Mẹ, trước đây mẹ nên dạy nghề làm vườn, không nên dạy môn kế toán.” Mẹ Tống là giáo sư đại học, bây giờ là phó đảng ủy trường học.

Mẹ Tống buông kéo, “Dương Dương, một người bạn mẹ mời mẹ giúp một chuyện, chuyện công việc của con gái bạn ông ấy.”

“Mẹ, con cái đó không rành, nữ sinh nhiều chuyện lắm ạ.” Tống Khinh Dương lạnh lùng từ chối.

“Bạn này của mẹ không phải là người khác, là hiệu trưởng trường cao trung các con. Cô gái kia khéo léo lắm, trước đây làm việc ở một tòa tạp chí, đến con đó cũng là đối đáp chuyên nghiệp.”

“Chỗ của con tạm thời không thiếu người.”

“Nếu không thì hôm nào chúng ta gặp mặt, Lý hiệu trưởng cũng là khó có một việc nhờ mẹ.”

“Tạp chí ở thành phố D rất nhiều.”

Thấy lão sư mềm cứng không ăn, vẻ mặt mẹ Tống bất đắc dĩ. “Con nhớ kỹ cho mẹ chuyện này. Mình cũng đã trưởng thành rồi, lúc nào mang một cô gái cho mẹ gặp một chút, tuổi ông nội con cũng không nhỏ nữa.”

Tống Khinh Dương cũng không biết cô gái trong miệng mẹ này chính là Chử Duy Nhất, nếu như biết rồi, anh vẫn cự tuyệt sao?

Sau khi nộp lên phỏng vấn Tống Khinh Dương, Chử Duy Nhất bắt đầu vội vàng chuyên tâm vào chuyên mục mỹ thực của cô. Lượng tiêu thụ tạp chí tháng ấy cao hơn gấp đôi, bộ phận tạp chí bên kia vui đến nở hoa, chủ nhiệm lúc họp đã biểu dương cô.

Chử Duy Nhất nhận được một khoản tiền thưởng phong phú, đáy lòng đang lên kế hoạch nếu không thì cuối tuần đi Chiết Giang chơi hai ngày.

Bầu không khí phòng làm việc gần đây không bình thường.

Vì nơi này chính là như vậy, người mới phong mang* quá lớn, thì sẽ phải chịu sự xa lánh.

(Phong mang: tài năng)

“Tiểu Đậ, năm ngoái cô (anh) đi tìm Tống Khinh Dương người ta ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không cho. Vẫn là nể mặt đồng học nhiều nha.”

“Đó cũng có thể như vậy sao? Hiện ở xã hội này chính là quan hệ ghép lại.”

Trầm Lâm nói, “Được rồi, đều là thay công ty làm việc. Duy Nhất, em đem phần bản thảo này giao cho chủ nhiệm.”

Chỉ Duy Nhất cảm kích nhìn Trầm lão sư một cái.

Lúc tan tầm, Đường Vi chờ cô ở cửa.”Duy Nhất, cậu đừng để trong lòng.”

“Tớ không sao mà.” Cô vừa cười vừa nói.

“Vậy sao cả buổi chiều cậu không nói lời nào?”

“Phòng vấn nhà xí nghiệp trễ tháng sau, tớ vẫn phải phụ trách.”

“Vậy không phải là bọn họ khi dễ người khác sao? Cậu vốn chính là gánh giúp người khác, điều này cũng tốt mà, phí sức không được cảm ơn, một bên ghen tỵ cậu, không ngờ như thế, một bên còn hưởng lợi hiệu quả và lợi ích cậu mang tới.” Đường Vi tức giận bất bình.

“Ngược lại cậu nghĩ nhiều rồi, coi như là rèn luyện đi.”

“Tớ thật là phục tính tình tốt của cậu. Duy Nhất, tớ nghĩ con người cậu thật tốt. Nếu tớ là đàn ông tớ liền tìm cậu làm bạn gái tớ.”

Hai người đi về phía trạm ga, vừa đi vừa nói chuyện.

Đường Vi tràn ngập tò mò với Tống Khinh Dương, “Cũng không biết anh ta có bạn gái hay không?”

Chỉ Duy Nhất suy nghĩ một chút, “Phải có chứ.”

“Cậu nên hỏi chứ.”

Chỉ Duy Nhất:...

“Cậu có muốn tặng một quyển tạp chí cho người ta không?”

Chử Duy Nhất liếc mắt, “Cái này là tạp chí phái nữ, anh ta sẽ không xem đâu.”

“Thành ý biết không? Ngay cả một quyển tạp chí cậu cũng tiếc không tặng, người ta sẽ nhìn tòa soạn báo chúng ta như thế nào? Ngộ nhớ sau này tòa soạn báo chúng ta và công ty anh ta hợp tác thì làm sao bây giờ?”

Chử Duy Nhất im lặng đi về phía trước, “Ồ, chút nữa tớ gửi cho anh ta một quyển.”

Đường Vi lôi kéo cánh tay cô, “Chử Duy Nhất, cơ hội tốt bao nhiêu, cậu không nên lãng phí. Cậu cũng đã gặp mặt nhiều như vậy rồi, người đang lúc tuyệt phẩm như vậy sao cậu không chủ động một chút.”

Chử Duy Nhất trong lúc nhất thời không lời chống đỡ.

Cũng may Đường Vi đi xe tới, cô ấy vội vàng đi lái xe rồi.

Chử Duy Nhất chậm rãi đi tới trạm ga, xe đến xe đi, bên trong xe đầy ắp người. Đại não Chử Duy Nhất chột vút qua khuôn mặt Tống Kinh Dương, sống mũi cao, khoe môi đẹp trai, còn có lúc anh nhìn người khác, cặp mắt kia chuyên chú sâu xa. Có lúc Chử Duy Nhất cũng không dám nhìn sâu ánh mắt của anh.

Ở cùng một chỗ với anh, tâm tình của cô thả lỏng không rõ là vì sao. Thanh niên tốt, cũng không biết anh có phải là độc thân hay không? Nhưng sao anh ta lại không có bạn gái nhỉ? Cô lại nghĩ tới lời của Lý Mạo.

Chử Duy Nhất đặc biệt nghiêm túc suy nghĩ, sau đó... Trơ mắt nhìn xe buýt mình muốn ngồi lái về phía trước, ngay cả cơ hội đuổi theo cô cũng không có!

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Từ lần trước khi Ninh Ninh gọi điện cho cô, thì Chử Duy Nhất đã muốn đi nhà họ Si, hai tuần lễ trước cô vẫn có việc, kéo dài đến thứ bảy tuần này mới đi qua.

Khí trời càng ngày càng nóng, sau khi từ tàu điện ngầm đi ra ngoài, đi hơn mười phút, ánh mặt trời nóng rực, cô hơi không mở mắt ra nổi. Vào tiểu khu, cô cẩn thận xem bảng đáng dấu đi tới cửa nhà họ Si.

Chử Duy Nhất vẫn ấn chuông cửa, đứng ở miệng cửa sắt, nhìn cảnh vật trong sân, hình như lại thêm rất nhiều bồn hoa.

Chỉ chốc lát sau, một bóng dáng nhỏ lao tới, “Là chị tới – chị ơi – “

Ninh Ninh mở cửa chặn ngang nhào tới trên người Chử Duy Nhất, Chử Duy Nhất ôm lấy cậu, cậu bé hình như cao hơn, còn mập nữa. Vẻ mặt cậu bé mang ý cười. Trời nóng, Ninh Ninh đã cắt tóc, đính đầu để lại một cái hình vòng tròn.

Si Thanh Viễn theo ở phía sau, “Đến rồi.” Anh nhìn chăm chú vào cô, muốn nhận lấy Ninh Ninh từ trong tay cô.

Chử Duy Nhất cười chào hỏi, “Tôi ôm được rồi.”

Ninh Ninh cũng nói, “Đúng vậy, em cũng có béo đâu.”

Si Thanh Viễn cười, “Đã mập mập mà còn không béo.”

Chử Duy Nhất đáp thay em trai, “Là mập giả.”

Ninh Ninh cao hứng nói rằng, “Đúng ạ! Mập giả thôi! Chị à, em chuẩn bị cho chị rất là nhiều đồ ăn ngon, chúng ta vào thôi.”

Cha Si và mẹ Nguyễn vẫn đang chờ cô, đã lâu không gặp, hai vị trưởng bối cũng không che giấu được vui sướng.

Cha Si hơn năm mươi tuổi, nhưng mà bảo dưỡng tốt lắm, căn bản nhìn không ra tuổi thật, thân hình Si Thanh Viễn như ông ấy. “Gần đây có phải giấc ngủ Duy Nhất không tốt hay không?”

Chữ Duy Nhất gật đầu, cô đã chịu đựng thức đêm nhiều.

“Le lưỡi ra cho bác xem?”

Chữ Duy Nhất làm theo, Ninh Ninh ở một bên cũng làm theo.

“Uống nhiều nước, chút nữa ăn chút khổ qua, không nên thức đêm.” Cha Si là bác sĩ Đông y, bây giờ là Phó viện trưởng.

Chữ Duy Nhất gật đầu liên tục, “Nhưng có thể đổi khổ qua thành cái khác không ạ?”

“Lát nữa bác viết cho con, để Thanh Viễn đi phối là được, ngày thường con ngâm nước uống, rất tiện.”

“Cám ơn bác.”

Ninh Ninh vội hỏi, “Ba ba, con nữa?”

Cha Si thở dài, “Con à, ăn ít thịt và đồ ăn vặt, ăn nhiều rau vào.”

Ninh Ninh gào khóc mà kêu lên, “Muốn thịt cơ, không muốn rau.”

Một phòng vui vẻ.

Nguyễn Oánh ngồi ở bên cạnh Chủ Duy Nhất” Công việc có phải rất bận hay không?”

“Không ạ, công việc khá tốt.”

“VẬY là đang sáng tác à?” Nguyễn Oánh hỏi. Kỳ thật bà cũng là vào nửa năm trước mới biết được con gái viết sách truyện, chỉ là biết được từ trong miệng đồng sự.

“Đã giao bản thảo rồi ạ, gần đây con rất nhàn rỗi. Mẹ, thân thể của mẹ sao rồi?”

“Mẹ không sao, đã tốt hơn nhiều.”

Cha Si lại nói, “Mẹ con cũng không nghe lời bác, tăng ca ba ngày hai đêm, còn cho mình là thanh niên hơn hai mươi tuổi chắc.”

Nguyễn Oánh lúc còn trẻ chính là như vậy, bà và cha Chủ đều là loại người của sự nghiệp, ai cũng không vì gia đình hi sinh một chút, cho nên cuối cùng cái nhà kia mới phân tán.

Buổi chiều, cha Si đi phòng sách, Si Thanh Viễn mang Ninh Ninh đi ngủ trưa. Chủ Duy Nhất và Nguyễn Oánh ở phòng khách, an bình tĩnh mịch, cây cối trong nhà tản ra hơi thở tươi mát.

“Luật sư gặp lần trước kia sau đó có liên hệ nữa không?” Nguyễn Oánh mở miệng.

Chủ Duy Nhất đang chơi rubic Ninh Ninh đưa cho cô, Si Thanh Viễn rất nhanh đã làm xong, cô cũng không rành. “Mẹ - ” Chủ Duy Nhất nhìn bà. Khi còn bé rất nhiều người nói cô giống mẹ, cô thật vui vẻ, bởi vì cô nghĩ mẹ của cô là một đại mỹ nữ, nhưng mà về sau càng lớn cô càng giống ba mình, người khác còn nói con gái giống ba là có phúc.

Nhưng phúc của cô ở đâu chứ? Nhà tan, bà nội cũng mất.

“Tự con sẽ để ý, cho nên mọi người không nên giới thiệu cho con.” Cô biết cô có thể khẳng định một số người là ở chỗ mẹ giới thiệu qua.

Mi tâm Nguyễn Oánh sát lại vào nhau, “Duy Nhất, con đã hai mươi sáu tuổi rồi. Lúc tuổi mẹ như thế, con cũng đã hai tuổi.”

“Bây giờ không giống với trước đây đâu mẹ, hơn nữa loại chuyện này không miễn cưỡng được, phải xem duyên phận.”

“Các con không vội, nhưng chúng ta vội đến ngủ không ngon. Thanh Viễn cũng thế, con cũng thế.” Nguyễn Oánh thở dài. “Còn có, nhà cũ cũng sắp phá bỏ rồi, đến lúc đó dời qua đây ở cùng mẹ có được hay không?”

Nên tới vẫn phải tới.

Chỉ Duy nhất từ lâu đã nghĩ xong câu đáp án, “Mẹ, con đã đi xem trước phòng ở rồi, đã nộp tiền đặt cọc.

“Chuyện khi nào?” Nguyễn Oánh không hề chớp mắt nhìn cô.

Chỉ Duy Nhất nuốt cổ họng một cái, “Tháng hai ạ.”

“Cũng lâu như thế rồi.”

“Tiền ở đâu ra?”

“Tiền nhuận bút, còn có tiền bà nội để lại cho con, còn dư lại con chuẩn bị cho vay. Mẹ, mẹ không cần cho con cái gì nữa. Căn hộ kia của bà nội sau này sẽ có một khoản phá bỏ và dời đi nơi khác.”

Nguyễn Oánh bật cười, “Duy Nhất, con an bài tất cả mọi chuyện hết rồi, phải không?”

Chử Duy Nhất không nói gì.

“Được rồi, con muốn như vậy thì cứ như vậy đi.” Nguyễn Oánh kéo ra một nụ cười, “Nhưng mà về sau nói chuyện mua phòng với mẹ một chút, con vẫn còn nhỏ.”

Chử Duy Nhất cười cười.

Chử Duy Nhất ở lại Si gia một ngày, lúc gần đi, Ninh Ninh khóc thảm thiết, vẫn la hét chửi đờng đi. Si Thanh Viễn đưa cô ra cửa. Ánh trăng thanh u, đường cái vắng vẻ.

Một đường hai người không nói chuyện, đi tới cửa tiểu khu. Chử Duy Nhất nói, “Anh quay về đi, tự tôi đi ngồi xe.”

Si Thanh Viễn nhìn cô, “Cũng không phải rất xa, tôi tiễn em đi tàu điện ngầm.”

Chử Duy Nhất không nói gì nữa. Trong lúc bất chợt một vật đen thùi lùì chạy thật nhanh đến, ngang qua bước chân cô. Chử Duy Nhất bị dọa bước chân loạn một cái, may mà Si Thanh Viễn kéo tay cô.

Cô kinh sợ đến một thân mồ hôi lạnh.

“Là mèo hoang, tiểu khu có hơn mười con mèo hoang.” Si Thanh Viễn nói, cổ tay cô mảnh nhỏ, một tay anh đã vòng chặt được.

Chử Duy Nhất hít sâu một hơi, “Làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết.” Cô lẩm bẫm nói.

Si Thanh Viễn cười, “Trước đây lá gan của em không phải lớn lắm sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sửng sốt.

Si Thanh Viễn từ từ buông tay ra, Chử Duy nhất nhếch khóe miệng, “Đó là trước đây còn non dại, con nghe mới sinh không sợ cọp.”

Si Thanh Viễn bỗng chốc trầm mặc, “Phần dũng khí kia còn có thể tìm về không?” Trong mắt anh lóe lên u ám bóng bẩy.

Chử Duy Nhất sững sốt, “Không tìm về được nữa.”

Đến trạm tàu điện ngầm. Si Thanh Viễn lấy ra một tờ giấy, “Phương thuốc, em giữ lại. Ngày mai tôi đi bệnh viện giúp em phối đủ rồi đưa qua.”

Chử Duy Nhất liên tục xoa tay, “Không cần phiền như vậy, gần nhà tôi có hiệu thuốc, tự tôi đi phối thì được rồi. Tôi đi đây, tạm biệt.”

Tạm biệt, Si Thanh Viễn!

Si Thanh Viễn nhìn bóng lưng gầy gò của cô, mùa hè năm ấy, sau một tháng bà nội cô qua đời, cô một mình trốn ở nhà rơi lệ. Anh đi tìm cô, cô hỏi, “Si Thanh Viễn, anh thích dạng nữ sinh gì?”

Anh không trả lời cô.

“Cô gái như em anh sẽ thích chứ?” Thanh âm cô thấp như bụi bặm, anh nghe thấy được.

Khi đó cha của anh và mẹ cô đã tái hôn, trên danh nghĩa anh là anh trai cô.

Chử Duy Nhất ủ rũ cúi đầu về đến nhà, mệt thật, mệt thật, mang theo cậu bé thật là kiện thể lực sống, nhưng mà hôm nay đều do Si Thanh Viễn chăm sóc cậu. Không nhìn ra, một người lạnh nhạt như anh, vậy mà cũng sẽ bằng lòng bế cậu bé. Ninh Ninh thật rất đáng yêu, hô hô thịch thịch nữa. Không biết lớn lên sẽ như thế nào.

Chú Si và Si Thanh Viễn đều đẹp trai như thế, tiểu tử kia khẳng định cũng là một anh chàng đẹp trai.

Cô nhìn ảnh chụp trong điện thoại di động, hầu như đều là chụp Ninh Ninh, chỉ có một tấm hình Si Thanh Viễn ôm cậu. Ánh mắt Chử Duy Nhất hơi trầm xuống, để điện thoại di động xuống.

Thứ hai, Chử Duy Nhất đi tòa soạn báo, cánh tay vừa đau vừa nhức, nói không thú vị hơn, di chứng ôm trẻ con.

Đường Vi đi đến bên cạnh cô, “Hắc, tin đồn Tống Khinh Dương có bạn gái.”

Chử Duy Nhất xoa mặt, “Làm sao cậu biết?”

Đường Vi chỉ chỉ người phía trước, “Cô ấy ngày hôm qua đi ăn cơm đụng phải, cô bạn gái rất đẹp, khen vóc dáng siêu cấp, tóc dài đến thắt lưng, thuộc cấp nữ thần.”

Ánh mắt Chử Duy Nhất ngưng chú, ngơ ngác một hai giây, cô mới kéo kéo khóe miệng, “Anh ta có bạn gái cũng không lạ mà.”

Đường Vi thở dài, “Hâm mộ ghen tỵ căm hận đó.”

Khóe miệng Chử Duy Nhất kéo lên một nụ cười, “Không sao, của cậu ở phía sau.”

Một buổi sáng, Chử Duy nhất vội vàng viết bản thảo sửa ảnh chụp, đối diện với máy vi tính, mắt càng ngày càng mờ hồ. Cô theo thói quen xoa khóe mắt, chợt nghe được người đối diện nói chuyện.

“Duy Nhất, mắt cô làm sao vậy? Khóc sao?” Thanh âm sợ hãi bất thành tình của đồng nghiệp, làm cho mọi người nhìn qua.

Cô có phần không thích ứng, “Có thể là hướng về phía máy vi tính quá lâu, hơi ngứa.”

“Còn tưởng rằng cô khóc nữa. Công việc là công việc, người như Tống Khinh Dương vậy, cô đừng đặt trong lòng.”

Chử Duy Nhất:...

Vì liên quan đến đau mắt, bữa trưa cô cũng không muốn ăn chút nào, tùy tiện ăn vài miếng ứng phó. Đến buổi chiều, mắt phải của cô càng ngày càng sưng.

Chử Duy Nhất biết là mình quá nhạy cảm.

Đường Vi thấy cô như vậy, lấy điện thoại ra chụp một tấm.

“Không có lương tâm.” Chử Duy Nhất thõ tào*.

(Thõ tào: ý tứ cảm khái, trêu chọc.)

“Cậu vẫn đi bệnh viện xem sớm một chút đi, tan tầm tớ giúp cậu cà thẻ.”

Chử Duy Nhất cũng không thêm để ý, loại tình huống này trước đây cô cũng từng có, chút nữa đi hiệu thuốc mua chút thuốc dị ứng cùng thuốc mắt bằng nước là được rồi.

Buổi tối về đến nhà Chử Duy Nhất sửa lại ảnh chụp, ảnh chụp ngày đó đều xử lý xong giao cho bộ phận trang trí. Cô mở lật từng tấm hình, cuối cùng dừng lại ở trên tấm hình có Tống Khinh Dương, cô nhìn trong yên lặng, góc độ chụp ảnh rất tốt, anh nghiêng mặt, đường nét tuấn mỹ nhu hòa, một chùm ánh sáng từ khuôn mặt anh chiếu qua, đẹp trai thanh nhã*.

(Thanh nhã: thanh lịch tao nhã.)

Nhìn nhiều hơn vài lần cũng không có ích gì, người ta đã là danh hoa đã có chủ rồi.

Có người gửi tin đến, là Tiêu Tiêu: Một mình?

Chử Duy Nhất: Đúng vậy, ở nhà.

Tiêu Tiêu: Vị Tổng tiên sinh kia sau đó thế nào? (bát quái a)

Chử Duy Nhất: Anh ta có bạn gái rồi.

Tiêu Tiêu: Cậu hỏi rồi?

Chử Duy Nhất: Đồng nghiệp thấy.

Tiêu Tiêu: Vậy thì thật là đáng tiếc. Tâm tình không tốt à?

Chử Duy Nhất buồn bực, rõ ràng là cách cái máy vi tính, cô ấy khi nào đổi thành thần côn rồi?

Tiêu Tiêu: Chuyện tình cảm có vài người rất nhẹ nhàng là có thể đạt được, có vài người lại phải trải qua thiên hạnh vạn khổ. Duy Nhất, Hứa Thiệu sau khi tốt nghiệp phải về thành phố D.

Chử Duy Nhất hơi sững sờ: Vậy còn cậu? Cậu nhưng vẫn đi với cậu ta sao?

Tiêu Tiêu: Tố còn chưa biết.

Tiêu Tiêu là người Quảng Đông, cha mẹ vẫn mong muốn cô có thể trở về. Cô và Hứa Thiệu từ đại học đã bắt đầu nói chuyện, lúc thi nghiên cứu, Hứa Thiệu báo ở Phục Đán(1) cô ấy liền báo ở Giao Đại(2). Tình cảm như vậy nếu như cuối cùng vẫn không có cách ở cùng nhau, cô thực sự không bao giờ tin tưởng ái tình nữa.

(Phục Đán: một trường đại học ở Thượng Hải)

(Giao đại: trường đại học Giao thông, đây là một hệ thống các trường đại học trong đó cũng có ở Thượng Hải.)

Nhưng mà nếu như có thể đến thành phố D cũng tốt vô cùng, cô liên nhiều hơn một người bạn nữa.

Cùng trò chuyện với Tiêu Tiêu xong, Chử Duy Nhất đem vài tấm hình của Tống Khinh Dương đóng gói, gửi đến hòm thư của anh, cô muốn nói gì đó, đánh tới đánh lui, cuối cùng chỉ đặt lên hai chữ, cảm ơn.

Khi trở về thành phố D, cô và anh ngẫu nhiên mà tiếp xúc, công tử văn nhã, Chử Duy Nhất cũng chỉ là người bình thường. Có cảm giác với anh cũng có thể giải thích được.

Chỉ trách gặp nhau quá muộn.

Chử Duy Nhất có chút đau lòng.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến tháng bảy. Thành phố D nghênh đón khoảng thời gian nóng nhất.

Đoạn thời gian này, Chử Duy Nhất cũng không xem mắt nữa, cô cũng vui vẻ ung dung. Chẳng biết tại sao chỉ cần nhắc tới xem mắt, thì cô có áp lực vô hình, tâm tình trong nháy mắt xuống dốc trầm trọng.

Thứ bảy chủ nhật Chử Duy Nhất bắt đầu đi học bằng lái, vừa lúc đụng phải hàng ngũ phần lớn là học sinh. Thầy giáo dạy đảo kho* một lần, cô biểu diễn một lần cái gì đều quên hết. Những học sinh kia phần rất quan tâm đến cô, Chử Duy Nhất đảo kho là bọn họ cầm tay dạy.

(Đảo kho: đỗ xe vào chỗ)

Quả nhiên, cô đã già rồi.

Cô cũng chỉ nghỉ mới có thời gian đi, năm ngày vút qua, cảm giác lại không có chút nào. Nhìn một nhóm lại một nhóm bạn học chạy (xe), Chử Duy Nhất cũng dần dần có chút gấp gáp.

Đảo kho vẫn rối tinh rối mù như trước, thậm chí có lần trực tiếp đem xe chạy lên trên lan can sắt không xuống được, làm cho mọi người đồng thời nhìn qua. Huấn luyện viên kéo cổ họng quát, “Thăng lại! Em làm sao không đạp phanh xe!”

Khi đó Chử Duy Nhất đã ngây ngốc không phân rõ phanh xe và chân ga nữa.

Trời nắng chang chang, ba lần Chử Duy Nhất thứ bảy đến, nơi tập lái xe lại đến một nhóm học viên mới.

Một chiếc xe có rèm che trực tiếp lái vào, Chử Duy Nhất nhận ra chiếc xe kia, người trên xe đi xuống.

Chử Duy Nhất đang đứng ở chỗ bóng mát, phóng mắt nhìn sang. Tống Khinh Dương mang theo một chàng trai mười bảy mười tám tuổi đi tới, cô chậm rãi xoay người đi tới nơi khác.

Về sau, Chử Duy Nhất mới biết được, chàng trai là em họ của anh, đã tốt nghiệp cấp ba, mới du lịch ở nước ngoài trở về. Khưu Thiên cùng cô là đồng học, cũng tốt nghiệp D trung.

Chử Duy Nhất đang do dự có nên báo danh sát hạch cuối tuần hay không, tiếng chuông điện thoại ngăn báo có tin nhắn reo lên.

“Mới vừa ở nơi tập lái xe thấy một người rất giống cô.” Kí tên: Tống Khinh Dương.

Chử Duy Nhất nhìn hàng chữ kia, do dự có nên trả lời hay không.

Bên kia có người gọi, “Chử Duy Nhất đến cô tập lái rồi.” Cô đem di động bỏ vào túi xách, lúc lượn vòng chữ S thì đánh tay lái thiếu một vòng xe suýt nữa lái vào trong rãnh nước, dọa cho người ngồi hàng sau gào khóc.

Xuống xe, chân cô mềm nhũn. Sát hạch phải thi cái này nhưng làm sao bây giờ đây?

Chử Duy Nhất ủ rũ, thì thào nói nhỏ, quá ngu ngốc! Quá ngu ngốc!

Tống Khinh Dương đi đến bên cạnh cô thì chợt nghe thấy lời cô nói, anh có phần dở khóc dở cười. Nhưng mà nghĩ đến một màn giật mình vừa rồi, mặt của anh đã trầm xuống vài phần.

“Chỉ Duy Nhất – “

Đột nhiên nghe được có người gọi cô, Chỉ Duy Nhất lại càng hoảng sợ, giương mắt lên thấy anh, “Àch, Tống Khinh Dương – “ giọng nói cô ôn hòa.

Tống Khinh Dương thấy sắc mặt cô trở nên hơi trắng, trán lấm tấm những giọt mồ hôi. Kỳ thực anh biết vừa rồi cô nhìn thấy anh, Tống Khinh Dương cũng không vạch trần cô, từ sau lần phỏng vấn kia, hai người đã không liên lạc hơn nửa tháng.

“Tôi đưa người khác đến tập lái xe. Cô học như thế nào rồi?”

Chỉ Duy Nhất vẻ mặt đau khổ, “Không được tốt, đảo khổ vào không được, ôm vòng chữ S ép phải ống.”

Khóe miệng Tống Khinh Dương hơi nhếch lên, “Sát hạch cũng không giống nhau, trên cơ bản bình thường luyện tập không tốt đều có thể qua.”

Chỉ Duy Nhất mâu quang sáng ngời, “Phải không? Trước đây anh cũng như vậy?”

Tống Khinh Dương bỗng chốc ho nhẹ, “Tôi tập một ngày liền đi thi rồi.”

Chỉ Duy Nhất có loại trạng thái bùng nổ, không muốn nói chuyện cùng anh. Cô ngửa đầu chỉ cảm thấy Tống Khinh Dương tựa hồ đang động đậy, “Này, Tống Khinh Dương, anh đừng động nữa, tôi hoa mắt.”

Một trận trời nghiêng đất ngã, cô từ từ mềm nhũn.

Tống Khinh Dương nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, mới tránh cho cô tiếp xúc thân mật với mặt đất.

“Chỉ Duy Nhất – “ Tống Khinh Dương khẩn trương kêu tên của cô.

Chỉ Duy Nhất muốn mở mắt ra, lại một chút sức lực cũng không dùng được.

Khừ Thiên thấy tình hình vội vã chạy tới, “Anh à, sao vậy?” Cậu ta làm ra vẻ mặt cái gì thế.

Tống Khinh Dương ôm lấy Chỉ Duy Nhất đi tới đem cô đặt ngồi ở phía sau xe, Bị cảm nắng rồi.”

“Anh à, anh quen chị ấy à?” Khừ Thiên vẻ mặt bát quái.

Tống Khinh Dương giương mắt, “Em không đi tập lái sao?”

“Em thông minh như vậy cần luyện tập sao?” Khừ Thiên nhìn Chỉ Duy Nhất, “Tên chị ấy là gì? Bao nhiêu tuổi? Hai người quen biết thế nào?”

“Con trai nội liêm nghe nhiều nói ít.” Tống Khinh Dương trả lời.

Khừ Thiên ra vẻ xem thường, “Anh à, anh phơi nắng nhiều, anh mới có thể có chút ánh sáng, mới có con gái thích anh.”

Tống Khinh Dương vặn mở chai nước khoáng, nâng đầu Chỉ Duy Nhất, Chỉ Duy Nhất theo bản năng uống vài ngụm, người cũng dần dần tỉnh lại.

Người thanh tỉnh, nhưng mà cô gặp trở ngại.

Điều hòa trên xe thổi lạnh lạnh, có một thanh âm xa lạ lải nhải liên miên.

“Khừ Thiên!”

“Gì ạ?”

“Em ồn ào quá! Âm ỉ nữa xuống xe!”

Khừ Thiên không nói nữa, anh sợ Tống Kinh Dương. Quay đầu lại nhìn Chử Duy Nhất, Chử Duy Nhất bị anh nhìn hơi xấu hổ, từ từ mở mắt ra.

“Chị tỉnh rồi?” Khừ Thiên quay thân lại, “Chị bị cảm nắng.”

“Cám ơn.” Chử Duy Nhất hé miệng, mắt liếc nhìn xung quanh.

“Không cần khách khí.” Khừ Thiên vờ mặt thản nhiên.

Tống Kinh Dương:...

Chử Duy Nhất nhìn về phía Tống Kinh Dương, “Tôi không làm phiền anh nữa, buổi chiều tôi tập lái xe.”

Tống Kinh Dương khẽ nhú mày, “Nhiệt độ hôm nay cao nhất, 39 độ, bên ngoài có lẽ còn chưa ngừng.”

Chử Duy Nhất một mặt hắc tuyến.

“Gần tối Khừ Thiên sẽ đến tập xe, nếu như cô có thời gian có thể tập cùng cậu ta?” Tống Kinh Dương trầm giọng nói.

“Lúc đó huấn luyện viên đã tan làm.”

Khừ Thiên mù tịt nhìn anh mình, cậu thế nào không biết anh có sắp xếp.

“Dùng xe của tôi.” Tống Kinh Dương miễn cưỡng nói ra.

Khừ Thiên cả người phấn chấn, “Em có thời gian, người đẹp, chị có thời gian chứ?”

Chử Duy Nhất còn chưa kịp phản ứng.

Khừ Thiên tiếp tục nói, “Em cuối tuần thi rồi.”

“Cậu ngày hôm nay mới đến, cuối tuần thi ngay sao?” Chử Duy Nhất ngây ngẩn cả người.

Khừ Thiên khẽ lắc đầu, “Em và chị không giống nhau, em muốn làm quen trường thi một chút.”

Chử Duy Nhất:...

Xe của anh cậu là bảo bối, vẫn chưa cho cậu chạm qua, lúc này cứ nhiên đồng ý cho cậu tập lái xe, Khừ Thiên đánh giá Chử Duy Nhất, có □□!

Chử Duy Nhất đang do dự, cô và anh hình như cũng không quen thuộc đến nước này, thế này dường như cô lại nợ anh. Cô nghĩ khẽ cắn răng không chấp nhận.

Nhưng khi cô muốn mở miệng thì, ánh mắt Tống Kinh Dương khiến cho cô kim lòng không dặng đối chủ ý.

Cô đối với kiểu đầu gọi đầu này hoàn toàn không chống cự được. Ai, năng lực tự điều khiển quá kém.

“Vậy làm phiền anh.”

Tống Kinh Dương đưa nước cho cô, “Cô bị cảm nắng rồi, uống nước nhiều một chút. Tôi đưa các cô về trước.”

Chử Duy Nhất gật đầu một cái, “Tôi đi cầm túi xách của mình.”

Bên ngoài nóng rực, da có chút đau đớn. Cô đi lấy túi, tạm biệt với bạn.

“Chử Duy Nhất, đó là đối tượng chị à?”

Chử Duy Nhất:...

Người yêu của Tống Khinh Dương thuộc cấp nữ thần, không phải con gái một như cô.

Chử Duy Nhất cho rằng gần tối học xe, chính là hai người cô và Khưu Thiên, không nghĩ rằng Tống Khinh Dương đích thân đến. Anh không bận sao?

Khưu Thiên lái xe hất một lượt, “Học tử, chị không nên khẩn trương, bình thường thôi, loại cuộc thi này không có gì khó khăn.”

Chử Duy Nhất gật đầu liên tục, thanh niên hay tự tin.

Tống Khinh Dương đứng ở dưới cây lớn đằng xa, lúc Khưu Thiên quẹo qua, còn gọi một tiếng, “Anh!”

Tống Khinh Dương không để ý tới cậu.

Khưu Thiên huýt sáo, “Anh em thật khốc! Khi ở cao trung cũng như vậy?”

Chử Duy Nhất nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Khi đó chị không biết anh ta.”

Xe hãm phanh dừng lại.

“Cái gì?” Khưu Thiên có vẻ không thể tin được.

Chử Duy Nhất quay đầu nhìn cậu ta, nghiêm túc nói, “Chỗ bên cạnh không phải là chỗ đỗ xe, em vượt qua đường rồi.”

Khưu Thiên kêu một tiếng, “Kháo*!”

(* Một tiếng chửi tục.)

Có lẽ có một loại trì độn ở trên cảm tình trời sinh đã định trước, tỷ như, Chử Duy Nhất.

Chử Duy Nhất đang lái xe của Tống Khinh Dương, trong lòng rất không thực, rất sợ đem xe đụng vào chỗ nào đó. Nhất là Tống Khinh Dương còn ngồi trên ghế phụ lái.

Chậm rãi vòng qua khúc cong chữ S, Chử Duy Nhất hít một hơi thật sâu.

Tống Khinh Dương nghiêng đầu, “Cô không cần căng thẳng như thế, thả lỏng thân thể.”

Chử Duy Nhất nào đâu có thể bình tĩnh, tư thế ngồi tiêu chuẩn của học sinh tiểu học, lưng rất thẳng.

“Anh à, anh đừng nói nữa, bằng không thì học tỷ càng khẩn trương.”
Vẫn là Khưu Thiên hiểu chuyện.

Tống Khinh Dương im lặng, chờ Chử Duy Nhất rút cuộc thuận lợi thông qua bốn mục thi, vẻ mặt cô nhẹ nhõm, “Tôi không chết trời ơi.”

Tống Khinh Dương nghiêng đầu nhìn cô, mâu quang triền miên.

Tim Chử Duy Nhất đập liên hồi, miệng khô lưỡi khô. Tống Khinh Dương anh có biết ánh mắt anh rất mê người hay không.

“Ừ, cô vẫn còn sống.” Tống Khinh Dương trả lời khe khẽ.

Khưu Thiên từ phía sau thò người ra, “Chị mới vừa đỗ xe bên cạnh, đánh tay lái sớm quá.”

Tống Khinh Dương khẽ thở dài một hơi nhỏ đến không thể nghe được, “Trở về ăn cơm thôi.”

Chử Duy Nhất cảm tạ nơi đáy lòng, “Tôi mời hai người ăn, hai người muốn ăn gì?”

“Em cũng chưa muốn ăn.” Khưu Thiên dựa ở chỗ người phía sau.

Chử Duy Nhất đã sớm đói bụng.

“Học tử, nếu không tới nhà chị đi, chị tùy tiện làm chút mì sợi và vài thứ, em không để bụng đâu.”

Tống Khinh Dương vẻ mặt bình tình, “Có tiện hay không?”

Chử Duy Nhất sao có thể nói không tiện, “Vậy được.”

Tống Khinh Dương chậm rãi xuống xe, cùng cô trao đổi vị trí. Xe quen cửa quen nẻo chạy đến cửa nhà cô.

Nhà đơn, sân đơn, cửa sắt cổ đã gỉ sét, trên tường bò đầy dây leo xanh biếc.

“Học tử, thì ra nhà chị ở đây à.”

Chử Duy Nhất cười cười, “Hai người tự nhiên.”

Hai người theo cô vào nhà, đồ dùng trong nhà đều làm bằng gỗ, nhìn ra có chút niên đại, “Tôi đi rót nước cho hai người.”

“Không cần phiền phức ạ.” Khưu Thiên hô.

Chử Duy Nhất bưng nước trở vào, Tống Khinh Dương đang đánh giá những bức ảnh trên tường. Những bức ảnh chiếm nửa tường, phần lớn đều là cô và một bà lão, ở chính giữa là bức ảnh cô và bà cụ dựa vào nhau, nụ cười của cô tràn đầy ánh nắng.

Chử Duy Nhất đem ly nước đưa cho anh, “Đây là bà nội tôi.” Cô dừng một chút, “Lớp mười năm đó, bà mất rồi.”

“Tình cảm hai người rất tốt.” Tống Khinh Dương nói.

“Tôi là một tay bà nội nuôi lớn.” Cha Chử học địa chất học, khi còn nhỏ bình thường bốc hơi ở bên ngoài, thậm chí sau khi cô sinh được nửa tháng, ông mới từ vùng khác trở về gặp. Cho nên mẹ cô có oán trách.

Lớp mười, Tống Khinh Dương hí mắt một cái, thì ra khi đó là vì bà nội cô ấy qua đời.

“Học tử, tử nuôi là cá gì?” Khưu Thiên tò mò hỏi.

Tống Khinh Dương cùng cô đều đi tới.

“Tiếp vẫn ngư.” Tống Khinh Dương trả lời.

“Nhưng sao nó không hôn chứ?” Khưu Thiên hỏi.

Chử Duy Nhất cũng khổ não, “Trước đó đều hôn môi, đã bắt đầu trong khoảng thời gian này. Không biết có phải là hôn nhiều hay không?”

Tống Khinh Dương gương mặt hắc tuyến, trong lúc bất chợt một vật nhỏ tròn mềm cọ bên chân anh, “Meo meo – “

Chử Duy Nhất ngồi xổm xuống, vuốt ve Đại Miêu Miêu, “Mèo của tôi, Đại Miêu Miêu.”

Tống Khinh Dương nắm nhẹ ngón tay, “Nhà cô rất náo nhiệt.” Vừa cá vừa mèo, cũng không sợ chúng đánh nhau.

Đại Miêu Miêu tựa hồ rất thân thiết với Tống Khinh Dương, cũng dính lấy anh.

Chử Duy Nhất cảm thán, “Đại Miêu Miêu là mèo cái, quả nhiên là khác phái hấp dẫn nhau.”

Tống Khinh Dương mặt mày co giật, anh hăng giọng một cái, “Thế sao? Khác phái hấp dẫn nhau – “ anh nhìn cô, mèo nhưng thật thông minh, phản xạ của chủ nhân thế nào vòng vèo như vậy.

Chử Duy Nhất nói, “Tôi đi nhìn tủ lạnh, còn có cái gì ăn.”

Khừ Thiên đi ra bên ngoài, các tua nho ra đầy quả, Khừ Thiên ngẩng đầu lên hái một trái nho, cũng rất ngọt. Khừ Thiên đi đến xích đu ngồi xuống, Tống Khinh Dương đi tới, “Anh, bây giờ em nhớ lại khi còn bé.”

Tống Khinh Dương tay vịn cái xích đu này, ánh mắt sâu xa, anh tiện tay lắc lắc vài cái, “Xuống đi, nặng như vậy không sợ đứt ghế xích đu.”

“Cũng không phải nhà của anh.” Khừ Thiên phản bác, sau đó lại nhìn thấy ánh mắt anh mình lạnh như lưỡi đao, anh nhảy xuống, “Muốn chiếm làm của riêng!”

Cơm tối Chử Duy Nhất nấu mì hoành thánh, dùng nước canh ô kê (gà), mùi vị ngon, Khừ Thiên khen không dứt miệng.

“Học tử, mì hoành thánh này ăn ngon thiệt.” Vừa nói hai mươi cái hoành thánh người ăn không đủ thềm.

Chử Duy Nhất mắt chứa ý cười, “Mì hoành thánh ở một phòng ăn tại một nhà hàng lúc tôi du ngoạn ở Hạ Môn thì đặc biệt có tước kính, tôi đi hỏi đầu bếp, đầu bếp bảo tôi. Vò mì hoành thánh có nhiều tước kính, nước là nước dùng canh gà, mỹ dung dưỡng nhan.”

Khừ Thiên đang ôm chén uống canh, vừa nghe là canh gà ác, “Em đây một tiểu tiên nhục đầu cần mỹ dung dưỡng nhan. Anh, anh uống nhiều một chút.”

Tống Khinh Dương tức đẩy một bụng, nhìn Chử Duy Nhất, “Tôi và cô cùng tuổi. Đâu có già chứ.”

Chử Duy Nhất híp mắt cười rộ lên, “Anh không già chút nào, chỉ là ông cụ non thôi.”

Ông cụ non? Đây cũng là biến tướng nói anh già so với tuổi thật.

Tống Khinh Dương ngưng mi, “Chử Duy Nhất, tôi lớn hơn cô bốn tháng.”

Chử Duy Nhất không hiểu nguyên do, “Tôi biết chứ, lần trước lúc phỏng vấn anh, tôi đã sớm làm tài liệu, anh là chòm sao song tử.”

Khưu Thiên gia nhập vào trọng âm câu chuyện, “Người chòm sao song tử giống như một kiểu câu đố, hoa tâm, đứng núi này trông núi nọ.”

Tống Khinh Dương rất cuộc cảm thấy mình cùng bọn họ không cùng một kênh.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Buổi tối, đêm khuya vắng người, Chử Duy Nhất khắp người ê ẩm, luyện tập lái xe, cô thật còn có loại cảm giác cái giường đang lắc lư. Quá dồn sức vào tập lái xe, nên tẩu hỏa nhập ma.

Chử Duy Nhất trần trọc, khuôn mặt và thanh âm của Tống Khinh Dương càng không ngừng hiện lên trong đầu.

Cô càng nghĩ càng khó chịu, một ý nghĩ bỗng nháy ra.

Sao Tống Khinh Dương tốt với cô như thế?

Khởi đầu từ Thượng Hải vô tình gặp được, đến phỏng vấn anh, rồi đến anh tập lái xe, bọn họ căn bản không quen thuộc, nhưng anh lại giúp cô hết lần này đến lần khác. Lẽ nào chỉ bởi vì nể mặt của Lý hiệu trưởng?

Lẽ nào anh ta có ý với mình?

Anh ta vừa ý mình?

Chử Duy Nhất ngồi xếp bằng ở đằng kia, càng nghĩ càng loạn, không thể làm gì khác hơn là gửi giọng nói cho Tiêu Tiêu.

“Tiêu Tiêu, cậu nói một người đàn ông vô duyên vô cơ đối tốt với một người con gái, có phải thích người con gái đó hay không?”

Mãi đến mười một giờ Tiêu Tiêu mới trả lời.

“Ai đối tốt với cậu?”

“Tổng Khinh Dương!”

“Tớ chỉ biết tên kia tâm hoài bất quy (có ý đồ), không phải cậu nói anh ta có bạn gái sao? Duy Nhất, đàn ông có gia đình mình không nên.”

“Không phải không phải, nhưng vì sao anh ta giúp tớ hết ần này đến lần khác chứ.”

“Có phải cậu có cảm giác với anh ta rồi không?”

“Ở cùng một chỗ với anh ta rất thoải mái, hoàn toàn không giống với những người gặp mặt trước đó.”

“Xong đời, Chử Duy Nhất, cậu động tâm rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Chử Duy Nhất gào khóc lăn qua lăn lại trên giường.

“Hỏi rõ thôi! Trực tiếp nhắn một tin nhắn ngắn qua, hỏi anh ta có bạn gái hay không! Có, coi như là bạn học thời phổ thông. Không có, cậu lên ngay!”

Nhưng mà đây không phải là phong cách của cô a!

Chử Duy Nhất lại mất ngủ, vì một người đàn ông không xác định mất ngủ. Chử Duy Nhất từng rất vui vẻ, sợ không gặp được một người mình thích lại thích mình.

Lúc Si Thanh Viễn đến đưa thuốc Đông y cho cô, chỉ thấy sắc mặt cô không tốt.

Hai người ngồi ở quán cà phê gần cao ốc.

Chử Duy Nhất vừa muốn chọn cà phê, Si Thanh Viễn mở miệng, “Giấc ngủ không tốt sao còn uống cà phê, uống nước trái cây đi.”

Chử Duy Nhất gật đầu.

Si Thanh Viễn đưa túi thuốc cho cô, “Mỗi ngày ngâm một túi rồi uống là được.”

Chử Duy Nhất mở ra nhìn một cái, trong túi đúng là gói kỹ từng bọc từng bọc nhỏ. “Cám ơn”

“Dì Nguyễn nói em thi bằng lái?” Si Thanh Viễn đang nhìn kỹ cô, gầy cũng đen.

Chử Duy Nhất vẻ mặt đau khổ, “Ngày mốt thi.” Cô cau mày, trên mặt viết đầy lo lắng.

Si Thanh Viễn cười cười, tiếng cười êm tai, “Không nên tạo áp lực cho mình, trên cơ bản đều không có vấn đề gì.”

Nói là nói như vậy, nhưng mà cô làm sao có thể không khẩn trương đây.

Gói thuốc tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

“Trong này đều có cái gì?”

“Dây thủ ô, vỏ cây hợp hoan, mặc hạn liên, tiên hạc thảo, đối với giấc ngủ rất tốt.”

Chử Duy Nhất lặng lẽ nhớ kỹ, “Tên thuốc Đông y đều dễ nghe như vậy. Thật ra, tên đứa bé lấy từ thuốc Đông y thì được rồi.”

“Bạn học học Trung y có mấy người mới vừa sinh con, tên quả thực được lấy từ trong thuốc.”

Chử Duy Nhất nháy mắt vài cái, “Sao chú ngày trước không lấy tên giúp anh trong tên thuốc?”

“Là mẹ tôi không muốn tôi làm thầy thuốc.” Người ở bên ngoài nhìn vào, bác sĩ nghề nghiệp ổn định, thu nhập cũng không thấp, nhưng bận rộn, có đôi khi không để ý đến gia đình. “Khi Ninh Ninh ra đời cậu chàng ngược lại liệt ra mấy cái tên.”

“Tên gì?”

“Viễn Chí, Tử Tô, Tô Mộc.”

Chử Duy Nhất đọc lầm nhẫm, “Si Viễn Chí, Si Tử Tô, Si Tô Mộc.” Cô ngừng một chút, “Tên của các anh vẫn êm tai hơn.”

Si Thanh Viễn, Si Ninh Viễn.

Chử Duy Nhất yên lặng uống nước trái cây, Si Thanh Viễn vẫn như vậy, trước mặt đặt một cốc nước sôi.

Cô từng thấy dáng vẻ anh mặc áo blue, cho dù mang theo khẩu trang, vẫn không che giấu được vẻ đẹp trai. Lần trước nghe nói bệnh viện có rất nhiều nữ y tá bác sĩ ái mộ anh.

“Duy Nhất – “ Si Thanh Viễn khẽ gõ mặt bàn.

Chử Duy Nhất chột thu hồi, “Gần đây tôi thường thất thần.”

“Sau cuộc thi không cần chạy thân thể tốt ngay thôi.” Si Thanh Viễn hiếm khi trêu ghẹo cô.

Về phòng làm việc, Chử Duy Nhất mới vừa ngồi xuống, Đường Vi liền dính qua đây, “Cái anh đẹp trai mới vừa là ai? Duy Nhất có tình huống a!”

Chử Duy Nhất đau khổ mà cười cười, “Thân thích trong nhà?”

“Thân thích?” Đường Vi chớp mi, “Kết hôn rồi sao?”

Chữ Duy Nhất lắc đầu.

“Làm gì?”

“Bác sĩ ngoại khoa.”

“Oa. Bao nhiêu tuổi?”

“Lớn hơn tở hai tuổi.”

Ánh mắt của Đường Vi tỏa ra ánh sáng, “Duy Nhất hỏi rõ một chút, có đối tượng hay không, không có giới thiệu cho tở đi? Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, đúng không.”

Chữ Duy Nhất ngây ngẩn cả người, Đường Vi lắc lắc cánh tay cô, “Tở hỏi một chút.”

“Duy Nhất, tở yêu cậu chết mất. Yên tâm, tở tạm thời không nói, bọn họ đều cho rằng đó là bạn trai cậu, đổ kị chết bọn họ đi.”

Chữ Duy Nhất hơi bất đắc dĩ, lại cũng không có tâm tư quản việc đó.

Sau đó cô phải đi thi rồi, ngày mai phải xin phép nghỉ một ngày đi tập lái.

Buổi tối, cô về nhà, lúc tắm rửa, Chữ Duy Nhất bắt đầu chép kinh. Đến khi nước tới chân mới nhảy, cô cần tĩnh tâm, còn cầu khẩn thành tín, thỉnh Bồ Tát phù hộ cô thông qua một lần.

Khửu Thiên gọi điện thoại đến cho cô, biết đang chép kinh, cười ha ha. “Học tử, chúng ta không thể mê tín như thế.”

Chữ Duy Nhất đính chính ngôn từ, “Cái này không phải là mê tín, là tín ngưỡng.”

Khừ Thiên cười đến đau bụng, sau đó lại đem việc này nói cho Tống Khinh Dương. “Anh à, học tử thật đáng yêu, còn chép kinh nữa, thảo nào hai mươi sáu rồi còn chưa có bạn trai.”

Tống Khinh Dương miễn cưỡng trả lời, “Hai mươi sáu thì sao? Không lớn không nhỏ.”

“Em lại không nói anh. Anh hai mươi sáu không liên quan, chị ấy hai mươi sáu thì có liên quan.” Khừ Thiên oán thăm.

Ngày thứ hai Tống Khinh Dương tan tầm sớm đi đến chỗ tập lái xe. Quả nhiên Chử Duy Nhất còn đang tập, Khừ Thiên ngồi ở một bên trò chuyện cùng người khác.

Anh ngồi ở trong xe, đúng năm giờ huấn luyện viên thu xe tan tầm, Chử Duy Nhất rút cuộc xuống xe. Khừ Thiên thay cô cầm túi, hai người đang nói chuyện.

Chử Duy Nhất cười cười, cũng không biết nói gì đó.

“Anh em tới đón em, cùng đi đi.”

“Anh cậu đối với cậu thật tốt, quả nhiên có anh tốt hơn.”

“Đó là, khi còn nhỏ anh em không chịu mang em đi chơi, bây giờ phát hiện lương tâm, đoán chừng là em phải đi ra ngoài học đại học, anh ấy lương tâm phát hiện, bây giờ có cơ hội thì rất tốt với em rồi.”

Chử Duy Nhất gật đầu một cái, “Khoảng cách sinh ra tốt đẹp.”

Hai người đi đến trước xe, Chử Duy Nhất ngồi ở ghế sau.

Tống Khinh Dương nhìn cô từ kính chiếu hậu, thấy trán cô không giống mấy ngày trước đây, liền biết ngày hôm nay cô luyện không tệ.

Khừ Thiên líu ríu nói chuyện, Tống Khinh Dương vắn mi, sao lại ồn ào thế này. “Chử Duy Nhất, “

Chử Duy Nhất giữa đường xuống xe, cô muốn đi mua đồ, “Tôi đi trước, Tống Khinh Dương, cảm ơn. Khừ Thiên ngày mai gặp.”

“Tạm biệt.” Khừ Thiên vẫy tay.

Tống Khinh Dương nhìn cô, “Ngày mai nếu có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi.”

Chử Duy Nhất kinh ngạc, “Anh muốn giúp tôi tìm quan hệ gian lận sao?”

Tống Khinh Dương vắn mi lại. “Cô suy nghĩ nhiều rồi.”

Chử Duy Nhất thở phào, “Ăn gian bị bắt lại, thì tôi không thể thi rồi.”

Tống Khinh Dương nói, “Sợ cô căng thẳng, xem ra cô điều chỉnh rất tốt, cũng biết nói đùa.”

Chử Duy Nhất ngượng ngùng, cô thật không hay nói giỡn.

Ngày thứ hai, khí trời quang đãng, ánh mắt nóng cháy. Từ mô phỏng đến cuộc thi, luôn khẩn trương và bận rộn. Nhưng mà kết quả thật tốt đẹp, Chử Duy Nhất qua.

Hoàn mỹ!

Cô đeo túi xách ra trường thi, nhìn điện thoại di động một chút, có mấy tin nhắn quảng cáo ngán. Trước gọi điện thoại cho huấn luyện viên, huấn luyện viên nghe cô nói xong, “Nói liên tục vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi.”

Chử Duy Nhất cảm thán, huấn luyện viên cứ không tin thực lực của cô như vậy sao? Mọi người thi xong đều dần dần đi khỏi. Chử Duy Nhất vẫn

chưa nhìn thấy Khưu Thiên.

Một giờ sau, Khưu Thiên khoan thai tới chậm.

“Khưu Thiên, qua chứ?” Cô thuận miệng hỏi, cậu ta khẳng định không có vấn đề.

Khưu Thiên im lặng lại im lặng.

Chử Duy Nhất đưa chai nước cho cậu ta, “Chớ giả bộ.”

Khưu Thiên xụ mặt, “Học tử, em đảo khổ không thành, tiếp đó thi tứ mục một lần nữa, bên cạnh chỗ đỗ xe đề phải tuyển rồi.”

Chử Duy Nhất:...

Sấm sét giữa trời quang, không thể không tin tưởng.

Chử Duy Nhất một lúc không có lời an ủi.

Khưu Thiên rầu rĩ không vui, cô nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Tống Khinh Dương.” Một tin tốt một tin xấu.”

Tống Khinh Dương trực tiếp gọi điện thoại tới, “Thế nào?” Chử Duy Nhất đi tới một bên, “Tống Khinh Dương, tôi thi qua rồi, 90 phần.”

“Chúc mừng.” Tâm tình anh cũng theo đó mà nhẹ nhõm.

“Tin xấu chính là Khưu Thiên không qua. Anh có muốn đi an ủi cậu ta hay không?”

Tống Khinh Dương ở trong điện thoại nở nụ cười, “Cậu ta không có việc gì đâu, là nên bị nhục. Tôi chỉ lo lắng cho cô.”

Chử Duy Nhất tức giận, sao mọi người đều không tin cô. “Tố chất tâm lý tôi tốt mà.”

Tống Khinh Dương lại cười, “Đúng vậy, cô có Bồ Tát phù hộ.”

Chử Duy Nhất:...

“Chúc mừng cô vượt qua cuộc thi, tôi dẫn cô đi ăn món ngon.”

Trong lòng Chử Duy Nhất chập chờn, a, vị bạn học này thật là một người tốt.

Khưu Thiên: Hai người đã quên em rồi sao?

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Dường như tâm tình của Tống Khinh Dương hôm nay cũng không tệ lắm, lúc ăn cơm trưa, Trác Thiên trò chuyện với anh chuyện hạng mục mới.

“Tớ nghe nói ý của cấp trên là muốn cậu hoặc Sở Mặc cuối năm đi thành phố B theo hạng mục này.” Trác Thiên suy tư.

Tống Khinh Dương suy tính chỉ chốc lát, “Tớ có việc không đi được.”

Trác Thiên nhướn mi, “Cậu biết đi thành phố B lần này là có nghĩa gì sao?”

Tống Khinh Dương không để tâm lắm, “Tớ có một số việc phải xử lý.”

“Vậy tiện nghi cho tiểu tử Sở Mặc kia.”

“Không có gì đáng kể.”

Trác Thiên lén lút hỏi, “Cậu có chuyện gì.”

Tống Khinh Dương chậm rãi mà trả lời, “Chung thân đại sự.”

Khóe mắt Trác Thiên quất thẳng tới, “Cậu xác định?”

Tống Khinh Dương không đáp lại anh ta, chỉ là cười khẽ.

“Tống Khinh Dương, cậu cười đến khiến cho tớ nổi da gà lên rồi.”

Lúc họp buổi chiều, đại boss nhắc tới một hạng mục sáu tháng cuối năm. “Tuyên truyền văn hóa thành phố B, thị ủy bên đó rất coi trọng, cũng sẽ hết

sức phối hợp chúng ta. Kinh Dương, Sở Mặc, các cậu suy nghĩ một chút nên biểu diễn như thế nào.”

Sở Mặc mở miệng, “Thành phố D là thành cổ lịch sử, tuyên truyền văn hóa, cổ kim đều phải hòa hợp.”

(Cổ kim: xưa và nay.)

Đại boss gật đầu, “Cuối năm, sẽ có hơn hai mươi phái đoàn các quốc gia đến giao lưu, cho nên lần này hai người cũng phải coi trọng.”

Tổng Kinh Dương và Sở Mặc ánh mắt nhìn nhau.

Sở Mặc và Tổng Kinh Dương tương đương, cũng là chàng trai có phong độ nhanh nhẹn. Hai người này vừa vào công ty đã bị người khác so sánh, vô hình trung chia làm hai phái, cạnh tranh với nhau. Đương nhiên đương sự chưa từng cảm thấy.

Chử Duy Nhất cũng không biết phải an ủi Khưu Thiên như thế nào, nói cho cùng là một đứa bé, trên đường trở về cậu không nói được một lời. Chử Duy Nhất công tác chuẩn bị hồi lâu, cũng không biết nên nói cái gì.

“Khưu Thiên, không sao cả, kỹ thuật em tốt, chúng ta chỉ là lấy đến đối chiếu thôi, cũng không thể chết ngay tức khắc được.”

Khưu Thiên nhìn cô, “Em vốn tưởng rằng chị sẽ không qua, kết quả là em không qua.”

Chử Duy Nhất xấu hổ, tiểu tử thói cũng nhìn cô như vậy. “Chị mời em ăn cơm nhé.”

“Chờ em thi qua đã.” Khưu Thiên ủ rũ.

Buổi tối, Chử Duy Nhất nhận được cuộc gọi của Lý hiệu trưởng.

“Duy Nhất à, gần đây thế nào?”

Chỉ Duy Nhất trong lòng hơi lộp bộp, “Tốt lắm ạ, chú có gì dặn dò sao ạ?”

“Cháu đứa trẻ này, chú là chú của cháu, có thể có dặn dò gì.” Lý hiệu trưởng cười.

Lúc này Chỉ Duy Nhất giật mình nheo mắt.

Cuối cùng Lý hiệu trưởng mở miệng, “Con trai bạn học cũ bác Lý Mạo, lớn hơn con một tuổi, thân cao hơn một mét tám, làm ở công ty XX, tốt nghiệp Q đại, cuối tuần này cháu có thời gian chứ?”

Chỉ Duy Nhất nhắm mắt lại, “Chú à, gần đây cháu đang thi bằng lái, hình tượng không tốt lắm, vừa đen vừa gầy, dinh dưỡng không đầy đủ, ảnh hưởng thẩm mỹ nghiêm trọng.”

“Vậy không phải là đúng lúc, thử thách đối phương chút đỉnh. Nhìn chàng trai có phải trông mặt mà bắt hình dong hay không. Nói tập lái xe, thì hẹn gặp mặt ở gần trường. Chú liên lạc chút.” Phong cách của Lý hiệu trưởng chính là như vậy, cứ vui vẻ mà quyết định thế đấy

Chỉ Duy Nhất:...

Tâm tình Chỉ Duy Nhất không tốt lắm. Cô chơi trò chơi trên điện thoại di động tiêu hao thời gian. Đột nhiên chuông điện thoại di động vang lên, hẳn là cuộc gọi của Tống Khinh Dương.

Cô lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế salon, đi chân trần đứng trên mặt đất, nhấn nút kết nối.

“A lô - “

“Là tôi.” Tống Khinh Dương nói, anh đứng ở trên ban công, nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ. “Chuyện Khuru Thiên cô không cần lo lắng, em ấy không sao đâu, đã liên lạc với huấn luyện viên rồi, cuối tuần đi thi lại.”

Chử Duy Nhất một tay níu túi của quần ngủ, “VẬY là tốt rồi.”

“Còn cô? Chuẩn bị lúc nào đi thi môn ba?”

Chử Duy Nhất thở ra một hơi, “Tôi dự định nghỉ ngơi nửa tháng.”

Tống Khinh Dương lắc đầu, “Không rèn sắt lúc còn nóng sao? Đến lúc đó ngưng tay, lại phiền toái.”

Kỳ thật là Chử Duy Nhất có chút do dự, gần đây cô lại vội vàng bắt đầu chuyện sách mới, cho nên thời gian rất gấp gáp. “Tôi suy nghĩ lại một chút.” Cô dừng một lát, “Lần này tôi có thể qua đã làm phiền anh, hôm nào tôi mời anh ăn cơm có được không?”

“Cô có thể giúp tôi bận cái khác không?”

“Bận cái gì?”

“Trong tay tôi có một hạng mục, về văn hóa thành phố D, tôi cần tìm một ít tài liệu, cô có thời gian theo tôi đi mua sách hay không?” Giọng điệu của Tống Khinh Dương rất nghiêm túc.

“Nếu cuối tuần, buổi chiều có được không?” Nếu buổi sáng cô phải đi gặp mặt.

“Có thể, đến lúc đó tôi đến đón cô.”

“Không, không cần, chúng ta trực tiếp gặp ở nhà sách.”

“Được rồi.” Tống Khinh Dương nói, “Cô nghỉ ngơi sớm đi.”

“Tạm biệt.”

Khi nào, cô và anh giống như bạn già.

Tống Khinh Dương dựa ở trên cửa rời, sau khi mẹ Tống đi vào liền thấy bóng lưng của con trai tuấn tú, trong tay còn cầm điện thoại.

“Dương Dương, gọi điện thoại cho ai thế?”

Tống Khinh Dương quay đầu lại, “Một người bạn.”

Mẹ Tống nói, “Nhìn đèn phòng con sáng, mẹ vào xem. Gần đây thân thể ông nội con không tốt, ngày hôm qua sau khi bác sĩ kiểm tra, đề nghị nằm viện.”

Người đã già, đủ loại bệnh tật đều tới.

Tống Khinh Dương nhíu mi, “Ừm, ngày đó con cùng đến với mọi người.” Anh đột nhiên nghĩ tới Chủ Duy Nhất và bà nội cô. Khi đó cô nhất định rất khó chịu.

Chủ nhật Chủ Duy Nhất vẫn đi gặp mặt. Sáng sớm cô đặc biệt mặc vào chiếc váy liền áo mới mua, đang nhìn thử trước kính một chút, cũng không tệ lắm.

Trước khi ra cửa, Lý hiệu trưởng gọi điện thoại đến.”Duy Nhất, không cần khẩn trương, thuận theo tự nhiên. Mặc xinh đẹp chút.”

Chủ Duy Nhất thắt lưng, cô ăn mặc xinh đẹp như vậy không phải là vì gặp mặt.

Đến quán cà phê, cô tìm một chỗ ngồi xuống. Mười lăm phút sau, đối phương gọi điện thoại tới, “Cô Chủ à? Tôi là Sở Mặc.”

“Ồ, chào anh.”

“Tôi vừa đến quán cà phê, cô đã đến chưa?”

Chử Duy Nhất lén nhìn, “Tôi ở bên cửa sổ thứ sáu.”

Một bóng dáng đi tới, anh cầm điện thoại di động trong tay, đi tới trước mặt cô, “Chào cô.”

Chử Duy Nhất ăn nói vụng về, “Chào anh.” Ngoại hình quả thật không tệ.

Sở Mặc ngồi xuống, Chử Duy Nhất lúng túng, vẫn lúng túng.

Sở Mặc, Sở trong nước Sở, Mặc trong Mặc Tử.” Sở Mặc giới thiệu.

“Chử Duy Nhất, Chử trong Chử Toại Lương*.”

(Chử Toại Lương: một viên quan thời Đường, làm quan dưới hai triều: Thái tông, Cao tông.)

Sở Mặc nhướn mi, “Tôi nghĩ là tôi cô cùng họ*.”

(Họ Chử và họ Sở trong tiếng Hán âm đọc giống nhau, đều là chử. Nhưng cách viết khác nhau.)

“Tôi cũng vậy.” Âm đọc họ hai người giống nhau, đúng là một loại duyên phận.

Hai người trò chuyện đơn giản, đều là do Sở Mặc lôi kéo trọng tâm câu chuyện. Chử Duy Nhất lễ phép đáp lại.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc hơn mười một giờ, điện thoại di động của cô đúng giờ vang lên.

“Ngại quá, ta nhận một cuộc điện thoại.” Cô nói.

Khóe miệng Sở Mặc cười khẽ, gật đầu.

Chỉ Duy Nhất hơi xấu hổ, là cuộc gọi của Tiêu Tiêu. Tối hôm qua cô đã hẹn với Tiêu Tiêu, để cho cô ấy lúc này gọi điện thoại cho cô.

Tiêu Tiêu: Người lần này thế nào?

Duy Nhất: A! Nhưng mà tư liệu ở trong máy tính tở.

Tiêu Tiêu: Nếu như nói không khó khăn lắm, cho mình một cơ hội đi, thử một lần?

Duy Nhất: Bây giờ cậu có muốn ngay không? Nhưng tở ở bên ngoài.

Tiêu Tiêu: Cậu cũng chưa nói chuyện tình yêu gì, coi như tích lũy kinh nghiệm đi.

Duy Nhất: Vậy tở về gửi cho cậu. Rất gấp à? Được rồi, tở bây giờ về liền.

Cô cúp điện thoại, sau lưng đổ một trận mồ hôi.

Sở Mặc nhìn cô, mâu quang trầm lắng, “Cô có việc?”

Chỉ Duy Nhất mặt không đỏ không thở mạnh, “Máy tính đồng nghiệp xảy ra vấn đề, văn kiện trong máy tính không tìm được, bản thảo ở chỗ tôi, tôi phải nhanh đưa cho cô ấy.”

Nếu như hành động vụng về như thế Sở Mặc cũng không nhìn ra được, anh cũng đã uống phí lẫn lộn nhiều năm như vậy. Anh rất bình tĩnh, “Công việc quan trọng hơn, tôi đưa cô về.”

Chỉ Duy Nhất xoa tay liên tục, “Không cần phiền đâu, tự tôi về thì được rồi. Sở tiên sinh, thật ngại quá. Tôi đi trước.”

“Có thời gian trò chuyện tiếp.” Sở Mặc mắt chứa ý cười, sắc người thâm trầm.

Chử Duy Nhất trước khi rời đi còn không quên đi tính tiền, Sở Mặc ngồi lại một lát, đứng dậy đi tính tiền.

Người phục vụ trả lời, “Tiên sinh, ngài bàn đó đã tính rồi.”

Sở Mặc nhíu mi, Chử Duy Nhất này thật là một chút mặt mũi cũng không cho anh ta.

Chử Duy Nhất vội vã ăn cơm trưa, buổi chiều chạy tới nhà sách, tụ họp cùng Tống Khinh Dương. Ánh mắt Tống Khinh Dương lướt qua trên người cô, Chử Duy Nhất căn bản không chú ý tới.

“Tầng một phần lớn đều là sách giáo khoa học sinh dùng, sách loại văn sử tầng hai tương đối nhiều, nhưng mà không biết sách anh cần nơi này có không?”

“Đi xem trước đi.” Tống Khinh Dương nhắc.

Bởi vì cuối tuần, nơi tiệm sách có rất nhiều học sinh, cầm một quyển sách ngồi xuống đất.

Chử Duy Nhất chuyên chú tìm sách, Tống Khinh Dương theo sát một bên. Cô đã chọn được hai bản, thấy tên người biên soạn hiểu ý cười, quay đầu nói với Tống Khinh Dương, “Anh xem, đây là của thầy (cô) giáo ban hai Ngữ Văn biên.”

Tống Khinh Dương nghiêng người tiến lên nhìn lướt qua cái tên, hình như có chút ấn tượng.

Chử Duy Nhất nói, “Kiến thức của thầy Âu Dương rất rộng rãi, thông kim bác cổ, sau khi tốt nghiệp đại học vẫn luôn du lịch các nơi trên tổ quốc. Lúc thầy đến D trung đã hơn bốn mươi tuổi, theo dạy chỉ có ba năm, cũng là D trung nhận thầy vào. Năm lớp mười một, thầy đã từng dẫn dắt ban chúng tôi một tuần, từ đó rất nhiều người lớp chúng tôi si mê thầy.”

Tống Khinh Dương nhìn ánh sáng lấp lánh nơi con người cô, “Nhiều năm như thế, cô còn có thể nhớ kỹ thầy giáo ngữ văn lớp bên cạnh.” Cô lại đối với anh một chút ấn tượng cũng không có.

Hai người dạo qua một vòng.

Tống Khinh Dương liếc về giá sách hình như là tiểu thuyết trước mặt, anh liền hướng về phía bên đó đi đến.

Chử Duy Nhất không hiểu, “Bên kia đều là tiểu thuyết tình cảm.”

Tống Khinh Dương hốt mặt qua, nghiêm mặt nói, “Chử Duy Nhất, tôi nhớ kỹ ngày kỷ niệm thành lập trường đó, Lý hiệu trưởng giới thiệu cô là –

Vẻ mặt Chử Duy Nhất không khỏi cứng lại, ngây ra như phỗng nhìn anh.

Khóe miệng Tống Khinh Dương có ý cười, “Quen biết lâu như vậy, tôi cũng không biết tên cô viết sách gọi là gì? Chỗ này có sách của cô không?”

Trong lòng Chử Duy Nhất đại động, sách của cô đều là thiếu nữ xem, thực sự ngại báo cho người con trai bên người. Cô vẻ mặt khẩn trương, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, trong lúc bất chợt vươn tay, “Ở đây đều là học sinh đang đọc sách, chúng ta không nên quấy rầy bọn họ.” Một đường lôi kéo anh đến tầng một.

Mâu quang Tống Khinh Dương lướt từ trên tay của cô. Lòng bàn tay cô bao phủ trên cánh tay anh, lạnh lạnh. Mỗi một móng tay của cô đều sửa sạch gọn, mười ngón tay thon dài, rất đẹp.

Chử Duy Nhất căn bản không phản ứng kịp, cô chính đại không chú ý dặt cánh tay người ta. Cô đang oán niệm, sao Lý hiệu trưởng muốn ở trường hợp ngày thành lập trường đó giới thiệu cô chứ? Cô một đường rầu rĩ nên nói chuyện này thế nào với Tống Khinh Dương.

Người ta bận bịu giúp mình nhiều như vậy, bây giờ hỏi sách của cô, không nói cho anh ta tựa hồ hình như rất không đủ tấm lòng.

Sách cô viết đều là viết truyện ái tình! Bên trong còn dính đến loại tình tiết hôn môi.

Anh ta có thể nghĩ lầm rằng cô kinh nghiệm phong phú hay không đây?

“Chỉ Duy Nhất, đến chúng ta trả tiền rồi?” Tống Khinh Dương chậm rãi mở miệng.

“Ờ, ờ -” Chỉ Duy Nhất rõ ràng không yên lòng, nắm cổ tay anh như trước.

“Tay của tôi không cầm ví tiền được.” Tống Khinh Dương nghiêm túc, có chút bất đắc dĩ.

“À!” Nét mặt Chỉ Duy Nhất thay đổi trong nháy mắt, vội vã buông móng vuốt ra, trong nháy mắt sắc mặt đỏ bừng.

Tống Khinh Dương trả tiền, xách sách xong, đi tới một bên, cúi đầu nhìn cánh tay mình. Chỉ Duy Nhất cũng nhìn sang, cổ tay anh bị cô nắm đỏ rồi.

Chỉ Duy Nhất giải thích, “Gần đây tập lái nhiều quá, cầm tay lái đặc biệt cố sức.”

Tống Khinh Dương lạnh lùng ném ra một câu, “Cô là nói cánh tay tôi như tay lái?”

“Không, không – sao lại thế được? Xúc cảm không giống với – “

Xúc cảm không giống với -

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Người đến người đi, tiếng động lớn ầm ĩ mãi không ngừng. Trong ngàn vạn người, em vẫn gặp anh...

Tống Khinh Dương rất bình tĩnh, chỉ là đang lẳng lặng nhìn cô. Ngay lúc cô vừa kéo cổ tay anh, tim anh đột nhiên gia tốc đập nhanh. Thì ra anh cũng sẽ khẩn trương.

Chử Duy Nhất tận lực mà làm bộ chẳng có chuyện gì, “Da anh rất tốt.” Sờ lên trơn nhẵn, so với phần lớn các nam sinh chất phải trắng hơn một chút.

Cuối cùng vẻ mặt Tống Khinh Dương có chút không nhẫn nại, “Cám ơn đã cố vũ.” Anh lướt qua mặt, cố nén cười.

Chử Duy Nhất tựa như cảm thấy mình hình như vừa trêu chọc anh. A, cô không phải là ý đó.

Mua xong sách đúng lúc là thời gian buổi trà chiều, hai người liền đi quán cà phê kế bên. Bởi vì chuyện mới vừa, Chử Duy Nhất chịu khó mà đi mua cà phê.

Tống Khinh Dương ngồi ở đằng kia, nhìn thanh ảnh cô bận rộn, con người thanh nhuận ôn nhu như tế vũ. Anh nhẹ nhàng thở ra. Dấu hồng trên tay đã nhạt dần, nhưng mà tâm tình của anh vẫn chưa hồi phục lại.

Điện thoại di động của Chử Duy Nhất tùy ý đặt ở trên bàn, mới vừa cô nói, “Tôi đi mua cà phê, trông điện thoại di động giúp tôi một chút.” Đây là coi anh là người mình sao?

Lúc Chủ Duy Nhất đang cùng một anh chàng trước bàn nói chuyện, điện thoại di động của cô vang lên. Tống Khinh Dương thấy một dãy số dài hiện trên màn hình, vốn là di động, ngay từ đầu anh đã tưởng là cuộc gọi quảng cáo. Nhưng qua vài giây tiếng chuông vẫn vang lên như cũ. Tống Khinh Dương cầm điện thoại di động lên, lúc liếc mắt nhìn dãy số lần nữa, anh chợt nghĩ đến gì đó, cái số kia, số đuôi 1010. Anh chợt nghĩ tới một người.

Lúc này tiếng chuông lại cắt.

Chủ Duy Nhất bưng cà phê trở về, “Anh muốn thêm sữa không? Bên kia có thể thêm sữa.”

Tống Khinh Dương lắc đầu, “Không cần.” Anh đang suy tư về có nên đem cuộc gọi đến đó nói cho cô biết không. Cô lại nói, “Anh chàng đẹp trai nói cho tôi biết, năm nay tôi có cơ hội uống cà phê miễn phí hai lần.”

“Cô thường uống cà phê?” Hai con người Tống Khinh Dương khẽ động.

“Gần như mỗi ngày một ly.” Chủ Duy Nhất uống một ngụm, trước đây cô sẽ cảm thấy cà phê đắng chát, sau lại giống như uống nước trắng vậy.

“Uống nhiều cà phê không tốt với thân thể, ảnh hưởng giấc ngủ.” Tống Khinh Dương khẽ nhíu mày.

Chủ Duy Nhất cười, “Ban đêm tôi ngủ cũng muộn, kỳ thực cà phê đối với tôi mà nói, chỉ có ban ngày có chút tác dụng.”

Tống Khinh Dương nhớ tới chuyện trước kia, khóe miệng khẽ nhếch, “Lúc cao trung cô cũng thường đi mua cà phê.” Mâu sắc anh dần sâu.

Chủ Duy Nhất mở to hai mắt, “Làm sao anh biết?”

“Tôi đã thấy cô, cô bưng cà phê từ phòng học lớp chúng tôi đi ngang qua.” Tống Khinh Dương không khỏi khẽ nhếch khóe môi.

Cô nói lầm bầm một câu, “Hóa ra trước đây anh đã biết tôi à.” Chử Duy Nhất thè lưỡi, “Cà phê trường học, một đồng một ly. Mỗi ngày tôi đều thật khốn đốn, tôi ngồi ở hàng thứ nhất, dưới mắt thầy giáo, đi học cũng không dám ngủ.”

“Sao cô lại ngồi ở hàng thứ nhất?” Với chiều cao của cô không cần phải thế.

“Ngày sắp chỗ ngồi tôi vắng mặt, chờ ngày kia tôi đi học, chỉ còn lại có vị trí phía trước nhất. Không có cách nào, tôi chỉ có thể ngồi xuống thôi.”

“Khi đó tất cả mọi người đều không muốn ngồi hàng thứ nhất.” Anh cười.

“Ta không vào đại ngục, ai vào địa ngục.” Chử Duy Nhất thở dài, “Tôi nhớ rõ có một lần, tôi bưng cà phê còn đựng phải một bạn nam dưới lầu các anh.”

“Sau đó thì sao? Vị bạn học kia không bảo cô giặt quần áo?”

Chử Duy Nhất cắn cắn môi, “Không có, cậu ta nói bỏ đi, quay lại đã đi mất. Tôi cũng không biết tên cậu ta, cao cao gầy gầy, mang mắt kính, cảm thấy thành tích hẳn là tốt.”

Tống Khinh Dương ngưng mắt nhìn cô, mi tâm khẽ nhíu, “Nếu không hôm nào giúp cô hỏi tên người đó một chút?”

Chử Duy Nhất khô khan mà ho một cái, không cần không cần.

Điện thoại di động của Chử Duy Nhất lại vang lên, mi tâm Tống Khinh Dương căng thẳng.

Chử Duy Nhất tiếp cuộc gọi, “Chú Lý ạ - “

Anh phiết phiết mặt (ly), bóng dáng cô chiếu trên ly thủy tinh.

Ở bên kia Lý hiệu trưởng cao hứng nói, “Duy Nhất à, cậu Sở Mặc kia ấn tượng đối với cháu tốt lắm. Ha ha ha, hôm nào người hai bên nhà chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Tại sao có thể như vậy!

Gương mặt Chử Duy Nhất viết đầy rầu rĩ, lại ngại vì Tống Khinh Dương ở đối diện, cô cũng không tiện nói gì. Đành phải xèo xèo vù vù ở điện thoại.

Cúp điện thoại, cô vùi đầu uống cà phê.

Tay Tống Khinh Dương hơi căng, rốt cuộc Chử Duy Nhất cô có bao nhiêu đối tượng hẹn hò! Sắc mặt anh khẽ biến.

Chử Duy Nhất chạm phải mắt anh, cô có chút chột dạ.

Ngày đó lúc gần đi, anh hỏi cô, “Cô vẫn phải tiếp tục gặp mặt sao?”

Chử Duy Nhất ngây ngẩn cả người, anh lại mỉm cười nói rằng, “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Hôm đó lúc về đến nhà, Lý hiệu trưởng liền chạy ngay đến nhà cô, nghiêm túc tiến hành tẩy não với Chử Duy Nhất.

“Duy Nhất, thanh xuân con gái là có hạn, chú cảm thấy, cậu Sở Mặc kia thực rất xứng với cháu. Trước chú vẫn dự định cho cháu đi công ty XX, nếu như cháu đi thật rồi, có cậu ta ở đó chú cũng yên tâm.”

Chử Duy Nhất nói nhỏ nhẹ, “Chú Lý, không phải là chú ghét nhất dựa vào quan hệ đi cửa sau sao?”

Lý hiệu trưởng hiền lành nghiêm mặt, “Cháu có thể vào hay không còn chưa nhất định! Công ty XX yêu cầu rất cao, cháu cho rằng ngay từ đầu

chú cho cháu đi Hoa Tinh là cưỡi ngựa xem hoa* sao? Đó là tôi luyện cháu, đó là vì có thể vào công ty XX.”

(*Nguyên văn là 打酱油 (đả tương du), cưỡi ngựa xem hoa hay đi ngang qua là nghĩa bóng.)

Chữ Duy Nhất nghĩ đến, à Tống Khinh Dương cũng là công ti đó.

“Duy Nhất, nếu không thì cháu cùng Sở Mặc thử xem. Cậu ta đã nói với bác, ấn tượng tốt đối với cháu. Bác cậu ta nói cậu ta vẫn là lần đầu tiên coi trọng con gái người ta.”

Chữ Duy Nhất cứng nhắc kéo nhẹ khóe miệng, “Cháu rất vinh hạnh.”

“Đừng ba hoa, thái độ đoan chính. Cậu ta muốn hẹn cháu, cháu nhất định phải đi. Biết không?”

Thanh âm Chữ Duy Nhất có chút nhẹ nhàng, “Nhưng cháu không thích.” Cô cố chấp, cá tính giống như cha cô như đúc.

Thầy Lý thở dài, thấy cô như vậy, sắc mặt cũng trầm xuống, giơ tay lên vỗ nhẹ đầu vai cô, “Ta và dì của cháu cũng là qua người khác giới thiệu rồi quen biết, hơn hai mươi năm rồi, vẫn như thế đó thôi. Chú biết người trẻ tuổi các cháu bây giờ tôn trọng tự do, nhưng cháu cũng không thể đem mình vào bế tắc.”

“Chú Lý, cháu có người thích rồi.” Chữ Duy Nhất rút cuộc buông lời.

“A! Là ai?”

“Cái này chờ sau hẵng nói, có kết quả cháu nói cho chú. Cho nên hiện tại chú không cần giới thiệu người nào cho cháu nữa.”

“Không phải là cháu lừa chú chứ?”

“Không có ạ! Cháu cần lừa gạt chú, sau đó cháu liền cùng Lý Mạo kết hôn.”

Lý hiệu trưởng:...

Thứ hai, tổng Kinh Dương ở trên hành lang tòa nhà gặp Sở Mặc. Hai người chào hỏi như thường.

Phòng làm việc của hai người một đông một tây, bình thường cũng ít thiếu lui tới.

Đều tự vào phòng làm việc, cho tới trưa tất cả mọi người đang bận rộn.

Tổng Kinh Dương lật tài liệu cả buổi trưa, mắt khô khốc, lúc anh đi toilet, nghe được cấp dưới mình đang thảo luận về Sở Mặc.

“Giám đốc Sở có bạn gái thật à?”

“Đúng vậy. Tôi tận mắt nhìn thấy, cô gái thanh tú lắm, hai người trò chuyện rất vui vẻ.”

“Vậy cũng không nhất định là bạn gái đâu.”

“Hai người ngồi một giờ, tôi đến đây ba năm rồi, giám đốc Sở từng có kiên trì với phái nữ thế sao? Nhưng đối với cô gái đó không giống, mặc dù tôi cách xa, nhưng mà nhìn ra, lúc nói chuyện về mặt giám đốc Sở ôn hòa cũng không giống.”

“Vậy có thể là bạn gái thật á. Ai, lại một danh thảo có chủ nữa rồi, tôi không có hy vọng. Không biết giám đốc Tổng lúc nào sẽ bị chung kết (có chủ)?”

Tổng Kinh Dương đi qua từ bên cạnh, vẻ mặt hơi lãnh, hai người cấp dưới lập tức im lặng.

Tống Khinh Dương rót một chén trà. Cô nói, lúc cô thích vọc máy tính, thích ngâm một ly trà, có đôi khi cũng không uống, nghe hương trà thoang thoảng trong lòng cũng sẽ cảm thấy ngát hương.

Trợ lý vào lấy tài liệu, thấy anh thật đang uống trà, hơi sững sờ.

Lúc đi ra, cô nói với người của phòng làm việc, “Hôm nay giám đốc tổng thật kì quái, đột nhiên uống trà.”

“Uống trà có cái gì lạ, chúng tôi đều biết uống mà.”

“Tôi đến hai năm rồi, anh ta đều quen uống nước sôi.”

“Không theo tôi giám đốc Tống uống trà tu thân dưỡng tính á. Được rồi, chớ nên bát quái nữa. Mới vừa tiểu Nam bọn họ đang bát quái giám đốc Sở, giám đốc Tống đi ngang qua, sắc mặt khó coi.”

Mọi người đều tự trở về khu làm việc.

Tuy rằng Chủ Duy Nhất đem ý nghĩ nói cho Lý hiệu trưởng, cũng không biết khâu trung gian nào xảy ra vấn đề, Sở Mặc vẫn cùng cô liên lạc. Lúc Chủ Duy Nhất vừa nhìn thấy tin nhắn ngắn của Sở Mặc, mí mắt giật giật.

Đường Vi nhẹ giọng hỏi cô, “Duy Nhất, cậu có hỏi tình hình của bác sĩ họ hàng không a?”

Chủ Duy Nhất hoàn hồn, “Anh ấy độc thân.”

“Thật tốt quá rồi.” Đường Vi vỗ tay, “Có thể giới thiệu giúp tớ một chút không? Tớ nhờ cậu tớ nhờ cậu, nếu như cậu hoàn thành một đoạn nhân duyên, cũng là tích phúc cho mình nha, Duy Nhất, Duy Nhất.”

Chủ Duy Nhất chật vật gọi điện thoại cho Si Thanh Viễn, đáng tiếc điện thoại nhưng không ai nhận, “Không ai nhận.”

Đường Vi thở một hơi dài.

Qua nửa tiếng sau, điện thoại di động của Chử Duy Nhất vang lên, là Si Thanh Viễn gọi tới.

“Vừa mới đi kiểm tra phòng bệnh xong, không mang theo điện thoại di động.” Anh giải thích.

Chử Duy Nhất lúng túng, “Tối hôm nay anh có rãnh hay không?” Cô nắm điện thoại di động thật chặt, mắt thẳng tắp nhìn màn hình máy vi tính. Cô hơi gắng sức hỏi thăm, “Tôi muốn mời anh ăn cơm, cảm ơn anh lần trước đưa thuốc Đông y cho tôi.”

Đường Vi ở đối diện cô ra hiệu cố gắng lên.

Si Thanh Viễn đầu kia im lặng một chút, “Sáu giờ tôi mới có thể đi.”

Chử Duy Nhất thở ra một hơi, “Không sao, vậy thì chúng ta gặp ở Thượng Ái Thiên Địa, tôi nghe đồng nghiệp nói chỗ đó mới mở một nhà hàng Thái Lan.”

“Được, em đi trước.” Si Thanh Viễn cúp điện thoại. Y tá trưởng tiến vào, “Bác sĩ Si, 602, giường 2 nói là vết thương đau.”

“Nói cho cô ấy biết đây là phản ứng hậu phẫu bình thường, bảo người nhà trông nom không đừng cho cô ấy quào loạn.”

“Tôi vừa mới nói giống thế, cô bé kia nhìn thấy cậu mới có thể an lòng.” Y tá trưởng cười.

“Tôi đi xem một chút.” Si Thanh Viễn nói, đem điện thoại di động đặt ở trong túi.

Cái này chính là lý do mọi người thích Si Thanh Viễn, gia thế tốt, làm việc nghiêm túc. Y tá trưởng thấy anh cầm điện thoại di động hỏi, “Sao

thế? Buổi tối có hẹn à?”

Si Thanh Viễn trả lời, “Có ít việc.”

Y tá trưởng đã hiểu, cậu nói như vậy nhất định là có hi vọng rồi, “Cha cậu lúc này cũng nên yên tâm. Tôi nói mỗi lần có người giới thiệu đối tượng cho cậu, cậu đều muốn từ chối. Thì ra là thế.” Y tá thở dài, “Lúc này bệnh viện chúng ta không biết có bao nhiêu người thương tâm rồi.”

Si Thanh Viễn lại kéo ra một nụ cười.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Đường Vi đều ở đây hỏi một mạch chuyện về Si Thanh Viễn, sinh nhật của anh, chòm sao của anh, trường của anh, chuyên ngành của anh.

Chữ Duy Nhất trả lời từng cái.

“Duy Nhất, rốt cuộc các cậu là họ hàng nào?”

“Anh ấy là họ hàng bên mẹ tớ.” Chữ Duy Nhất chỉ có thể nói vậy.

“Trong vòng ba đời?”

Chữ Duy Nhất thở ra một hơi, “Vi Vi, tớ đã rất nhiều năm cũng chưa liên lạc với anh ấy, kỳ thực tớ cũng không biết rõ anh ấy.”

“Tớ hiểu, cậu yên tâm đi, cậu giúp tớ bắc cầu, còn lại để tớ.”

Chữ Duy Nhất vẻ mặt có chút khó khăn, “Anh ấy thích một mình, có lẽ nói đã quen một mình rồi. Chữ viết anh rất đẹp, từ nhỏ đến lớn thầy cô đều khen ngợi anh.”

“Oa, người bệnh tìm anh ấy xem bệnh không cần lo lắng xem không hiểu.”

“Tớ chưa xem qua chữ viết anh ấy trên bệnh án.” Chữ Duy Nhất cười cười, bởi vì cô đang cố gắng quên đi tất cả quá khứ.

Đoạn tình yêu chưa bao giờ bắt đầu đã kết thúc kia của cô, đã không thể nào rồi.

Si Thanh Viễn và Chử Duy Nhất nhất định là hai đường thẳng song song vĩnh viễn chẳng cắt nhau.

Qua sáu rười, Si Thanh Viễn đã đến.

Chử Duy Nhất chào hỏi, “Đây là đồng nghiệp của tôi, Đường Vi. Đây là bác sĩ Si.”

Si Thanh Viễn nhìn thoáng qua Chử Duy Nhất, cái nhìn kia, trong lòng Chử Duy Nhất lộp bộp, hình như có gì đó sục sạo.

Bữa cơm đó Chử Duy Nhất ăn rất gian nan. Tính cách Đường Vi có chút khinh suất, căn bản không chú ý đến biến hóa của Chử Duy Nhất.

Cô ấy là ký giả kỹ năng nói chuyện trời đất rất mạnh, Chử Duy Nhất may mắn không cần lo lắng tẻ nhạt, mà Si Thanh Viễn tuy rằng không phải rất thân thiết, nhưng cũng là có sao nói vậy.

Đường Vi cười hì hì, “Bác sĩ Si, có thể có số của anh hay không? Sau này tôi có đau đầu nhức óc gì đó cũng có thể hỏi anh một chút.”

Đầu ngón tay Si Thanh Viễn khẽ động, nắm tay nắm hơi chặt, anh nhìn Chử Duy Nhất phía đối diện, cặp mắt kia ở dưới ánh đèn có vẻ ảm đạm không sáng tỏ, khóe miệng hiện lên một nụ cười nhạt, “Duy Nhất biết, trở về bảo cô ấy cho cô.”

Khuôn mặt Đường Vi vui sướng, “Bác sĩ Si, người tốt như anh vậy, bệnh nhân của anh nhất định rất thích anh?”

Si Thanh Viễn trả lời, “Tôi chỉ làm tốt công việc của mình.”

“Anh sao lại làm bác sĩ vậy?”

Si Thanh Viễn im lặng phút chốc, “Kỳ vọng của một người bạn.”

Mắt Đường Vi sáng lên, là ai a!

Chử Duy Nhất đang uống nước, đột nhiên bị sặc, cô ho khan.

Si Thanh Viễn vội vàng đứng lên, “Cúi xuống.” Chử Duy Nhất nhanh chóng cúi đầu, anh vỗ vài cái liên tục sau lưng cô.”Đã ổn chưa?”

Chử Duy Nhất ho một cái, “Cám ơn.”

Gương mặt Đường Vi hưng phấn, kính trọng đối với bác sĩ càng sâu hơn.

Sau khi ăn xong, Si Thanh Viễn đưa hai người về.

Chử Duy Nhất nói, “Tôi đi tàu điện ngầm.”

Hai bên tròn mắt Si Thanh Viễn nhìn cô vụt sáng, trầm giọng nói, “Đường Vi cô ở chỗ nào?”

Đường Vi cho biết địa chỉ.

“Tôi đưa cô về trước, Duy Nhất, cũng lên xe đi.” Thái độ của anh không cho thay đổi.

Chử Duy Nhất nhận mệnh mà lên xe, Đường Vi ngồi ở ghế phó lái. Hơn hai mươi phút sau Đường Vi xuống xe.

“Bác sĩ Si trên đường cẩn thận.” Cô vẫy vẫy tay, nháy mắt mấy cái với Chử Duy Nhất.

Đường Vi vừa xuống xe, bầu không khí liền thay đổi.

Si Thanh Viễn ngồi ở phía trước, hồi lâu chưa khởi động xe. Chử Duy Nhất ngồi ngay ngắn ở đằng sau, không nói câu nào, cô bấm vào lòng bàn tay thật chặt.

Cô biết cô đã làm sai, cô không nên đáp ứng Đường Vi. Thà rằng Đường Vi giận cô, cũng không thể đảo loạn quan hệ chính cô và Si Thanh Viễn.

Đèn đường phát ra ánh sáng màu cam ấm áp, bóng đêm lượn lờ.

“Chỉ Duy Nhất, em nói rõ cho tôi, rốt cuộc em muốn làm gì?” Si Thanh Viễn khắc chế tức giận của mình.

Chỉ Duy Nhất nuốt cổ họng, “Xin lỗi, sau này tôi không thể nữa.”

Chợt Si Thanh Viễn quay đầu lại, mượn ánh sáng đèn yếu ớt, Chỉ Duy Nhất nhìn thấy tức giận sôi trào nơi đáy mắt anh.”Em nghĩ rằng tôi nhiều năm vẫn độc thân như vậy là vì gì chứ?”

Anh trừng mắt nhìn cô, phần nộ như phải đem cô thiêu đốt hầu như không còn.

Chỉ Duy Nhất dùng sức cắn môi, dần dần cô nếm được mùi máu tanh.

“Em dựa vào gì sau khi nói cho tôi biết tâm ý của em rồi đi mất! Sáu năm này em làm gì? Chỉ Duy Nhất, rốt cuộc lòng em có an ổn sao hả?”

Đại não Chỉ Duy Nhất nổ vang một trận, cái gì cô cũng không nghe thấy, chỉ thấy vẻ mặt đau khổ của Si Thanh Viễn.

Ánh mắt cô khó chịu chua xót.

Tính xấu của Si Thanh Viễn bộc phát hết cả ra, “Khi đó em bao nhiêu tuổi? Em bảo tôi có thể hứa hẹn gì với em?”

Nước mắt từ khóe mắt Chỉ Duy Nhất chảy xuống, cô run rẩy.

Đã muộn rồi, muộn rồi.

Vào lúc mẹ gả cho cha anh, cô và anh đã không có hy vọng nữa.

Em từng thích anh, Si Thanh Viễn.

Nhưng mà phần yêu mến này nhất thiết phải buông.

Chữ Duy Nhất ghen ngào mà khóc thút thít, lục phủ ngũ tạng đau như xé rách.

Ánh mắt Si Thanh Viễn đỏ rực, “Nhả hàm răng ra.”

Chữ Duy Nhất căn bản không nghe thấy, cô lắc đầu.

Si Thanh Viễn giơ tay nắm cằm của cô, cuối cùng làm cho cô nhả hàm răng ra. Khóe môi bị cắn bết, giọt máu từ từ trào ra. Anh thở dài một hơi, cầm giấy qua lau khóe môi của cô.

Anh nhẹ nhàng mở miệng, “Bây giờ tâm ý của tôi giống như em năm đó, Chữ Duy Nhất, còn em?”

Chữ Duy Nhất vẫn chưa trả lời anh.

Si Thanh Viễn đưa cô về, lúc xuống xe, cô cũng không mở miệng. “Được thảo lần trước hôm nào tôi lại lấy thêm thuốc, em kiên trì uống.”

Chữ Duy Nhất cúi thấp đầu, im lặng không lên tiếng, trong lòng đang nhéo đau.

Si Thanh Viễn rút ra một điều thuốc ở trên xe, mới đi xe rời khỏi.

Xa xa, xe Tống Khinh Dương dừng ở đằng kia, anh đứng ở dưới tàng cây chỉ cần cô ngẩng đầu là có thể thấy anh, nhưng cô không làm thế. Tống Khinh Dương khẽ nhíu mi, nhìn cô tiến vào cánh cửa sắt, anh quay người lên xe.

Mỗi một bước về nhà, cô đều đi phi thường gian nan. Đêm hôm đó, Chữ Duy Nhất không mất ngủ, ngủ được đặc biệt sâu. Ngày tiếp theo đồng hồ

báo thức vang lên, cô ngọ ngoạy mở mắt ra, đại não một mảnh hỗn độn, cổ họng vừa khô vừa đau. Cô biết mình đã bị cảm.

Chữ Duy Nhất lật điện thoại di động, lúc này mới phát hiện, tối hôm qua Tống Khinh Dương gửi tin nhắn cho cô.

“Chỗ của tôi có chút thức ăn cho cá, buổi tối đưa cho cô.” Thông tin thời gian 18 giờ 32 phút.

Chữ Duy Nhất đau đầu, nhanh chóng trả lời tin nhắn cho anh. “Ngày hôm qua tôi có ít việc chưa xem điện thoại di động.”

Đầu đau muốn nứt ra.

Kéo thân thể mệt mỏi đi làm, một ngày cũng không có tinh thần gì, lúc uống thuốc, cả người càng thêm lờ đờ.

Đồng nghiệp thấy cô như thế đều khuyên cô về nghỉ ngơi sớm một chút, công việc của cô còn chưa hoàn thành, sao có thể đơn giản trở về, nhưng mà hôm nay cũng không ra ngoài chạy tin tức.

Đêm hôm đó, Chữ Duy Nhất còn tăng ca thêm một hồi, hơn tám giờ người mới đi. Lúc cô xuống lầu nghe có người gọi tên cô. Chỉ chớp mắt đã thấy là Si Thanh Viễn đứng ở đằng xa, anh cầm trên tay một cây dù màu đen.

Chữ Duy Nhất sững sờ, anh từng bước một đi đến, “Bên ngoài trời đang mưa.”

“Sao anh lại ở chỗ này?” Chữ Duy Nhất vô cùng kinh ngạc.

Si Thanh Viễn nói, “Đường Vi nói em vẫn chưa đi.”

Thì ra là thế.

Chử Duy Nhất có chút không thăng bằng, nhưng mà có một số việc cô vẫn rất rõ ràng. “Chúng ta đi ra bên ngoài nói.”

Thực sự trời đang mưa, nước mưa tích tích lịch lịch, mang theo mát mẻ nhẹ nhẹ.

Chử Duy Nhất hít sâu một hơi, “Si Thanh Viễn, chuyện ngày hôm qua là tôi đường đột, sau này tôi cũng sẽ không thể nữa.”

Ngón tay Si Thanh Viễn căng thẳng, dừng bước lại.

Chử Duy Nhất cười rộ lên, nụ cười mát lạnh, “Lúc em chọn đi phương Bắc học đại học đã biết kết cục.” Anh không biết mùa đông Cáp Nhĩ Tân thật sự rất lạnh, cô vừa mới qua đó rất không quen. Nhưng cuối cùng vẫn quen đó thôi.

Mùa đông năm thứ nhất, cô đi đại thế giới băng tuyết một mình, ở trên thành nhỏ khắc xuống tên anh và cô.

Mùa hè năm thứ hai, cô lại đi, không có băng tuyết trắng xóa, đã biến thành tiết rượu bia. Đã qua của cô và anh đều biến mất ở trong nhiệt độ nóng rực, hòa tan, không thấy nữa.

“Khi đó em tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, lời đã nói anh hãy quên đi.” Cô một chữ ngừng một lát, “Anh là anh trai trên danh nghĩa của em.”

Gân xanh nơi thái dương Si Thanh Viễn đều bất ngờ hiện ra, anh từ trước đến nay lãnh tĩnh kiềm chế vẫn là chưa đủ ngầm nhận được.

“Anh trai?” Si Thanh Viễn nặng nề nhắc lại.

Chử Duy Nhất khẽ cắn môi, “Bây giờ em vẫn xem mắt, mấy ngày hôm trước, gặp được một người cũng không tệ lắm, em dự định thử một chút.” Cô cười, cô cũng đang chịu đựng.

Nụ cười kia như kim châm Si Thanh Viễn. “Được! Được! Đây chính là quyết định của em?”

Chử Duy Nhất yên lặng gật đầu.

Si Thanh Viễn nhét ô vào trong tay cô rồi xoay người đi, rất lâu, bóng dáng anh biến mất trong màn mưa.

Chử Duy Nhất rũ con người nhìn chiếc ô trong tay, vẫn còn mang theo độ ấm của anh. Cô trước sau đều chẳng nắm được.

Trận cảm mạo này làm cho cô tinh thần và thể lực đều mệt nhọc cực độ, ở trong mưa đợi hơn 20 phút, cô mới đón xe.

“Sư phụ, đến đường XX.” Cô khàn khàn mà nói, sắc mặt trắng bệch không có chút huyết sắc nào.

Sư phụ có lòng tốt hỏi, “Cô gái, cháu không sao chứ?”

Chử Duy Nhất biết mình hiện tại nhất định rất không ổn, “Không sao ạ, tăng ca thêm gặp mưa, cháu về ngủ một giấc là ổn thôi.”

Về đến nhà chỉ có hai mươi phút, cô lại ngủ ở trên xe.

Ngay cả tài xế sư phụ cũng không tàn nhẫn gọi cô.

Chử Duy Nhất trả tiền, lễ phép nói một tiếng, “Cám ơn.”

Bên ngoài trời còn đang mưa, nhưng cô ngay cả sức bung dù cũng không có. Giương mắt nhìn qua, mấy hàng phòng ở hôm này còn sáng đèn chỉ có vài gia đình.

Tháng sau cô cũng muốn dời đi.

Nhà của cô, cuối cùng vẫn là chờ không được.

Ba mẹ, bà nội, còn có Si Thanh Viễn, bọn họ vẫn rời khỏi mình.

Chử Duy Nhất nếm được vị mặn mặn, trước mắt một mảnh mơ hồ, hai chân mỗi lần đi một bước đều nặng như thế.

Tống Khinh Dương giương ô ở trong xe đi xuống, mới hai ngày không gặp cô đem bản thân làm thành lộn xộn như thế. “Chử Duy Nhất – “ anh kêu tên cô liên tục hai tiếng, cô mới phản ứng được.

“Tống Khinh Dương, là anh à!” Cô nhìn anh

Tống Khinh Dương giơ ô cao lên che cô ở dưới dù, “Trời mưa sao không bật ô?”

Chử Duy Nhất nở nụ cười, “Bởi vì muốn khóc, ở trong mưa, sẽ không có người biết phát hiện.”

Tống Khinh Dương khẽ nhíu mi, “Chử Duy Nhất – “ anh cầm tay cô, một vùng nóng cháy.

“Tống Khinh Dương, tôi sao luôn muốn chạm vào anh hả?” Cô vô ý thức hỏi, ngón tay lạnh lạnh đột nhiên đưa về phía anh, cô muốn sờ mặt của anh, chứng thật tính chân thật của anh một chút.

“Chử Duy Nhất, cô phát sốt rồi.” Anh cau mày.

Chử Duy Nhất lẩm bẩm nói, “Tống Khinh Dương, anh không nên gần sát vào tôi như vậy.”

Anh cho là cô sẽ nói, nam nữ có khác biệt.

“(Bệnh) Của tôi sẽ lây cho anh.”

“Không sao cả, tôi nguyện ý cùng cô đồng cam chịu khổ.”

Chử Duy Nhất đầu óc không tỉnh táo, vẫn còn dùng sức vỗ vỗ đầu vai anh, “Đồng chí tốt!”

Tống Khinh Dương dở khóc dở cười.

Vành mắt Chử Duy Nhất hơi ướt át, “Tôi cho là anh ấy vẫn xem tôi như em gái, sau đó tôi đi miền Bắc học đại học. Nhưng bây giờ anh ấy lại qua đầu tìm tôi. Tống Khinh Dương. Anh nói tôi nên làm như thế nào?”

Trầm mặc như nước.

Chử Duy Nhất vừa nói xong liền hối hận, cô gượng gạo kéo kéo khóe miệng, “Tôi đang mộng du à.”

Tống Khinh Dương hít một hơi thật sâu, “Chử Duy Nhất, bây giờ cô còn thích người đó không?”

Chử Duy Nhất đứng ở đằng kia, trầm ngâm chỉ chốc lát, lắc đầu. “Anh có thể cho rằng tôi rất không kiên định hay không?” Trong lòng khó chịu chua xót.

“Không có.” Tống Khinh Dương bình tĩnh mà nói, “Bây giờ cô buông được thì tốt rồi.”

Chử Duy Nhất cười nhìn về phía anh, “Tôi còn muốn uống nước.”

Cô xoay người, anh chậm rãi mở miệng, “Trước đây tôi cũng từng thích một cô bạn học.”

Chử Duy Nhất lập tức quay đầu lại, “Hả?”

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tống Khinh Dương khẽ vỗ vỗ cô, “Chìa khóa đâu? Tôi đưa cô về nhà.” Thanh âm của anh ôn nhu như nước vậy, Chử Duy Nhất tựa như cuối cùng đã bắt được khối gỗ nổi.

“Tôi không muốn về nhà.” Chử Duy Nhất tựa ở đầu vai anh, cô nhắm mắt lại, “Chỉ có một mình tôi, tôi không muốn về nhà. Bà nội cũng không trở lại nữa, bà nội tôi không theo tôi nữa rồi.”

“Được, vậy không về nhà.” Tống Khinh Dương để yên cô ở một chỗ trên xe.

“Chử Duy Nhất – “ Anh đang gọi tên cô.

“Cô biết tôi là ai không?”

Chử Duy Nhất mơ hồ nói, “Anh là bạn học của tôi, Tống Khinh Dương ban mười tám.”

“Biết là tốt rồi. Cũng không sợ gặp phải người xấu.” Tống Khinh Dương thay cô thắt chặt giầy an toàn, lái xe về hướng chỗ ở của anh.

Khi đi ngang qua tiệm thuốc, anh xuống xe đi mua một ít thuốc. Chử Duy Nhất còn đang nghiêng đầu ngủ yên ở đằng kia.

Đến dưới lầu nhà anh, anh nhẹ nhàng gọi Chử Duy Nhất, sốt đến mơ mơ hồ hồ. Anh tới gần cô, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, sát vào gần như vậy, đau khổ trên mặt cô, làm cho tâm anh sợ hãi cả lên. Anh nghiêng thân, hôn mắt cô.

Nhà trọ này của Tống Khinh Dương, một tuần anh cũng sẽ tới ở hai ba ngày, cho nên vẫn cho mời người giúp quét dọn. Hai phòng ngủ một phòng khách, phòng ở thiết kế theo phong cách nam tính.

Tống Khinh Dương thu xếp cô ở phòng ngủ chính, gấp một cái khăn lông giúp cô lau mặt.

Chử Duy Nhất mơ hồ, vùi ở trên giường lớn mềm, cô càng thêm không muốn mở mắt. Tống Khinh Dương có phần bất đắc dĩ, mặc cho cô ngủ.

Anh tắm xong, ngồi ở phòng khách xem tư liệu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Chử Duy Nhất tỉnh lại, vừa mở mắt thấy hoàn cảnh xa lạ, cô chợt giật mình tỉnh giấc bò dậy. Cô nhìn quần áo trên người, nhăn nhúm.

Trước mắt hoàn toàn là phòng ngủ phái nam, bộ ra trải giường đơn màu xanh đậm, mang theo hương thơm thoang thoảng. Cô đứng dậy, thấy đầu giường để một chén nước, còn có một hộp thuốc.

Chử Duy Nhất cầm lên nhìn một cái, là thuốc hạ sốt. Cô sờ sờ cái trán của mình, vẫn còn nóng một chút.

Đại não đang đeo ngược, nhớ lại từng chút từng chút một. Cô bụm mặt, “Để cho tôi ngủ chết luôn cho rồi.”

Cuối cùng chờ lúc cô tâm tình ổn định, cô mới chậm rãi đi ra ngoài phòng ngủ. Đèn phòng khách đang sáng choang, Tống Khinh Dương ngồi ở trên ghế sa lon, bên tay đang đặt mấy quyển sách dày sộp, trang sách vang lên tiếng soàn soạt.

Chử Duy Nhất cứng đờ ở đằng kia.

Phòng khách yên tĩnh, chỉ nhớ tiếng lật sách soàn soạt của anh.

Khi Tống Khinh Dương ngẩng đầu lên mới phát hiện cô đứng ở đằng kia, không có một chút sắc mặt nào. “Đã tỉnh rồi?” Anh khép sách lại.

Chử Duy Nhất như mới tỉnh từ trong mộng, cô hơi ngại ngùng, đi đến, “Cám ơn anh.”

Tống Khinh Dương thấy chân cô đang để trần, vồ vồ sô pha bên người, “Trên mặt đất lạnh ngồi xuống rồi nói.”

Chử Duy Nhất muốn đâm đầu vào tường, mắt mặt vút xuống nhà.

“Còn nhớ đã xảy ra chuyện gì chứ?” Tống Khinh Dương hỏi. Hay không chỉ là ốm đau trên thân thể, Tống Khinh Dương đang suy tư.

Chử Duy Nhất nắm tay, “Không nhớ được.”

Tống Khinh Dương nhíu mày, “Uống thuốc ở đầu giường chưa?”

Chử Duy Nhất gật đầu một cái.

“Cô đã phát sốt, tại sao gọi cô cũng không tỉnh.” Tống Khinh Dương nói.

Chử Duy Nhất chớp chớp lông mi, để lại trên mặt hai hàng bóng râm.

Bóng đêm an bình, buổi tối như vậy, cô và anh lẳng lẳng mặt đối mặt.

“Tống Khinh Dương, lúc anh đi học có người thích không?” Cô mở miệng, thanh âm khàn khàn, chần chờ bất an, mười ngón tay đan xen vào nhau.

Tống Khinh Dương nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, chờ cô nói tiếp.

Chử Duy Nhất khẽ nhíu mày, mi mắt rủ xuống, cô nhìn bàn trà, “Trước đây từng thích một cậu học sinh.” Tim hơi nhói đau “Anh ấy lớn hơn

chúng ta hai tuổi, từ nhỏ chính là học sinh gương mẫu.

Cô không lên tiếng, khuôn mặt Tống Khinh Dương căng thẳng. Anh đoán được chính là anh ta khiến cho cô trở thành trạng thái ủ rũ ngày hôm nay.

“Bố anh ấy và mẹ tôi làm việc ở cùng một bệnh viện, học tiểu học tôi đã biết anh ấy, thành tích anh ấy tốt, khi còn bé anh ấy thường dạy tôi làm bài tập, công việc của bố mẹ tôi bề bộn nhiều việc, có đôi khi tan học anh ấy sẽ tới đón tôi, rồi tôi đi ăn cơm nhà anh ấy, khi đó tôi rất sùng bái anh ấy.” Sau đó thích anh.

“Nhưng anh ấy lại thành anh trai của tôi, quan hệ rất kỳ quái.” Vành mắt Chử Duy Nhất hơi ướt át, “Tôi cho là anh ấy vẫn xem tôi như em gái, sau đó tôi đi miền Bắc học đại học. Nhưng bây giờ anh ấy lại quay đầu tìm tôi. Tống Khinh Dương. Anh nói tôi nên làm như thế nào?”

Trầm mặc như nước.

Chử Duy Nhất vừa nói xong liền hối hận, cô gượng gạo kéo kéo khoe miệng, “Tôi đang mộng du à.”

Tống Khinh Dương hít một hơi thật sâu, “Chử Duy Nhất, bây giờ cô còn thích người đó không?”

Chử Duy Nhất đứng ở đằng kia, trầm ngâm chỉ chốc lát, lắc đầu. “Anh có thể cho rằng tôi rất không kiên định hay không?” Trong lòng khó chịu chua xót.

“Không có.” Tống Khinh Dương bình tĩnh mà nói, “Bây giờ cô buông xuống được thì tốt rồi.”

Chử Duy Nhất cười nhìn về phía anh, “Tôi còn muốn uống nước.”

Cô xoay người, anh chậm rãi mở miệng, “Trước đây tôi cũng từng thích một cô bạn học.”

Chử Duy Nhất lập tức quay đầu lại, “Hả?”

Tống Khinh Dương nhìn vẻ bát quái để lộ trên mặt cô, mơ hồ thở dài một hơi, Chử Duy Nhất cô thực là làm ký giả lâu rồi! “Không còn sớm nữa, cô ở tạm chỗ này một đêm, đêm nay ngủ ở phòng ngủ chính, đồ toilet đều có đủ.” Anh không muốn tiếp tục đề tài này cùng cô nữa, đứng dậy về phòng ngủ thứ hai, đóng cửa, khóa lại!

Khóa lại!

Chử Duy Nhất nghe thấy thanh âm đóng cửa lộp cộp vang lên, cô ngây ngốc chỗ, không thể tin được.

Anh một người đàn ông ngủ còn khóa cửa? Nghĩ rồi lại nghĩ, Tống Khinh Dương đang đề phòng cô sao?

Tống Khinh Dương tức giận, là bị Chử Duy Nhất chọc giận. Về một đêm kia, anh cũng không chợp mắt được.

Chử Duy Nhất uống thuốc hạ sốt rồi nên ngủ không tệ.

Cô nam quả nữ ở cùng một phòng, nam khóa cửa, Chử Duy Nhất đứng kẹt cửa phòng, lắng nghe bên trong có âm thanh vang lên hay không.

Hồi lâu khách phục cũng không có tiếng gì, cô liền đi vào toilet, vọt vào tắm qua loa một cái. Cô nhìn kỹ đồ vật của Tống Khinh Dương, không có dầu gội đầu Thanh Dương, dùng đều là đồ nước ngoài lâu năm.

Chử Duy Nhất nằm trên giường nào, nhưng làm sao cũng không ngủ được. Giấc ngủ cô vốn cũng không tốt, một chốc rồi tỉnh, hầu như đều có thể trợn mắt đến hừng đông.

Vừa nhắm mắt lại đại não sẽ hiện lên gương mặt của Si Thanh Viễn.

Đau, bất đắc dĩ, nện vào tim cô từng từng lớp lớp.

Nghỉ hè tiểu học năm thứ ba, anh mang theo cô đi học bơi, một tháng, cô mới học được cách bơi chèo.

Năm tiểu học thứ năm đấy, mẹ Si Thanh Viễn bị bệnh qua đời, lần đầu tiên cô thấy anh khóc, anh không chịu ăn, cô nói, “Anh không ăn em cũng không ăn.” Cô nắm lòng bàn tay anh, “Sau này anh làm bác sĩ có được không? Như vậy có thể cứu rất nhiều người.”

Tốt nghiệp sơ tam, Chử Duy Nhất lấy thành tích tốt nhất thi vào D trung, cô cười nói với anh, “Si Thanh Viễn, em lại học cùng một trường với anh rồi.” Sau đó, cha mẹ ly hôn, giống như sét đánh giữa trời quang.

Cô ngỡ ngác nhìn anh, “Si Thanh Viễn, ba mẹ đang nói đùa đúng không?”

Cuối cùng không phải thế.

Sau đó, mẹ cô gả cho ba anh, cô và anh dần dần xa lánh.

Lại sau nữa, bà nội cô qua đời, tâm tình Chử Duy Nhất một dạo rơi xuống đáy cốc. Cô từng bất chấp hỏi anh, nhưng mà vẫn không có được đáp án.

Cô mang mình đày tới phương Bắc, dùng thời gian hơn sáu năm để buông bỏ một người.

Sáu năm, tuổi hoa đẹp nhất của cô.

Chử Duy Nhất chôn mặt vào trong gối, mới đột nhiên phát hiện đây không phải là gối đầu của cô, vẻ mặt nóng bừng, may mà, gối đầu không biết chủ nhân.

Hơn năm giờ sáng Chử Duy Nhất mới lim dim ngủ, đang lúc mơ mơ màng màng cô nghe thấy bên ngoài có tiếng người đi lại. Chử Duy Nhất móc điện thoại di động ra, nhìn thấy đã sáu giờ rồi, cô đứng lên, thay quần áo.

Tống Khinh Dương mặc quần áo ở nhà, đẹp mắt vô cùng.

Chử Duy Nhất kéo kéo góc áo, “Buổi sáng tốt lành.” Ánh nắng từ bên ngoài vào đây, cả phòng sáng tỏ.

“Sớm.” Anh quay đầu lại, con người đen đậm lóe lên gì đó rồi biến mất. “Đi rửa mặt, tôi đi làm điểm tâm.”

“Hả, sao có thể không biết ngại như thế được? Chúng ta đi ra ngoài ăn đi, tôi mời anh.” Cô đã chim gáy chiếm tổ chim khách, sao không biết ngại để cho anh xuống bếp.

Tống Khinh Dương liếc cô một cái, dây thanh gợn sóng không kinh động, “Lần sau đi.”

Chử Duy Nhất bất an đi rửa mặt, lại trở về phòng dọn giường đệm, cầm những sợi tóc cô rơi ở trên giường nhặt lên.

Tống Khinh Dương đến gọi cô thì thấy cô đang khom lưng ghé vào trên giường, “Chử Duy Nhất – “

Trong tay Chử Duy Nhất đang nắm tóc, “Tôi – “ vội vã từ trên giường nhảy xuống. “Tôi đang nhặt tóc, đầu tôi rơi tóc đặc biệt nhiều.”

Để cho cô ngất đi thôi!

“Ờ, ăn xong bữa sáng lại nhặt đi.” Anh lãnh đạm nói.

Bữa sáng, trứng chiên, sữa tươi, bánh mì.

Chử Duy Nhất nói, “Bữa sáng anh đều anh những thứ này sao?”

Tống Khinh Dương gật đầu, “Đi học ở nước ngoài trên cơ bản thì đối mặt với thế cả.”

Thanh tâm quả dục.

“Gần công ty chúng tôi có con phố, nơi đó có rất nhiều thức ăn vặt, hoành thánh, bánh dày, bánh thịt bò rán, bánh rán hoa quả, còn có mì khô, mì nhỏ Trùng Khánh, mùi vị đều rất ngon.”

Tống Khinh Dương nâng mi nhìn cô, “Bữa sáng tôi làm vị không tốt sao?”

Chử Duy Nhất vội cắn một miếng trứng chiên, “Trứng chiên không già không non, vị rất ngon.”

Tống Khinh Dương hé miệng cười. ở chung càng nhiều, anh mới phát hiện, Chử Duy Nhất là một cô gái đáng yêu.

Ăn bữa sáng xong, Chử Duy Nhất chủ động đi rửa bát, Tống Khinh Dương cũng không từ chối. Anh về phòng thay quần áo, ngày hôm nay anh phải đi bệnh viện.

Hai người ra ngoài, Tống Khinh Dương đi lái xe, Chử Duy Nhất tinh tế đánh giá tiểu khu.

Cô cảm thấy có chút quen thuộc vô hình.

Đến tận khi xe chạy ra khỏi tiểu khu, Chử Duy Nhất chợt nhớ tới, cô tìm nhà mới cũng ở đây.

“Tôi xuống đường XX là được.” Công ty anh và công ty cô không cùng hướng.

“Ngày hôm nay tôi xin nghỉ, không đi công ty, đưa cô đi làm trước.”

Chử Duy Nhất theo bản năng hỏi một câu, “Anh muốn đi đâu?”

Đáy mắt Tống Khinh Dương đột nhiên lướt qua một chút ý cười, “Bà nội tôi bị bệnh phải nằm viện.”

Chử Duy Nhất sửng sốt, cô nên nói tiếp sao đây, cô im lặng rồi im lặng, “Hôm khác tôi đi thăm bà ấy.”

“Được.” Tống Khinh Dương vui vẻ mà đồng ý.

Chử Duy Nhất:...

Anh không nên từ chối lại một lần sao? Ít nhất nói một câu không cần phiền đâu.

Chử Duy Nhất xuống xe Tống Khinh Dương, hai chân hơi mềm. “Cám ơn anh, trên đường cẩn thận.”

Cô luôn luôn nói cảm ơn với anh, lúc nào có thể tiết kiệm đi hai chữ này đây. Tống Khinh Dương ngẫm nghĩ, vươn tay đưa một túi gì đó, “Thuốc cảm đều ở trong đó, một lần một viên.”

Chử Duy Nhất nhìn ngón tay xinh xinh của anh, tâm tựa như kẹo đường mềm.

Tống Khinh Dương lại lấy ra một món khác, “Ô của cô.”

Trong lòng chử Duy Nhất hơi lộ bộp, mắt tự nhiên nhận lấy nhanh chóng.

“Chử Duy Nhất – “ anh trầm giọng mở miệng, mà đồng thời, một thanh âm khác cũng vang lên, “Chử Duy Nhất – “ vang hơn cả tiếng của Tống Khinh Dương.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chử Duy Nhất cứng đờ quay đầu lại quả nhiên gặp phải đồng nghiệp.

Ngay vừa trên đường tới, cô vẫn còn hơi lo lắng, khiến người khác hiểu lầm sẽ không tốt.

Vô cùng trước giờ.

Chử Duy Nhất do do dự dự mà đề nghị: "Để tôi xuống ở ven đường phía trước đi." Để chứng tỏ mình trong sáng vô tư, giọng nói cô thân thiết, "Giao lộ phía rước anh cũng quay đầu lại tốt hơn."

Tống Khinh Dương giọng điệu thản nhiên, "Kỹ thuật quay đầu lại của tôi tốt, cô yên tâm. Đến bên cửa cao ốc công ty cô rồi xuống."

Chử Duy Nhất cắn răng, nói không ra lời.

Khóe miệng Tống Khinh Dương lặng lẽ nâng lên, dư quang từ đầu lông mày xoắn xuýt của cô lướt qua.

Chử Duy Nhất cũng nhận thấy được ánh mắt của anh, cô có chút chột dạ.

Quả nhiên ứng với định luật Murphy*, cô lo lắng cái gì là cái đó đến.

(*Định luật Murphy: có 4 nội dung chủ yếu. Trong đó có một nội dung là: Nếu như bạn lo lắng tình huống nào xảy ra, thế thì nó càng có khả năng xảy ra.)

Đường Vi thấy Chử Duy Nhất xuống từ một chiếc xe tốt, cô trên đường đi nhanh, rốt cuộc thấy rõ chủ xe đúng là Tống Khinh Dương, cô ngây ngẩn

cả người. “A, Tổng - Tổng -, hai người – “

Chữ Duy Nhất ực một cái, “Vi Vi, cậu đừng hiểu lầm, tớ ở trên đường vô tình gặp được Tổng tiên sinh, sợ muộn nên phiền Tổng tiên sinh.” “Tổng tiên sinh, có phải hay không?”

Tổng Khinh Dương nhìn về phía Đường Vi gật đầu, “Xin chào, phóng viên Đường.” Anh cười nhạt, “Duy Nhất, không phải là lo lắng muộn sao mau lên đi.”

Lời này giống như là căn dặn của bạn trai với bạn gái a!

Cái này là vô tình gặp được à?

Chữ Duy Nhất bị xưng hô vô cùng thân thiết kia khiến cho giống như pho tượng.

Duy Nhất –

Tên cô thật là dễ nghe, nhất là từ trong miệng anh đọc ra. Một người cả ngày khóc gào với đọc giả không gặp được người thích, cuối cùng đã cho cô gặp được.

“À!” Chữ Duy Nhất che lại trái tim heo bé nhỏ đang đập loạn, “Tổng Khinh Dương, anh đi nhanh đi. Ở đây đậu xe vượt thời gian sẽ phạt tiền.”

Mí mắt Tổng Khinh Dương vút thẳng tới.

Tổng Khinh Dương đi rồi, hai người kia còn đứng ở chỗ đó.

Đường Vi còn đang trong khiếp sợ, “Cậu đừng nói cho tớ, anh ta đưa cậu đi làm?”

Chữ Duy Nhất nhìn trời xanh mây trắng, “Bị muộn rồi.”

Đường Vi một tay kéo lấy cánh tay cô, “Có chuyện gì?”

Chử Duy Nhất mới sẽ không nói cô đã ở nhà trọ của Tống Khinh Dương một đêm. “Vô tình gặp được.”

Đường Vi mới không tin, không thì mấy năm nay cô làm ký giả đều vô ích. “Trò vật, muốn gạt tớ sao? Các cậu sẽ không có chuyện gì thật ư?”

“Giữa chúng tớ rất trong sạch!” Tống Khinh Dương ngủ cũng khóa cửa.

Đường Vi nhìn Chử Duy Nhất từ trên xuống dưới, không phát hiện manh mối gì.

Chử Duy Nhất lại hỏi cô, “Sao cậu ngày hôm qua nói chuyện tớ tặng ca cho Si Thanh Viễn.”

“Chúng tớ thuận miệng hàn huyên chút thôi, anh ấy tới đưa dù cho cậu à? Bác sĩ Si thật là một người tốt. Nghề nghiệp tốt, người lại suât, sao lại 28 tuổi, còn chưa có bạn gái nữa.”

Chử Duy Nhất lấp lửng hai khoảng mà trả lời một câu, “Có lẽ là chưa gặp được người thích hợp thôi.”

Tống Khinh Dương lái xe đến nơi ở của ông nội bà nội. Hôm nay bà cụ phải đi nằm viện, cho nên tất cả mọi người đều tới.

Lúc anh đến, chú nhỏ đang ở trong sân gọi điện thoại. Tống Khinh Dương vẫy vẫy tay với chú ấy, chú nhỏ thấy anh tới, cách điện thoại di động nói vài câu. “Thứ bảy lại đến nói tiếp. Tôi cúp trước, không cần ngủ lại đâu, thức dậy đi ăn sáng đi.”

“Chú nhỏ - “Tống Khinh Dương gọi. Tống Cảnh Xuyên đã hơn ba mươi, còn chưa kết hôn, trong nhà cứ thúc giục suốt. Nếu như bà nội Khinh Dương không sinh bệnh, anh ta phỏng chừng cũng sẽ không trở về.

Tư tưởng dòng họ nhà Tống rất mạnh, cũng rất đoàn kết. Cha của Tống Cảnh Xuyên là đứng hàng nhỏ nhất, Tống Cảnh Xuyên lại là người con nhỏ nhất, cho nên Tống Cảnh Xuyên lớn hơn Tống Khinh Dương vài tuổi.

Tống Cảnh Xuyên gật đầu, “Tới rồi à.”

Bà cụ cũng không muốn nhiều người đến như thế, nhưng hết lần này đến lần khác nên tới đều tới cả. Đến bệnh viện, đã thu xếp ổn thỏa. Viện trưởng và chủ nhiệm cũng tới, Si Thanh Viễn cũng ở đây.

Tống Khinh Dương rất bình tĩnh đánh giá Si Thanh Viễn.

“Bác sĩ Si, sau này làm phiền cậu quan tâm.” Mẹ Tống Khinh Dương nói.

Si Thanh Viễn đúng mực, “Đây là nhiệm vụ của tôi.”

Bà cụ thúc giục mọi người quay về. Tống Cảnh Xuyên là thay mặt cha mẹ mình tới, “Bác gái cả, ở đây đều là bác sĩ giỏi nhất thành phố D, bác cứ yên tâm.”

“Cảnh Xuyên, lần này cháu về đợi thêm mấy ngày, ở cùng mẹ cháu.”

Tống Cảnh Xuyên gật đầu, “Gần đây cháu không đi nữa, có thời gian sẽ thăm bác.”

“Khinh Dương, cháu tiễn chú nhỏ về đi.”

Hai chú cháu đi tới cửa.

Tống Cảnh Xuyên dặn dò nói, “Tuổi bác sĩ trưởng rất trẻ, có thời gian cháu đi thăm hỏi một chút.”

Tống Khinh Dương gật đầu, “Vâng.”

Si Thanh Viễn, thì ra là anh ta.

Tống Khinh Dương không nhận lầm người, anh ta chính là anh trai của Chử Duy Nhất.

Si Thanh Viễn đi kiểm tra phòng bệnh, bà cụ hình như rất thích anh, đang nói chuyện cùng anh.

“Bác sĩ Si, cậu bao tuổi rồi?”

“Hai mươi tám.”

“Có đối tượng chưa?”

“Không có ạ.”

“Ai, còn chưa tìm à, cháu của ta nhỏ hơn cậu hai tuổi cũng còn độc thân.” Bà cụ thở dài.

“Lè lưỡi, cháu xem một chút.” Si Thanh Viễn nói.

Bà cụ phối hợp cùng.

“Được rồi.” Si Thanh Viễn nhanh chóng viết lên quyển sổ, “Gần đây không được ăn đồ ngọt nữa.”

Bà cụ dừng một chút, “Chút thôi cũng không được sao?”

“Một chút cũng không được.” Si Thanh Viễn bình tĩnh nói, “Máu ngài có vài mục chỉ tiêu không hòa hợp.”

“Bác sĩ Si, cậu quá nghiêm túc.” Bà cụ lắc đầu. “Con gái không thích thế đâu.”

“Bác sĩ Si, cậu phải cười nhiều hơn. Có câu nói như thế nào, cậu bé thích cười vận may sẽ không quá kém.” Bà cụ rất đúng thời điểm còn biết đến

câu này.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Si Thanh Viễn trở lại phòng làm việc, lấy điện thoại di động ra, có vài tin nhắn ngắn.

Ngoài cửa có người gõ cửa, anh giương mắt, một chàng trai trẻ tuổi đang đứng ở cửa.

“Bác sĩ Si, tôi là người nhà phòng bệnh 602.”

Si Thanh Viễn ngược mắt nhìn anh, “Mời ngồi.” Si Thanh Viễn nói, “Có chuyện gì à?”

“Là thế này, bà nội tôi có bệnh tiểu đường, nhưng mà bà thích ăn đồ ngọt, có đôi khi sẽ dấu chúng tôi len lén ăn.” Tống Khinh Dương khẽ nhún mày, “Bình thường làm phiền các anh chăm sóc một chút.”

Bỗng nhiên Si Thanh Viễn cười, “Các cậu phải khai thông với bà cụ nhiều một chút.”

Tống Khinh Dương cũng không thể nói đây đều là thói quen xấu của bà nội anh* ra đây được.

(Ở đây vốn là ông nội, mình mạn phép sửa lại bà nội cho hợp ngữ cảnh.)

“Chúng tôi sẽ thế. Tình huống bây giờ của bà ấy, giải phẫu nguy hiểm lớn không?”

“Giải phẫu khẳng định có nguy hiểm, máu nhọt đã bắt đầu chèn ép thần kinh, không nhanh chóng phẫu thuật, sẽ ảnh hưởng ăn uống của bà.”

Tống Khinh Dương thu lại vẻ mặt, “Được rồi, cảm ơn anh.”

Sau khi Tống Khinh Dương ra ngoài thấy trên hành lang dán danh thiếp bác sĩ, anh nhanh chóng nhìn lướt qua.

Si Thanh Viễn, hai mươi tám tuổi, bác sĩ đang học.

Chử Duy Nhất đem chuyện mình tá túc ở nhà Tống Khinh Dương nói cho Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu ở trong điện thoại hung hăng mắng cô một trận.

“Cậu là heo à? Đến bây giờ còn chưa hỏi rõ anh ta có bạn gái hay không, cậu lại dám đến nhà anh ta để ở?”

Chử Duy Nhất ồm ồm mà không lên tiếng.

“Chử Duy Nhất, cậu là nai con đụng loạn à? Bây giờ tớ càng ngày càng hiếu kỳ, Tống Khinh Dương kiểu nước gội đầu này rốt cuộc dạng gì?”

Chử Duy Nhất hít sâu một hơi, “Chỉ là ở bên anh ấy đặc biệt an tâm, cảm thấy thật thoải mái.”

“Chị ủng hộ cậu, nhưng mà mở to hai mắt quan sát cẩn thận thật tốt một chút.”

Chử Duy Nhất liền vội vàng hỏi, “Bà nội anh ấy năm viện, cậu nói tớ mua gì đi thăm đây?”

“Gặp người lớn nhanh như thế à?” Rốt cuộc Tiêu Tiêu kinh hãi. “Chử Duy Nhất, đã phát triển đến bước này, cậu vẫn giả bộ với tớ.”

Chử Duy Nhất nghẹn từ, “Hiểu lầm, chỉ do hiểu lầm thôi.”

Buổi chiều Tống Khinh Dương trở lại công ty, Trác Thiên đến tìm anh.

“Cậu biết không? Không biết Sở Mặc thế nào dời sát đến Chu Mỹ Linh, dự định mời cô ấy làm phim tuyên truyền văn hóa thành phố D.” Cho tới trưa ngày hôm nay trên dưới công ty đều đang thảo luận việc này. Chu Mỹ Linh là minh tinh điện ảnh nổi danh những năm 80, rất nhiều năm chưa từng tái xuất hoạt động điện ảnh, nhưng mọi người vẫn nhớ kỹ bà ấy.

Tống Khinh Dương sắc mặt như thường.

“Không phải cậu đều biết chứ?” Trác Thiên cất cao dây thanh.

Tống Khinh Dương rót cho mình một ly nước, “Cậu ta có thể tìm được Chu Mỹ Linh là bản lãnh của cậu ta.”

“Cậu thực là một chút cũng chẳng lo lắng.” Trác Thiên bĩu góc môi, “Tớ nói gần đây sao cậu kỳ quái như thế? Nhà cậu không phải là ở phía Đông sao? Tan tầm cậu đều đi về phía Tây.”

Tống Khinh Dương im lặng không lên tiếng, “Lấy kinh nghiệm.”

Trác Thiên đi tới trước bàn làm việc của anh, hai tay chống ở trên bàn, “Lúc nào cậu cũng không nói, cái gì đều giấu hết trong lòng ai biết được chứ? Đến nói ra, bạn thân giúp cậu phân tích.”

Tống Khinh Dương trầm ngâm nói, “Trác Thiên, nếu như người con gái cậu thích có người thích rồi, cậu sẽ làm thế nào?”

“Vừa lên đến đã mạnh mẽ đột ngột như thế, cô gái cậu thích kia thích người khác?”

Tống Khinh Dương lướt nhìn anh một cái.

Trác Thiên cười hắc hắc, “Cậu chắc chắn sẽ không chen chân. Tớ hiểu kỳ là ai?”

“Lần trước cậu thất tình, lần này sẽ không xui xẻo như vậy.”

Thật vất vả Tống Khinh Dương gặp được một người mình thích, rốt cuộc động tâm rồi, ông trời nên chiếu cố một chút đi.

Trác Thiên thực sự là không biết nói sao cho tốt.

Tống Khinh Dương lạnh mặt.

“Cậu cũng đừng quá lo lắng. Tớ nghĩ cậu nên nói cho cô ấy biết, cảm giác của cậu đối với cô ấy. Nam theo đuổi nữ cách tầng sa, Tống thiếu tuần tú lịch sự như thế, khẳng định dễ như trở bàn tay, nào có cô gái nào không động tâm? Bày tỏ!”

Bày tỏ!

Tống Khinh Dương trầm tư, có thể hù dọa cô ấy từ bạn đến bạn trai, tuy rằng chỉ kém một chữ, nhưng thời gian này với anh quá lâu. Trong lòng anh mơ hồ có chút áp lực.

“Nông cạn!” Tống Khinh Dương sâu kín nhả ra hai chữ.

Lông mày Trác Thiên nhảy dựng lên, “Tống Khinh Dương, cách của tớ đảm bảo hữu dụng. Nói, cô gái kia chính là ký giả lần trước ấy chúng ta thấy chứ gì.”

Tống Khinh Dương lại không phản bác.

Thì ra, đối tượng chung thân đại sự của Tống Khinh Dương đúng là ai kia!

Ách, nhưng mà hình như Trác Thiên nghe được một tin đồn, gần đây Sở Mặc đang đeo đuổi một cô gái, tên hình như giống như ai đó. Ừ, có thể là trùng hợp. Người Trung Quốc trùng tên nhiều mà.

Nhưng mà, anh ta thật chờ mong, không phải là trùng tên thì tốt biết bao!

Hình ảnh kia chắc là, lại xem người đàn ông muộn tao* với người đàn ông tự phụ.

(*Muộn tao: Chỉ người bên ngoài lãnh tĩnh, trong nóng ngoài lạnh, trầm mặc mà thực tế có nhiều tư tưởng và nội hàm.)

Chử Duy Nhất là một cô gái hiền lành lại giữ chữ tín, nếu cô nói muốn đi thăm bà nội Tống Khinh Dương, cách hai ngày phải đi. Ngay từ đầu đã nói xong, Tống Khinh Dương đi cùng cô, dẫu sao cô cũng không quen biết (bà nội anh ta) mà. Nhưng sau đó Tống Khinh Dương bị công việc quẩn chân.

Tống Khinh Dương nói, “Bà nội tôi rất ôn hòa.”

Chử Duy Nhất vừa định nói không đi, trong nháy mắt bị bỏ đi.

Chử Duy Nhất cầm theo hoa quả đi bệnh viện trước. Từ nhỏ cô đã không thích bệnh viện, mặc dù có một người mẹ bác sĩ nhưng mà vẫn tràn đầy sợ hãi với nó.

Lúc đi tới, cô yên lặng chờ đợi, không muốn gặp phải người quen.

Đến khu nội trú, cô tìm được phòng bệnh rất nhanh. Lúc cô ở cửa xác định, bà cụ đi qua phía sau cô. Chử Duy Nhất lập tức lên tinh thần, “Bà nội, xin chào, xin hỏi bà biết Tống Khinh Dương chứ ạ?” Ngàn vạn lần không thể nhận lầm người.

“Cháu là ai?” Bà cụ đẩy kính mắt một cái nghiêm túc mà đánh giá cô gái nhỏ xinh đẹp xuất hiện trước mắt.

Chử Duy Nhất mỉm cười, “Cháu là bạn học của cháu bà, biết bà nằm viện nên đến thăm ạ.”

“Bạn học?” Bà cụ hỏi.

“Đúng đúng.” Chử Duy Nhất sợ bà hoài nghi, “Cháu làm việc ở tòa soạn báo Hoa Tinh, lúc trước cháu còn từng phỏng vấn Tổng Kinh Dương.”

Bà cụ gật đầu, “Ừm, như vậy à.”

“Vâng.”

“Nhìn cháu không giống ký giả.” Bà cụ cảnh giác nói, “Một lớn lên không giống, hai khí chất không giống. Ta già rồi cháu không nên gạt ta.”

Chử Duy Nhất giật mình, “Đúng thế mà. Nhưng mà cháu cũng là mới làm công việc phỏng vấn gần đây, trước đây chỉ là viết bản thảo.”

Bà cụ híp mắt, “Cháu gái, có phải cháu muốn phỏng vấn cháu của ta, cho nên tới tìm ta để thông quan hệ hay không?”

Chử Duy Nhất:...

Bà cụ mím góc môi, “Cháu gái à, cháu ta không chấp nhận phỏng vấn, cháu cũng cần gạt ta đâu. Tâm ý của cháu ta nhận, nhưng mà cháu bà tính tình cố chấp, nó khiêm tốn, không thích đăng báo trên tạp chí.”

Chử Duy Nhất vẻ mặt đau khổ, “Bà nội à, bà hiểu lầm rồi.”

“Cháu gái à, không phải là cháu muốn theo đuổi cháu ta chứ?” Rốt cuộc bà cụ đã suy nghĩ rõ ràng, có dụng ý khác à nha.

Chử Duy Nhất chân tay luống cuống, “Sao ạ? Không phải! Cháu không dám theo đuổi anh ấy! Cháu không biết theo đuổi người khác!”

Bà cụ cầm mắt kính đeo lên, bà cẩn thận đánh giá Chử Duy Nhất. “Cháu ngồi trước đi, một chút nó đến thăm ta.”

Chử Duy Nhất thở dài, cô đơn thuần chỉ muốn thăm bệnh nhân thôi mà.

“Cháu không cần thẹn, không sao cả, ta người già nhưng tâm không già. Thích một người là chuyện rất bình thường.”

Chử Duy Nhất không nói nên lời.

Khi Tống Khinh Dương đến, Chử Duy Nhất mới vừa gọt một trái táo cho bà cụ. “Gọt vỏ táo này thật là tốt, vỏ này đều không đứt, không vôi không nóng nảy, tính tình được.”

“Chúng ta mỗi người phân nửa.” Bà cụ nói.

Chử Duy Nhất cắt một nửa, đúng lúc Tống Khinh Dương đến.

Bà cụ ăn một miếng, “Ngọt lắm.”

Tống Khinh Dương bước tiến đến, “Bà nội – “ anh một tay cầm lấy miếng táo trong tay bà cụ.

Chử Duy Nhất vội mở miệng, “Táo còn ở chỗ tôi này, Tống Khinh Dương, anh đừng tranh của bà nội anh.

Phòng bệnh tĩnh lặng. Chử Duy Nhất nghênh đón hai ánh nhìn nóng như lửa, cô không biết làm sao.

Tống Khinh Dương chậm rãi thu tay về, ung dung thản nhiên đi tới bên người cô, nhìn chăm chú phân nửa quả táo trên tay cô. “Cho tôi?” Anh đè nặng dây thanh.

Chử Duy Nhất đang nắm quả táo, khóe miệng giật giật còn chưa mở miệng.

Tống Khinh Dương cầm nửa quả táo từ trong cô. Quả táo rất giòn, anh cắn một miếng làm ra tiếng “Răng rắc”.

“Chử Duy Nhất, táo ngọt lắm.” Anh nói.

Khuôn mặt Chủ Duy Nhất cúi thấp xuống, gò má đỏ bừng lên. Lẽ nào anh ta không nhìn ra, quả táo đã bị cô cắn một cái rồi ư?

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 18

D trung là trường trung học tốt nhất thành phố D, ở nơi đây hàng năm các trường học có danh đều sẽ đưa vào các học sinh giỏi.

Năm ấy, Chử Duy Nhất lấy điểm cao thi vào D trung, nhưng không có bất kỳ vui sướng nào. Kết thúc kỳ thi vào trung học, cha mẹ ly dị, cô cảm thấy trời long đất lở.

Tình sâu của ba mẹ là nghiêm nghị như thế.

“Duy Nhất, ba và mẹ sống cùng nhau không hợp nữa rồi, cho nên ba mẹ quyết định ly hôn.” Đây là lời mẹ cô nói với cô.

Chử Duy Nhất không hiểu, không phải ba mẹ rất yêu nhau sao? Bọn họ đã bên nhau mười mấy năm rồi, sao lại đột nhiên không thích hợp? Nhưng lúc đó cô mất hết sức lực, không hỏi ra.

Sau đó, ba lại đi công tác, mẹ dời nhà. Bà nội không nói gì thêm, chỉ qua lưng lại với ba mẹ, im lặng than thở.

Sau cùng Chử Duy Nhất chọn đi nhà bà nội ở.

Cha Chử làm nghiên cứu địa chất, mẹ Chử là bác sĩ, từ nhỏ Chử Duy Nhất cũng rất ngoan, biết cha mẹ bận rộn công việc, học tập của cô chưa bao giờ cần bọn họ phải nhọc tâm.

Sau khi cha mẹ ly dị, Chử Duy Nhất sống cùng bà nội, thời gian một năm, dưới việc làm bạn cùng với bà, cô từ từ ra khỏi bóng ma cha mẹ ly hôn.

Chỉ là, tính tình cô cũng trở nên trầm tĩnh rất nhiều.

Khi Tống Khinh Dương học tập ở cao trung vẫn rất nhẹ nhàng, thành tích cũng rất tốt. Sau giờ lên lớp môn thể dục, anh hầu như đều ở trên sân bóng, tùy ý tự nhiên.

Mỗi một lần kiểm tra sau khi vào học, Tống Khinh Dương vẫn luôn ở nơi thi đầu tiên, mà Chủ Duy Nhất bởi vì độ khó vật lý ở cao trung càng cao, dần dần cũng có chút khó khăn, thành tích vẫn quanh quẩn ở nơi thi ba bốn năm.

Cuộc sống cao trung lúc nào cũng qua thật nhanh, dưới hình thức cố định một ngày tám tiết, một năm lớp mười cứ qua đi như thế, bình thường lại mệt nhọc.

Đến kỳ thi cuối năm lớp mười, đúng giữa tháng sáu, thành phố D mấy ngày nay mưa to không ngừng.

Tống Khinh Dương đến trước khi thi năm phút đồng hồ, đợi sau khi anh ngồi xuống, anh phát hiện người trước mặt anh chưa đến. Thị lực Tống Khinh Dương tốt, kiểm tra đo lường được 5.2, anh thấy tên nơi góc bàn – Chủ Duy Nhất.

Anh có chút ấn tượng, lần đại hội toàn trường trước thầy chủ nhiệm đã báo tên của cô, hình như là tham gia cuộc thi viết văn gì đó được phần thưởng hạng nhất.

“Đình đình đình – “ tiếng chuông cuộc thi vang lên, thầy giáo coi thi bắt đầu phát bài thi.

Phòng học lâm vào yên lặng.

Tống Khinh Dương đang suy nghĩ là người ngồi trước mặt không phải là không đến cuộc thi nữa, ở cửa đột nhiên có một bóng dáng vội vàng đi tới,

“Thưa thầy, em đến muộn.”

Giọng nói cô bạn rất khẽ, Tống Khinh Dương ngẩng đầu nhìn sang.

Một cô học sinh mảnh khảnh, mặc đồng phục học sinh, quần áo ướt hơn phân nửa.

Có lẽ thầy giáo cũng biết cô, nói với cô, “Cuộc thi bắt đầu rồi, lần thi sau đến sớm một chút.”

Ánh mắt Chữ Duy Nhất nhìn về phía anh, anh biết cô đang tìm chỗ ngồi, nhưng một ánh nhìn không khỏi khiến trong lòng anh căng thẳng. Sau đó Tống Khinh Dương mới phản ứng được, chính là ánh nhìn kia, mới làm cho anh thất (mất) tâm.

Cô kéo nhẹ ghế ngồi, động tác rất nhẹ. Sau khi ngồi xuống, lưng của cô nhẹ nhàng đụng vào bàn anh một cái, chiếc bàn hơi lung lay.

Đuôi ngựa của cô đang nhỏ nước, phía sau lưng ướt một mảng lớn, Tống Khinh Dương thấy được rõ hình dạng dây áo lót của cô. Anh nhanh chóng dời tầm mắt, ngoài cửa sổ, nước mưa cứ như màn nước của dòng chảy thiên nhiên.

Mặt hơi nóng.

Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn gì đó, anh không nhớ được. Anh biết tim mình đột nhiên đập nhanh hơn.

“Mọi người nghiêm túc xem xét đề tài không nên mất chú ý.” Thầy giáo trầm giọng nói.

Tống Khinh Dương cúi đầu, tim đập mạnh một hồi.

Không đến một giờ, anh đã viết xong toàn bộ đáp án bài thi. Anh nghe thấy cô đang ho khan, không biết có liên quan đến gặp mưa hay không, cái

bàn của cô hơi lung lay.

Lần đó, anh không nộp bài làm trước, kiên nhẫn chờ đợi tiếng chuông.

Cô vẫn cúi đầu, trên giấy nháp viết chằng chịt đầy những tín toán theo công thức.

Tống Khinh Dương nhìn thấy, thứ hai đếm ngược từ dưới lên, cô viết một bước trung gian sai.

Nửa giờ trôi qua rất nhanh, cuộc thi kết thúc.

“Bài thi truyền lên từ phía sau.”

Tống Khinh Dương nhận bài thi truyền tới từ phía bạn học, anh vỗ nhẹ đầu vào cô, “Bạn ơi – “

Chử Duy Nhất quay đầu lại, khước mắt rũ xuống, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào bài thi, nhanh chóng nhận lấy, hoàn toàn chẳng ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Mưa, đã dần ngớt.

Chử Duy Nhất thu dọn cặp sách, có người đi tới bên người cô, chắc là bạn học cùng lớp. Tống Khinh Dương thong thả nhấc túi lên từ từ mà đứng ở chỗ ngồi.

“Chử Duy Nhất, sao ngày hôm nay cậu đến muộn thế?”

“Thân thể bà nội tôi không được khỏe, nằm viện rồi.”

“À! Vậy cậu làm sao? Máy ngày nay đều phải thi đó?”

“Buổi tối tớ đi bệnh viện chăm bà.”

...

Cuộc thi tiếng anh xế chiều hôm ấy, Tống Khinh Dương không gặp lại Chử Duy Nhất. Anh buồn bực. Nhìn chỗ ngồi trống không phía trước, khi thi vài lần thất thần, thầy giáo vài lần đến gõ bàn anh.

Liên tiếp ba ngày, Chử Duy Nhất cũng không đến cuộc thi.

Cho đến cuộc thi cuối cùng, ngày đó thi chính là chính trị. Chử Duy Nhất đã xuất hiện.

Cô vẫn là người vào phòng cuối cùng, ngày đó cô không mặc đồng phục học sinh, mà lại đổi thành một bộ váy liền màu trắng, sạch gọn như thế, mái tóc dài của cô xõa ra, trán dùng cái kẹp màu đen cố định lại.

Tất cả mọi người đều đem lực chú ý tập trung vào cuộc thi, chỉ có Tống Khinh Dương chú ý đến cô.

Trên tay áo cô đang mang vài bố chịu tang màu đen.

Tống Khinh Dương giật mình, đại não như bị người gõ một cái, anh biết có nghĩa là gì.

Cô nhẹ nhàng đi tới chỗ ngồi ngồi xuống.

Cuộc thi lần đó, Chử Duy Nhất nộp bài sớm, vội vàng tới vội vàng đi.

Sau khi có thành tích cuộc thi, bắt đầu chia ban. Tống Khinh Dương đi ban vật hóa một cách tự nhiên, Chử Duy Nhất thì qua ban sử chính. Cùng học ở một tòa nhà, một ở tầng dưới cùng, một ở tầng trên cùng.

Tống Khinh Dương lại nghe thấy tên cô, thầy (cô) giáo dạy ngữ văn sẽ đem bài văn của cô cầm đến lớp học. “Các em nhìn bài văn Chử Duy Nhất viết xem, lại xem lại các em, học sinh các em có thể dùng tâm chút xíu được không hả!”

“Thầy (cô) ơi, thầy không thể đem khuyết điểm của bọn em so với người ta được.”

Ánh mắt thầy (cô) dạy ngữ văn như lưỡi đao, “Thầy (cô) nghe nói đúng nhất thành tích tiếng anh ban cũng là Chủ Duy Nhất.”

“Không, thầy (cô) ơi, còn Tổng Khinh Dương ban chúng ta nữa!”

Tổng Khinh Dương không biết rốt cuộc cô có biết anh hay không.

Lớp mười một Chủ Duy Nhất bắt đầu trọ ở trường, Tổng Khinh Dương không xuất hiện cùng cô nữa.

Ở trường thảnh thơi anh cũng sẽ thấy cô, cô lại chưa bao giờ từng nhìn qua anh một lần. Khi đó, ngăn kéo anh thường thường sẽ có đủ loại phong thư và sô cô la.

Cuộc sống khô khan, mọi người cũng học biết tìm thú vui. Nam sinh không khi nào sẽ nói chuyện tới cô gái đẹp. Nữ sinh xinh đẹp ban khoa học xã hội rất nhiều, cái này đã được công nhận.

“Tớ nghĩ Lam Nguyệt ban 1 đẹp đó.”

“Vậy cậu theo đuổi đi?”

“Chủ Duy Nhất kia các cậu quen không? Chỉ là có chút hướng nội.”

“Sao cậu biết người ta hướng nội?”

“Người ban bọn họ nói mà. Nhưng mà người cậu ấy tốt lắm, bút ký trong lớp đều có thể cùng hướng.”

“Chủ Duy Nhất sao, con người cậu ấy tốt thật, cuối kỳ thi lớp mười, bà nội cậu ấy qua đời, cậu ấy thi thiếu vài môn. Nhưng mà vào ban khoa học

xã hội thực nghiệm như thường, bởi vì thầy chủ nhiệm là họ hàng nhà cậu ấy.”

“Thành tích người ta tốt cũng được công nhận.”

Tống Khinh Dương nghe bọn họ nói chuyện, chẳng nói câu nào.

Có lần bạn học trong lớp ngày trước hỏi mượn anh bài thi số học, vị bạn học kia vừa lúc ở ban khoa học xã hội thực nghiệm. Tống Khinh Dương liền tự mình đưa bài thi cho vị bạn học kia.

Vị bạn học đó vô cùng cảm kích, “Tống Khinh Dương, rất cảm ơn cậu.”

Hai người đứng ở trên sân thượng. Tống Khinh Dương mắt sắc nhìn thấy ở một góc sân thượng có người, tầm mắt anh ngừng lại.

Tống Khinh Dương thản nhiên nói, “Lớp các cậu địa thế tốt thật, vẫn còn một mảnh đất trống lớn thế này.”

Tống Khinh Dương liếc nhìn bóng lưng Chủ Duy Nhất, “Bạn học cậu?”

“Đúng vậy, nữ bá chủ học tập của lớp tớ. Nhưng mà không thích nói lắm.”

Ba năm cao trung, ở bãi tập anh gặp được cô. Cô vòng quanh đường băng chạy bộ plastic, anh đang đá banh, cố ý đưa banh đến bên cạnh cô, sau đó anh không còn tinh thần, bị người khác san ngã xuống đất, chờ anh đứng lên, Chủ Duy Nhất đã chạy xa. Anh nhìn bóng lưng cô, chỉ có thở dài.

Ở trường học anh gặp cô ở căn tin, cô mua cà phê, anh xếp hàng sau lưng cô, nhưng cô đều chẳng quay đầu lại.

Tống Khinh Dương là một cậu con trai nội liêm, nhất định sẽ không có chuyện viết thư tình.

Năm lớp mười hai đó, mỗi ngày đều sống qua những đề nhiều như ném bom. Từ lớp mười một Tống Khinh Dương đã bắt đầu học tiếng Đức, trình độ cũng không tệ. Một buổi chiều cuối tháng năm, trường học thông báo thông báo tốt nghiệp.

Bắt đầu từ ban 1, thông báo ban 1 xong, thì người ban 1 đều tự rời khỏi. Tống Khinh Dương ở trong người người tìm kiếm Chủ Duy Nhất, thật vất vả cho anh tìm được, lại phát hiện bên người cô vẫn còn người khác.

Anh ở phía xa chờ đợi, anh suy nghĩ người nọ là ai. Khi thấy người nam sinh đó lôi kéo Chủ Duy Nhất, thế giới của anh âm âm sụp đổ.

Sau đó, anh rời đi, tự giới thiệu đã chuẩn bị thật lâu của anh không dùng được.

“Này, Chủ Duy Nhất, tôi là Tống Khinh Dương ban 18, lần thi cuối kỳ năm lớp mười kia, tôi ngồi ở chỗ phía sau cậu – “

Chỉ là Chủ Duy Nhất chưa bao giờ biết anh, người nam sinh từng ngồi sau lưng cô đó.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Quả táo rất ngọt và giòn.

Tống Khinh Dương vẫn không sao ăn hoa quả, hôm nay cam tâm tình nguyện gặm hết nửa quả táo.

Bà cụ nhìn hết một màn này, trong lòng đã rõ như gương. Cô gái nhỏ không có lừa bà nhỉ.

Bà cụ mở miệng, “Khinh Dương, bà nghĩ hôm nay cháu không đến, mẹ cháu nói gần đây cháu công việc bận rộn.”

Tống Khinh Dương đáp, “Có một số việc giao cho đồng nghiệp làm.”

“Là Trác Thiên à? Cháu không nên thường xuyên khi dễ cậu ta.”

Tống Khinh Dương cười cười, “Quả táo ngọt quá, bà có bệnh tiểu đường nên ăn ít chút ạ.”

Chử Duy Nhất lẩm bẩm nói, “Thật ra crom có trong quả táo có thể nâng cao tính nhạy cảm của insulin với người mắc bệnh tiểu đường, mà quả táo chua có thể ổn định đường huyết, phòng ngừa bệnh tiểu đường lâu năm, thật ra thì người bệnh tiểu đường có thể ăn táo, vị chua quả táo rất tốt.”

Khuôn mặt bà cụ vui mừng nhìn cô, “Cháu xem cô gái nhỏ người ta hiểu biết hơn.”

Tống Khinh Dương cười khẽ.

“Cháu gái nhỏ học y à?” Bà cụ hỏi.

Chử Duy Nhất lắc đầu, “Trước đây bà nội cháu cũng mắc bệnh tiểu đường.” Nhiều năm như thế cô vẫn nhớ.

Tống Khinh Dương nhanh nhẹn nói một câu, “Đường huyết bà nội tôi còn quá cao.”

Chử Duy Nhất kéo kéo khóe miệng, nghiêm mặt nói, “VẬY là không thể ăn quá nhiều đường.”

Chử Duy Nhất ngồi một hồi cũng nên đi, “Bà à, cháu về trước, về sau lại đến thăm bà.”

“Về sau? Lúc nào?”

Nhất thời Chử Duy Nhất không biết nên nói tiếp thế nào. A, cô chỉ khách sáo chút thôi.

“Lúc ngày nghỉ của cháu.”

Bà cụ mỉm cười, “Đến khi đó bảo Tống Khinh Dương đi đón cháu.” Ánh mắt bà cụ tha thiết làm cô không nỡ từ chối, “Được ạ.”

Khóe miệng Tống Khinh Dương kéo ra một nụ cười, “Tôi tiễn cô.”

Chử Duy Nhất luôn luôn có loại cảm giác không thật.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

“Bà nội anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“62.”

“Hả! Bà nội anh trẻ tuổi thật.”

Tống Khinh Dương bỗng chốc trầm mặc, “Bà ấy không phải là bà nội ruột của tôi, là vợ hai của ông nội, ông nội lớn tuổi hơn bà nhiều.”

Trong nháy mắt Chử Duy Nhất căn lấy khoe môi, có chút ngổn ngang.

“Thời kỳ đó ly hôn cần quyết đoán rất lớn, nhất là thân phận như ông nội tôi, trong tổ chức vẫn không đồng ý.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, bà nội ruột của tôi đồng ý ly hôn.”

“Vậy về sau bà nội ruột của anh tốt không?”

“Không biết.” Tống Khinh Dương buồn bã mà lắc đầu, “Bà quyết tâm ly hôn, cũng không muốn liên lạc với ông nội nữa, cho nên chúng tôi không hề lui tới với nhau.”

Chử Duy Nhất thở dài, “Bà nội anh rất yêu ông.” Tình yêu đã biến chất, cuộc đời này không gặp lại. Nếu anh không yêu tôi, hà cớ tôi làm mình mất mặt.

Chẳng lẽ giữ một hôn nhân trống rỗng oán hận đến chết sao?

Dần dần Chử Duy Nhất đã hiểu quyết định ly hôn của cha mẹ năm đó, chỉ là tình cảm người một nhà bọn họ thật rất khó trở lại như lúc ban đầu.

Cô không quên được, bà nội cũng bởi vì chịu đả kích của cha mẹ ly hôn, thân thể ngày càng sa sút, nhiều hơn một năm, đã qua đời.

Chử Duy Nhất đang cúi đầu rơi vào trong suy nghĩ của mình, những thứ đã qua đó do dòng chảy thời gian đã dần dần chữa khỏi, nhưng những thứ mất đi lại không có cách nào khôi phục như lúc ban đầu.

“Cảm phiền một chút, xin phiền một chút – “ vài người bác sĩ mặc áo blue cùng y tá vội vã đi tới.

Chử Duy Nhất hoàn toàn chẳng kịp né tránh, thân thể ngã nghiêng, may mà Tống Khinh Dương đỡ lấy cô, cô tựa ở trong cánh tay anh.

Chóp mũi thoảng qua một mùi lờ mờ.

Tầm mắt Chử Duy Nhất nhìn về phía trước, vị bác sĩ ở giữa kia, cô không thể quen thuộc hơn nữa.

Si Thanh Viễn cũng đã nhìn thấy cô, bốn mắt nhìn nhau, quần bách của cô, lạnh nhạt của anh, đột nhiên giao thoa. Anh chỉ liếc qua cô một cái rồi không có gì khác nữa.

“Bác sĩ Si, bệnh nhân cứ nôn mửa liên tục, vừa rơi vào hôn mê.” Tốc độ nói của y tá rất nhanh.

Si Thanh Viễn vừa đi vừa lật nhìn vào tài liệu trong tay, dần dần đi xa.

Chử Duy Nhất đứng ở đằng đó, nhìn về phía xa, đáy mắt để lộ một lớp u buồn.

Tống Khinh Dương không nói gì thêm, chờ cô hồi thần.

“Đi thôi.” Cô nói.

Hai người yên lặng ra ngoài. Ra khỏi bệnh viện, cô mới mở miệng, “Mẹ tôi cũng là bác sĩ, khi còn bé tôi vẫn lấy nghề nghiệp của bọn họ làm kiêu ngạo, chăm sóc người bị thương, lúc nào mẹ tôi cũng vô cùng bận rộn, không có cách nào giúp tôi kiểm tra bài tập, không có cách nào dự họp hội phụ huynh của tôi, hay theo tôi tham gia hoạt động cuối tuần. Nhưng tôi vẫn thích nghề bác sĩ này, bởi vì bị bệnh thực sự rất đau khổ.”

“Vậy sao bản thân không lựa chọn nghề bác sĩ này?”

Chử Duy Nhất thở ra, “Vì con của tôi đó, tôi đã đích thân thể nghiệm rồi, tôi không muốn tương lai con tôi giống như mình, lúc nhỏ không có cha mẹ

làm bạn.”

Con.

Khóe miệng Tống Khinh Dương giương lên, “Nói rất hay như cô có rồi.”

Người còn đang gặp mặt mà nói lời còn không biết ngược như vậy, cũng không biết xấu hổ.

Chử Duy Nhất nói lầm bầm một tiếng, “Muốn có em bé cũng không phải chuyện gì khó khăn.”

Tống Khinh Dương nhú mi, “Cô muốn làm gì?” Vẻ mặt anh có phần nghiêm túc.

Chử Duy Nhất bị anh làm cho ngây ngẩn, “Tôi chưa hề nghĩ **.” Nói xong cô liền hối hận. Chử Duy Nhất ỉu xiu, “Ngày trước học đại học ở Đông Bắc, đã gặp được du học sinh nước Nga.”

“Sau đó thì sao?”

“Tôi cảm thấy con lai rất xinh xắn, tóc vàng mắt xanh. Nhưng tôi vẫn khá truyền thống, vẫn nên tìm một người Trung Quốc kết hôn thôi.”

Đôi mắt Tống Khinh Dương lại trong veo hơn, không nói gì nữa.

Buổi chiều hôm đó, khoa Si Thanh Viễn có một bệnh nhân qua đời, ung thư thực quản thời kỳ cuối, thật ra tỉ suất chữa khỏi bệnh này rất cao. Chỉ là sau phẫu thuật không được nghỉ ngơi tốt, bệnh tình chuyển xấu, sáu mươi ba tuổi thì qua đời.

Đó là một sinh mệnh, trong lúc bất chợt đã không còn nữa. Bầu không khí khoa càng trầm lắng hơn.

Sắc mặt Si Thanh Viễn vẫn không tốt, y tá trưởng đi tới, "Bác sĩ Si, cậu đã tận lực."

Con người luôn có rất nhiều điều không biết làm thế nào, sinh mệnh quá mức yếu đuối.

"Đây là người bệnh đầu tiên chết trong tay tôi." Si Thanh Viễn nói trầm trầm.

Y tá trưởng thở dài, vỗ vỗ đầu vai anh, để không gian lại một mình cho anh. Cô đi ra ngoài đóng cửa lại. Y tá vội vội vàng vàng đi tới, "Bà Tống có chút khó chịu, tìm bác sĩ Si."

Y tá trưởng nói, "Bảo bác sĩ Từ đi nhìn xem."

Y tá chỉ chỉ bên trong, "Bác sĩ Si tâm tình không tốt sao?"

"Không nên hỏi nhiều, tôi cũng đi nhìn xem."

Si Thanh Viễn cũng nghe được tiếng nói bên ngoài, anh thở một hơi, đứng dậy đi ra ngoài.

Bà cụ Tống đau bụng, bà nói trong mệt mỏi, "Tiểu Bác sĩ Si, cái thân này của ta có phải không tốt nữa rồi không?"

Si Thanh Viễn nghiêm mặt, "Dẫn tới bị lạnh, treo một lọ nước."

Người đã già, các chức năng thân thể cũng đang suy thoái, hồi phục luân phiên tự nhiên kém hơn với người trẻ tuổi.

Si Thanh Viễn lướt qua, trong phòng bệnh chỉ có nữ giúp việc của Tống gia chăm sóc bà cụ. Treo nước cho bà cụ xong, bọn họ mới đi.

Trong phòng có người nghị luận.

“Vị lão phu nhân Tống này không phải là nguyên phối, năm đó ông Tống đã có vợ rồi.”

“Vậy là hai vợ một chồng?”

“Tôi nghe nói không phải, ly hôn tái giá, vị này nhỏ hơn ông Tống mười tuổi lận.”

“Vợ trước bằng lòng không?”

”Thời kỳ gian nan nhất cũng đã trải qua rồi, cuối cùng vẫn không giữ được chồng.”

“Tống thiếu là cháu trai ruột của bà ấy à?”

“Không phải, là cháu trai vợ đầu.”

“Nhìn cháu vợ đầu đối với bà ấy thật không tệ.”

“Ai biết được chứ?”

Si Thanh Viễn đi tới, “Gường 2 phòng 703 buổi chiều đổi thuốc, các cô ai đi đây?”

Mấy người đó có chút xấu hổ, bác sĩ Si không thích nhất là chuyện nghị luận ở sau lưng bệnh nhân, mọi người tranh nhau muốn đi trước.

“Một người đi là được rồi. Tiểu Chu, cô đi đi.”

Còn lại mấy người hai mặt nhìn nhau, kết quả Si Thanh Viễn không nói gì thêm. “Sao thế?”

“Không có gì không có gì, bác sĩ Si, liên hoan khoa thứ bảy? Anh đến không?”

Si Thanh Viễn tham gia hoạt động rất ít, “Ngày đó không có ca thì tôi đi.”

“Tốt quá, bác sĩ Si, anh có thể tới nhất định mọi người rất vui. Ngay cả có ca, nhất định tìm người đối với anh.”

“Bảo bác sĩ Triệu đi.”

Bác sĩ Triệu rất buồn bực, dựa vào cái gì chứ?

“Bởi vì anh là người có gia thế.”

Si Thanh Viễn cười cười, để tùy bọn họ sắp xếp.

Sau khi trở về, Chủ Duy Nhất càng nghĩ càng cảm thấy mình ở trước mặt Tống Khinh Dương cái gì cũng có thể nói được, ngay cả em bé cũng bàn bạc. Cô rơi vào trong kiểm điểm mình.

Lúc cô đang viết tiểu thuyết, nhận được một tin nhắn.

“Thật ra Trung Quốc cũng có rất nhiều em bé xinh đẹp, chỉ cần gien cha mẹ tốt.” Tống Khinh Dương.

Chủ Duy Nhất rầu rĩ, anh có ý gì. Có phải gửi nhầm rồi không?

Cô cũng không trả lời lại.

Tống Khinh Dương cho rằng ám hiệu của anh đã đủ rõ ràng, gien của anh và cô cũng không tệ, con của bọn anh khẳng định sẽ xinh. Còn thiếu một câu, Chủ Duy Nhất, hai chúng ta sinh con đi.

Tống Khinh Dương hỏi Trác Thiên theo đuổi con gái như thế nào?

Trác Thiên nín cười, mặt đỏ rần, “Tống thiếu, cậu ở Đức nhiều năm như thế, nhưng mà một người bạn gái cũng không có sao?”

Tống Khinh Dương xoay người muốn đi, Trác Thiên kéo anh lại, che ở trước mặt anh, “Đừng đi – “

Hai người giằng co, vừa lúc hai nhân viên nữ của công ti đi qua.

“Tổng quản lí, Trác quản lí.”

Hai người gật đầu.

Nữ nhân viên đi qua trước mặt hai người, sắc mặt biến sắc giống như kinh kịch, “A! Cơ tình*!” Hai người không nhìn được kích động.

(Cơ tình: Tình yêu giữa người đồng tính luyện ái. Ý tứ trêu chọc.)

Qua vài ngày, Chủ Duy Nhất nhận được điện thoại của em trai Ninh Ninh, tiểu tử kia gãy tay ở nhà trẻ.

Chủ Duy Nhất vừa nghe đã nóng nảy, “Bây giờ thế nào rồi?”

Ninh Ninh không nói rõ ràng lắm, “Chị ơi, em đau lắm, bác sĩ bó tay em lại rồi.”

“Ninh Ninh à, mẹ không ở bên cạnh em sao?” Chủ Duy Nhất muốn biết tình hình thực tế của em trai.

“Mẹ không ở đây, anh trai đang ở đây ạ.”

Chủ Duy Nhất nghĩ thầm, vậy sao em cầm điện thoại di động của mẹ gọi cho chị. Bạn nhỏ Ninh Ninh tích cực chủ động nói, “Em đưa điện thoại cho anh trai.”

Ngày đó sau khi gặp nhau ở bệnh viện, Chủ Duy Nhất có chút xấu hổ, nhưng mà đã qua cũng qua rồi.

“Tay của Ninh Ninh thế nào ạ?”

“Gãy xương, phải nghỉ ngơi một tháng.”

Chử Duy Nhất lúng ta lúng túng nói, “Vậy có phải không thể đi nhà trẻ hay không, thằng nhóc hẳn vui mừng lắm.”

“Thằng bé hỏi hôm nay em có thể đến thăm nó không?”

“Lát nữa em xin nghỉ rồi qua đó.” Chử Duy Nhất có chút lo lắng, “Mẹ em đâu?”

“Bà có buổi phẫu thuật, điện thoại di động để ở chỗ Ninh Ninh.” Anh giải thích.

Chử Duy Nhất xin nghỉ với lãnh đạo, vội vội vàng vàng đến bệnh viện.

Ba giờ chiều, nhiệt độ bên ngoài đã đạt đến 40 độ, nóng bừng.

Tống Khinh Dương gọi điện thoại cho cô, “Chử Duy Nhất, cuối tuần rảnh không? Vé vào cửa của buổi diễn giảng thầy giáo XXX D đại.”

Chử Duy Nhất vừa nghe là tên của thần tượng, kích động khó nén, “Tống Khinh Dương, bây giờ tôi đang ở bệnh viện, chờ tôi về sẽ liên lạc lại với anh.”

“Sao cô lại đi bệnh viện?” Ngữ khí Tống Khinh Dương thay đổi, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Là em trai tôi.” Chử Duy Nhất chưa nói với anh rằng cô có một em trai cùng mẹ khác cha. “Cậu nhóc ngã gãy cánh tay.” Chử Duy Nhất chạy chậm dọc đường.

Tống Khinh Dương nghe lời nói thờ ơ của cô.

“Chử Duy Nhất, tôi cho rằng tôi nên đi thăm em trai cô.” Tống Khinh Dương trầm giọng nói.

Chữ Duy Nhất miệng mồm khô khan, “Không cần phiền đâu, thật đó,tôi không khách khí với anh.”

Ở bên đầu kia điện thoại Tống Khinh Dương hơi trầm ngâm, “Cô cũng đã gặp người nhà tôi rồi, tôi còn chưa từng gặp qua người nhà cô, không công bằng.”

Chữ Duy Nhất lúc đó giống như là bị người ta gõ mạnh một gậy.

Bạn học Tống Khinh Dương xin hỏi anh đây là đang ám chỉ tôi, anh thích tôi đúng hay không?

-

Cực kỳ lâu sau đó.

Tống Khinh Dương: Khi đó cũng không biết thế nào nói với em? Nhất là sau khi biết em thích bác sĩ gì đó, anh chỉ nghĩ em có thể buông bỏ anh ta hay không.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Đêm khuya vắng người, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có trùng kêu ếch gọi.

Chử Duy Nhất nằm ở trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được. Đại Miêu Miêu đang ngủ ngon giấc bên chân cô, Chử Duy Nhất dùng chân nhẹ nhàng đụng nó một cái, hoàn toàn không có phản ứng.

Đầu cô toàn là Tống Khinh Dương, Tống Khinh Dương cả!

Chử Duy Nhất ép mình nhanh chóng đi vào giấc ngủ, sáng sớm ngày mai anh ấy còn muốn đến đón mình nữa. Không! Là ngày mai còn phải đi làm.

Bắt đầu đếm dê.

Chử Duy Nhất từ từ có chút buồn ngủ.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng ồn, cô chợt ngồi dậy, thò tay bật đèn, nhưng đèn không sáng. Đại Miêu Miêu cũng thức giấc, kêu “Meo meo – meo meo – “.

Chử Duy Nhất mặc áo khoác đi đến sân.

Ngoài sân hình như có rất nhiều người, có người đang la:”Báo cảnh sát! Nhanh đi báo cảnh sát!”

Chử Duy Nhất ngồi ở trên chiếc đu, cô nặng nề thở một hơi dài.

Cuối cùng vẫn phải đến.

Ầm ỉ thẳng đến hai giờ sáng, cảnh sát tới, người mới tản đi.

Nhưng sáng ngày hôm sau, vẫn chưa có điện. Chử Duy Nhất rửa mặt xong, ra cửa mua sữa đậu nành và cơm hấp, khi về nhà thì nhìn thấy xe Tống Khinh Dương đứng ở đầu đường. Cô chạy chậm trên đường, khi đến gần, Tống Khinh Dương xuống từ trong xe.

Anh mặc áo sơ mi trắng quần đen, tu thân lại phong độ sáng sủa.

Chử Duy Nhất vì để tránh cho xấu hổ, hỏi “Anh ăn sáng chưa?”

Tống Khinh Dương nhìn cô một cái, “Chưa.”

Chử Duy Nhất đem bữa sáng trong tay đưa đến trong tay anh, “Em mua hơn một phần, anh ăn trước, em về nhà cầm túi.”

Tống Khinh Dương khẽ mỉm cười.

Chử Duy Nhất rất nhanh đã về, vừa muốn lên xe, lại bị hàng xóm kéo lại. “Duy Nhất à,”

“Dì à, mọi người có làm sao không?”

“Không sao cả, cha Tiểu Hồ đánh nhau với bọn họ, vừa nhìn chính là loại côn đồ giả mạo.”

“Dì à, tụi dì sẽ tìm thương nghiệp khai phá bàn luận chút chứ?”

“Có cái gì mà bàn chứ? Dì không muốn cho bọn họ nhà, đất này là do lão tổ tông truyền, ta không vui, ai cũng đừng nghĩ động vào.”

Chử Duy Nhất nhăn mày, “Nhưng chiều hướng bây giờ là phát triển, thành thị đang kiến thiết, về sau ở đây còn sẽ xây đường sắt ngầm, sẽ thuận lợi rất nhiều.”

“Chúng ta ở chỗ này đã năm sáu chục năm, bỏ làm sao được? Nếu như bà nội con còn sống, bà ấy nhất định cũng sẽ không đi đâu.”

Trong lòng Chử Duy Nhất lung lay một trận.

“Duy Nhất à, nếu như cháu đã tìm được nhà rồi thì nhanh chóng dọn đi đi, gần đây nơi này rất loạn.”

Chử Duy Nhất gật đầu, “Mấy ngày nữa cháu bắt đầu dọn đi.”

“Lúc dọn nhà kêu cha tiểu Hồ đến giúp cháu.”

Chử Duy Nhất cảm kích gật đầu. Mặc dù không có quan hệ máu mủ, nhưng mà hàng xóm bao nhiêu năm, bất luận thế nào bọn họ đều duy trì quan hệ thân thiện nhất.

Xe bình ổn đi về phía trước, Chử Duy Nhất bởi vì khúc nhạc đệm nhỏ kia, có chút phân tâm.

Tống Khinh Dương hỏi, “Tối hôm qua ngủ ngon không?”

Chử Duy Nhất dụi dụi con mắt, “Không ngon. Bên ngoài quá ồn ào không dám ngủ.”

Tống Khinh Dương quay đầu, thảo nào nhìn cô không có tinh thần lắm.

Chử Duy Nhất kể chuyện đã xảy ra một lần, “Hộ gia đình nơi đây đều ở đây cả một đời, quê nhà hữu ái, nói bọn họ đi ở tiểu khu thật, bọn họ không quen.”

“Sớm muộn gì cũng phải phá, như bọn họ vậy cũng là làm chuyện vô ích.” Tống Khinh Dương đáp.

Chử Duy Nhất thở một hơi dài, “Đúng vậy, cuối cùng có một ngày mọi người vẫn phải chia tay.” Cô có chút khó chịu.

“Bây giờ em ở chỗ đó một mình thực sự quá nguy hiểm” Anh bình tĩnh nói, “Không thì dời đến chỗ anh ở?”

Chử Duy Nhất cứng đờ, liền vội vàng nói, “Không cần không cần, em đi rất bất tiện.”

Tống Khinh Dương nhìn vẻ mặt bộ dáng khẩn trương của cô, nở một nụ cười, “Đùa với em thôi.”

Nhưng đùa cái này không mắc cười chút nào.

Đến dưới cao ốc công ty cô, Chử Duy Nhất xuống xe, “Trên đường cẩn thận.”

“Chỉ thế thôi à?” Tống Khinh Dương nhíu mày, vẻ mặt bất mãn.

Chử Duy Nhất bỗng chốc ngượng ngịu, chẳng lẽ là muốn hôn chia tay sao?” Em nghĩ bây giờ hôn vẫn hơi sớm.” Cô nhỏ giọng nói.

Tống Khinh Dương không dừng sầm mặt, “Chử Duy Nhất, chẳng qua là anh cảm thấy em gọi tên anh thử xem sẽ tốt một chút.”

“Tống Khinh Dương, trên đường cẩn thận.” Chử Duy Nhất chẳng dám nhìn anh, xoay người chạy đi.

Tống Khinh Dương lắc đầu, tự nói với mình rằng như bây giờ cũng tốt lắm rồi.

Ở phương diện tình cảm cô quá mức miễn cảm, có lẽ mình vẫn tuân tự mà tiến.

Thật ra tối hôm qua anh cũng hầu như một đêm không ngủ, có lẽ là có bạn gái nên quá mức hưng phấn.

Tống Khinh Dương trở lại công ty, buổi sáng họp theo thông lệ. Tổ Sở Mặc đó đưa ra phương án trước một bước, boss rất hài lòng. Ngược lại, phương án của tổ Tống Khinh Dương đây có vẻ có chút chất phác.

Kết thúc hội nghị, Tống Khinh Dương và Sở Mặc là người đi cuối cùng.

“Tổng thiếu, phương án này hình như không giống phong cách bình thường của cậu nhỉ?” Sở Mặc nói.

Tống Khinh Dương không quan tâm lắm, “Cũng không thể nhất thành bất biến*”

(*Nhất thành bất biến: đã hình thành thì không thay đổi.)

Sở Mặc cười cười, hai người cùng đi ra khỏi phòng họp.

Thời điểm cơm trưa, Trác Thiên qua đây, “Cậu không thấy Sở Mặc ngày hôm nay như thế.”

Tống Khinh Dương không có biểu tình gì, “Được rồi, Từ Dương tháng sau kết hôn, cậu ta bảo tớ đưa thiệp mời cho cậu.”

Trác Thiên cầm qua, “Được, cậu ta nhỏ nhất trong chúng ta, trái lại cậu ta là người kết hôn đầu tiên.”

“Kết hôn sớm hay muộn không phải là theo như tuổi tác đâu.”

“Ách, ngược lại cậu lớn hơn chúng tớ.”

Tống Khinh Dương đỡ trán, “Nhưng tớ có bạn gái, cậu có sao?”

Trác Thiên lớn miệng, “Đừng giả bộ, mỗi ngày tớ và cậu ở cùng công ty, cậu có khi nào?”

“Tối hôm qua.” Tống Khinh Dương nhướn mày.

“Thật hay giả?”

Tống Khinh Dương không nói gì thêm nữa.

Lòng Trác Thiên ngửa ngáy, “Ai thế? Thực sự là phóng viên nhỏ bé kia à? Chẳng giống phong cách của cậu?”

Tống Khinh Dương không muốn để ý đến cậu ta, “Hôn lễ Từ Dương, tớ mang theo bạn gái tớ đi cùng, sẽ không đi cùng cậu.” Ngày trước hai người có hoạt động đều đi cùng nhau.

Trác Thiên đùa giỡn cười rộ lên, “Tống thiếu, cậu muốn bỏ tớ thật sao? Đừng mà!” Diễn quá mức rồi!

Đúng lúc, có nữ đồng nghiệp giống như gió đi qua từ bên cạnh họ, vẻ mặt kia thảm thương không nở nhìn.

Đàn ông tốt đều yêu nhau, thảo nào nhiều cô gái không tìm được bạn trai như thế.

Có được có mất, Chử Duy Nhất coi như là đã cảm nhận được ý nghĩa của câu này. Ngày hôm qua cô đi vội đi vàng, bản thảo có một lỗi chính tả chưa tìm ra, sáng sớm hôm nay phát hết báo ra ngoài mới phát hiện.

Từ Liễu mượn việc này hung hăng phê bình Chử Duy Nhất một trận. Từ tác phong làm việc, chiếu đến nhân phẩm cá nhân, nói đủ hơn mười phút. “Tiểu Chử, cô có biết sự sai lầm này của cô sẽ mang đến ảnh hưởng gì cho tòa soạn báo không?”

Chử Duy Nhất vẻ mặt uể oải, “Rất xin lỗi, lần này là tôi thất trách.”

“Tiền thưởng tháng này trừ toàn bộ.” Từ Liễu nói.

Chử Duy Nhất không nói gì.

Sáng sớm, khí ép phòng làm việc cực thấp.

Trên QQ Đường Vi gửi tin nhắn cho cô, “Thân ái, người thời kì mẫn kinh không cần để ý tới.” Nào có người hơn ba mươi tuổi đã tuổi mẫn

kinh?

Chử Duy Nhất gửi một vé mặt, “Không sao, là lỗi của tớ.”

Hai người nói chuyện một hồi, thì Chử Duy Nhất buồn bực, Từ Liễu có phải nhằm vào cô hay không đây? Kết quả cái tin này bị cô mặc danh kỳ diệu gửi đến trong nội bộ đồng nghiệp **.

Người đang còn nói chuyện đều yên lặng.

Đường Vi vội vàng gửi tin tới, “Cậu gửi nhầm chỗ rồi!”

Khi Chử Duy Nhất phát hiện thì hết thảy đều đã muộn, cô muốn tìm một cái hố để nhảy vào cũng không có cách nào. Ngốc đến nơi đến chốn luôn rồi!

Từ Liễu đương nhiên cũng thấy tin, vậy sau này, thái độ Từ Liễu đối với cô càng ngày càng lạnh nhạt.

Chử Duy Nhất vô cùng lúng túng, mang thầy của cô cũng không tiện đắc tội Từ Liễu, chỉ là nói vài câu, “Tiểu Chử, đây là xã hội, thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

Tống Khinh Dương thẳng đến khi được nghỉ trưa mới gửi tin nhắn cho cô, “Ăn cơm chưa?”

Ngày trước khẳng định là không biết làm những chuyện này, có lẽ là bởi vì cô, anh không không kịp chờ đợi muốn biết tất cả của cô.

Chử Duy Nhất nghe thấy tiếng điện thoại di động rung, thấy tin nhắn, lòng tích tụ rồi cuộc đã khá nhiều rồi.

Hai người hàn huyên qua loa một lát.

Chử Duy Nhất nói cho anh biết, buổi tối cô phải tặng ca.

Chân mày Tống Khinh Dương đều vắt lại hết, cấp dưới của anh nhìn gương mặt đang ghì nén của anh, cũng không dám lười biếng.

Chử Duy Nhất liên tiếp tăng ca bốn ngày, tất cả mọi người đều hiểu. Hơn nữa lượng công việc của cô cũng càng lúc càng nhiều.

Tám giờ tối thứ sáu, Tống Khinh Dương đến đón cô. Chử Duy Nhất vừa lên xe đã rúc ở đằng kia.

“Tòa soạn báo các em gần đây sao bận rộn thế?” Tống Khinh Dương rõ ràng bất mãn.

Chử Duy Nhất đương nhiên không nói ra nguyên nhân thật sự, “Qua khoảng thời gian này thì ổn thôi.”

Tống Khinh Dương cân nhắc, “Tháng sau công ty anh có thông báo tuyển dụng, quản lý nhân sự.”

Chử Duy Nhất hơi trừng mắt nhìn, “Anh bảo em đi cửa sau?”

Tống Khinh Dương nhìn cô, “Muốn vào phải tham gia cuộc thi, chọn người ưu tú.”

Trong lòng Chử Duy Nhất có ý nghĩ.

“Không cùng một ngành với anh.” Tống Khinh Dương biết ý nghĩ của cô.

“Em suy xét một chút.” Chử Duy Nhất vui cười.

Xe chạy được nửa đường, điện thoại di động của cô vang lên, “Mẹ - “

“Duy Nhất, bây giờ con ở đâu?”

“Con mới vừa tan việc.”

“Là thế này, sáng sớm ngày mai mẹ phải đi tỉnh S, cuối tuần mới có thể trở về. Con có thể trông Ninh Ninh hai ngày hay không?”

“Được ạ.”

“VẬY là tốt rồi, đứa trẻ này cũng muốn đi chỗ con. Sáng sớm ngày mai Thanh Viên đưa nó đến chỗ con.”

Cúp điện thoại, Chử Duy Nhất nhìn Tống Khinh Dương, “Ngày mai em trai em muốn qua đây.”

Về mặt Tống Khinh Dương bất đắc dĩ, “Thế giới hai người đổi thành ba người.”

“Không có cách nào mà, tay thẳng bé gãy rồi.” Chử Duy Nhất đáng thương nhìn anh

Tống Khinh Dương đau đầu, một tuần nay, tuy rằng hai người gặp mặt vài lần, thời gian đó cũng quá ngắn. Thật vất vả đến cuối tuần, em trai cô còn muốn qua đây.

“Sau này chúng ta còn có thời gian mà.” Cô kéo kéo cánh tay anh.

Tống Khinh Dương rất hưởng thụ động tác này của cô, “Khi nào sau này?”

“Cuối tuần, cuối cuối tuần đều được.” Chử Duy Nhất bảo đảm.

Tống Khinh Dương thở dài, một tay ấn mi tâm, “Kế hoạch ngày mai không thay đổi.”

Kế hoạch ngày mai là xem phim, nhưng mà bạn nhỏ có thể xem phim tình cảm cùng bọn họ à?

Buổi tối Tống Khinh Dương về đến nhà, mẹ Tống vẫn chưa ngủ, còn đang đắp mặt nạ.

“Con trai, sao gần đây đều trễ thế?”

Tống Khinh Dương đổi giày, “Có chút việc.”

“Con mau tới đây, cho con xem thứ khác.” Mẹ Tống hào hứng.

Tống Khinh Dương qua đó nhìn xem, trên bàn trà bày chừng mười tấm hình. “Mẹ, mẹ làm gì thế ạ?”

“Đây là đồng nghiệp bọn họ giới thiệu, đăng sau ảnh chụp đều viết đủ tư liệu, con xem xem có mẫu người thích hay không? Mẹ nhìn hết cả rồi, đều rất đẹp.”

Tống Khinh Dương vẻ mặt hắc tuyến, “Con đi nghỉ ngơi.”

“Tiểu tử thôi con đứng lại đó cho mẹ, con cũng đã hai mươi sáu rồi, đến bây giờ chưa từng mang ai về cho mẹ gặp mặt. Tống Khinh Dương mẹ cho con biết, hôm nay con phải chọn một cho mẹ.’

Tống Khinh Dương dở khóc dở cười, “Con lại không thích, chọn gì hả mẹ.”

Mẹ Tống nóng nảy, “Người con thích lại không thích con! Con trai, cũng đã qua nhiều năm như thế rồi, con gái nhà người ta nói không chừng cũng đã làm mẹ rồi đấy.”

“Mẹ, mẹ nói gì thế?”

“Đừng cho là mẹ không biết, tấm ảnh kẹp ở tầng dưới cùng giá sách của con, là bức ảnh giữ lại ở tốt nghiệp nhĩ.”

Sau khi Tống Khinh Dương (du học) trở về, bà bắt đầu giới thiệu bạn gái giúp anh, hết lần này đến lần khác Tống Khinh Dương chưa hề đi gặp qua một người nào. Mẹ Tống hoài nghi có phải anh có chuyện về giới tính hay không, vậy mới không thể len lén lục đồ của anh.

Xong việc, kết quả để cho bà tìm được manh mối thật.

Ảnh chụp cao trung, cô gái mặc đồng phục D trung.

Bà thế mới biết, con trai đã từng có đối tượng thầm mến.

“Mẹ!” Tống Khinh Dương nhức đầu, hai năm qua anh bị mẹ anh nhắc tới không ít, “Con biết rồi, con đảm bảo đem bạn gái mang về cho mẹ sớm một chút.” Đột nhiên anh nhìn lướt qua những tấm hình, ở trong nhiều tấm ảnh như thế lại thấy được hình của Chử Duy Nhất.

Mẹ Tống thấy anh dừng lại, “Mẹ không gạt con chứ, những cô gái đó đồng nghiệp mẹ giới thiệu làm sao kém được.”

Tống Khinh Dương lấy ra tấm hình kia của Chử Duy Nhất, trong hình vẽ mặt cô cứng ngắc, xem chừng liền biết cô bị ép chụp. “Ai giới thiệu ạ?”

“Tấm này à? Mẹ cũng không biết.” Mẹ Tống cầm bức hình qua, “Cô gái này nhìn thật diễm đạm nho nhã.” Bà lật tư liệu phía sau, “Chiều cao 1m66, phóng viên. Con gái làm phóng viên thật cực khổ đó.”

“Dạ.” Tống Khinh Dương lên tiếng.

Mắt mẹ Tống sáng ngời, “Không thì đi gặp chút đi?”

Tống Khinh Dương đứng dậy, “Cũng không tệ lắm, con cân nhắc chút đã.” Anh nhếch khóe miệng.

Đã là người có bạn trai, còn để cho người ta xem mắt! Tống Khinh Dương mất hứng.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Chữ Duy Nhất không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ nhỏ, nhất là bây giờ Ninh Ninh đang ở tình huống này. Buổi tối lúc tắm cho cậu, cậu nhóc này còn có chút xấu hổ.

Chữ Duy Nhất đang tắm cho cậu ở trong sân.

Một chậu gỗ cho cậu đứng, bên cạnh đặt một thùng nước ấm lớn.

Ninh Ninh cời quần áo, một tay che đậy vị trí quan trọng, “Chị ơi, như vậy em sẽ lộ ra ánh sáng mất.”

“Không ai thấy đâu, cửa lớn đã khóa rồi mà.” Chữ Duy Nhất cẩn thận tách cánh tay của cậu ra từng li từng tí.

“Lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên con gái tắm cho em.” Ninh Ninh thở dài.

Chữ Duy Nhất dờ khóc dờ cười, “Em mới sinh ra là y tá tắm cho em, hơn nữa mẹ không phải là nữ à?”

“Không giống đâu, mẹ lớn tuổi rồi.”

Chữ Duy Nhất vượt tắm gội cho cậu, da đứa nhóc thật tốt, trắng trắng mềm mềm. Lúc tắm xong, cầm khăn tắm bao kỹ lại ôm vào trong phòng.

Lại xoa phấn rôm cho cậu, thay áo ngủ mới coi như xong việc.

Chữ Duy Nhất cảm khái nuôi trẻ nhỏ thật không dễ dàng gì.

“Em đọc sách trước, chị đi tắm.” Chử Duy Nhất dặn dò.

“Biết ạ. Chị đi đi.” Lại làm bộ người lớn.

Chử Duy Nhất không yên tâm cậu, vội vã tắm một chút rồi ra ngay.

Ninh Ninh cười không ngừng về phía cô, “Chị ơi, chị thật thơm.”

“Nói năng ngọt xớt.” Ngón tay Chử Duy Nhất điểm nhẹ đầu cậu, thấy cánh tay nhỏ núc ních thịt của cậu, “Ninh Ninh, em hơi béo đó.”

Ninh Ninh cúi đầu nhìn bụng nhỏ của mình, “Em đây là mập giả thôi.”

Khóe mắt Chử Duy Nhất tỏa ra hắc tuyến.

Hai chị em nằm trên giường, nói chuyện câu được câu không.

“Chị, gọi điện cho anh trai.”

Chử Duy Nhất đưa điện thoại di động cho cậu, “Tự em nói.”

Điện thoại thông, Si Thanh Viễn vừa trở lại phòng làm việc, “Duy Nhất?”

“Anh ơi – “ Ninh Ninh gọi, “Em ở nhà chị, chúng em đang nằm trên giường ngủ.”

Khóe miệng Si Thanh Viễn khẽ động, “Em phải nghe lời của chị, buổi tối không nên ăn vặt nữa.”

“Ây da, em biết ạ. Em không nói với anh nữa.”

“Được, đưa điện thoại cho chị em.” Mi tâm Si Thanh Viễn trầm như biển.

Chử Duy Nhất cầm lấy điện thoại, ngồi ngay ngắn.

Chất giọng trầm thấp của Si Thanh Viễn rơi vào bên tai cô, “Buổi tối Ninh Ninh ngủ có phần không thành thật, đừng cho thằng bé đè phải tay trái.”

“Được, em sẽ chú ý.”

Điện thoại hơi im lìm.

Si Thanh Viễn giương mắt nhìn về phía trước, “Tối chủ nhật anh đi đón thằng bé.”

“Đến lúc đó anh lại liên lạc với em.”

“Ngủ ngon.”

“Em cũng thế.”

Cúp điện thoại, Chử Duy Nhất thở phào.

Ninh Ninh vỗ vỗ đầu vai cô, “Không cần khẩn trương, bác sĩ không đáng sợ thế đâu. Anh trai châm kim cũng không đau chút nào.”

“Châm cho em rồi?”

“Đúng ạ, lúc em đau bụng, anh ấy từng châm cho em. Chẳng đau chút nào.”

Chử Duy Nhất biết đó là châm cứu. Mặc dù Si Thanh Viễn là bác sĩ ngoại khoa, nhưng mà từ nhỏ mưa dầm thấm đất, biết châm cứu không kỳ lạ chút nào.

“Lớn lên Ninh Ninh cũng muốn làm bác sĩ à?”

“Không không không ạ!” Vẻ mặt Ninh Ninh nghiêm túc, “Em muốn làm đầu bếp, làm thức ăn ngon miệng.”

Chử Duy Nhất gượng gạo cười hai cái, “Không tệ, sau này chị ăn cơm liền nhờ vào em.”

“Bảo chồng chị học đi.” Giọng nói hoàn toàn là coi thường.

Trẻ em bây giờ quả nhiên không giống với bọn họ khi còn bé, quá cường đại.

Si Thanh Viễn đang đọc sách tại phòng làm việc, nữ thực tập sinh tiến vào, “Bác sĩ Si, gần đây đều là anh trực ca tối cả.”

Si Thanh Viễn hỏi, “Tổng lão phu nhân sao rồi.”

“Bây giờ đang ngủ.”

“Bác sĩ Si, vì sao anh không nói chuyện yêu đương?” Nữ thực tập sinh hỏi xong liền hối hận, “Xin lỗi.”

Si Thanh Viễn cười cười, “Cuộc thi tháng sau chuẩn bị cho tốt.”

Chín giờ sáng ngày hôm sau, Tống Khinh Dương lái xe đến. Cửa sân không khóa, anh đẩy cửa sắt ra thì thấy bồn tắm trong sân.

Ninh Ninh đang đứng đưa bàn đu dây, nhìn thấy anh, chớp mắt một cái, “Chị ơi, có người đàn ông tới.”

Chử Duy Nhất đang thu dọn túi, biết Tống Khinh Dương tới. “Trước giúp em trông Ninh Ninh. Chờ em mấy phút.”

“Em làm chậm thôi.” Anh đi tới, thấy cô mặc quần yếm quai có túi màu xanh nhạt. Ninh Ninh cũng mặc quần yếm, mà anh mặc áo T – shirt màu trắng quần thường màu cà phê, hình như còn rất xứng đôi.

“Chậu trong sân phải dọn à?” Anh hỏi.

“Tôi về còn phải dùng nữa, để đó không sao đâu.” Chử Duy Nhất ngại ngùng, là cô muốn lười biếng, lại không muốn cầm lại vào trong phòng.

Tống Khinh Dương cười cười, đem nước trong bồn đổ đi, cầm bồn vào trong phòng. Ninh Ninh đi theo sau anh, “Anh làm gì thế?”

“Trời nóng, bồn plastic phơi nắng sẽ hỏng.” Tống Khinh Dương giải thích.

Con người Ninh Ninh chuyển động, “Anh biết sửa bàn đu dây không? Cái khung kia sắp đứt rồi, em mập quá, đu cũng chẳng dám.”

“Lần sau có thể thử xem.” Chỉ có điều nơi này rất nhanh thì sẽ phá hủy, bàn đu dây cũng không để lại.

Chử Duy Nhất mang theo túi ra ngoài, “Đi thôi.”

Ninh Ninh nháy mắt đã chạy tới, “Tự em vác.” Cậu nhóc này không yếu ớt chút nào, ngược lại rất nguyện ý làm việc.

Chử Duy Nhất đưa túi nhỏ cho cậu đeo vào trên vai.

Đến rạp chiếu phim, vốn là Chử Duy Nhất muốn xem nam thần điện ảnh, chỉ là mang theo trẻ con, cô đành phải đổi phim.

“Lần sau đến lại xem Ngô Ngạn Tổ, hôm nay không thì xem phim hoạt hình nhé.” Chử Duy Nhất đề nghị.

Tống Khinh Dương liếc nhìn cái áp phích điện ảnh kia, bác sĩ, Ngô Ngạn Tổ, anh nhú mày một cái. Lần tới chắc chắn sẽ không đến xem bộ này.

Ninh Ninh hỏi, “Chú kia là bác sĩ gì ạ? Giống như anh trai sao ạ?”

“Không kém bao nhiêu cả.” Chử Duy Nhất trả lời.

“Vậy sau này anh trai cũng có thể đóng phim ư?”

“Không thể.”

“Sao thế ạ?”

“Anh trai không phải là ngôi sao điện ảnh.”

“Nhưng anh ấy cũng rất tuần tú mà.”

Chử Duy Nhất không dấu vết mà xem xét liếc nhìn sắc mặt của Tống Khinh Dương, nhanh chóng ngăn chặn trọng tâm câu chuyện, “Ninh Ninh có muốn ăn bỏng không?”

“Muốn, thùng to nha chị, còn muốn uống Cola.” Ninh Ninh bình tĩnh nói.

Tống Khinh Dương nhàn hạ mà nói một câu, “Trẻ nhỏ thân thể đang lớn, không thể uống Cola, sẽ bị chứng osteoporosis, huống cho cánh tay em còn chưa lành.”

“Đúng đúng.” Chử Duy Nhất gật đầu một cái, “Vẫn nên uống nước suối thôi.”

“Đừng mà, chỉ uống chút Cola thôi.”

Chử Duy Nhất cắn răng, “Không được! Đi, sắp xét vé rồi.”

“Ô ô, em thật đáng thương, ngay cả Cola cũng không được uống, cánh tay em cũng gãy rồi.” Ninh Ninh khóc lóc kể lể.

Tống Khinh Dương mím góc môi nhìn Chử Duy Nhất, thấy cô không nhẹ dạ chút nào, nghĩ thầm vị này sau này nhất định là một Nghiêm (nghiêm khắc) mẫu.

Tống Khinh Dương ôm lấy Ninh Ninh, ba người đi xếp hàng xét vé.

Đều là phụ huynh dắt theo trẻ nhỏ, một người mẹ phía sau họ hỏi, “Con trai hai người mấy tuổi rồi?”

Chử Duy Nhất ngạc nhiên, Tống Khinh Dương đầu tiên là sững sốt, nơi đáy mắt đột nhiên nổi lên một chút ý cười.

“Hai người tuổi còn trẻ, con trai giống như mẹ, lớn lên thật đáng yêu” bà mẹ tiếp tục nói, gương mặt ước ao.

Chử Duy Nhất nói lắp, “Không phải, đây là em trai tôi, tôi còn chưa kết hôn mà.”

Bà mẹ hơi ngượng, cười khan, “Con của hai người nhất định cũng xinh thôi.”

Chử Duy Nhất:...

Tống Khinh Dương không nhanh không chậm mở miệng, “Cám ơn. Con gái cô cũng rất đáng yêu.”

Một đoạn nhạc đệm nhỏ, tâm tình của Tống Khinh Dương dường như rất tốt.

Đi vào tìm chỗ ngồi, Ninh Ninh bắt đầu sắp xếp chỗ ngồi, “Em ngồi ở giữa, chị ngồi ở chỗ này.” Xác định không quan hệ gì với Tống Khinh Dương.

Chử Duy Nhất khó xử, dòm Tống Khinh Dương, “Thằng bé là trẻ con.”

Tống Khinh Dương không biến sắc ngồi xuống, bên tay phải anh là một cô nhóc bốn năm tuổi. Cô nhóc nhìn anh, ngọt ngào gọi một tiếng, “Chào anh.”

Tống Khinh Dương mỉm cười, nghĩ thầm vẫn là bé gái dễ thương hơn.

Ninh Ninh bên kia nhìn thấy, thỉnh thoảng quay đầu nhìn sang, bộ dạng nhỏ muốn nói lại thôi, chọc cho Tống Khinh Dương muốn cười.

Chử Duy Nhất nghiêng tay, “Ninh Ninh, ngồi yên, phim sắp bắt đầu ngay rồi.”

Ninh Ninh hừ một tiếng, ngồi ngay ngắn một phút đồng hồ, thở dài.”Chúng ta đổi chỗ đi, người lớn ngồi với người lớn, trẻ nhỏ ngồi với trẻ nhỏ.” Cậu nghiêng thân nói với Tống Khinh Dương.

Mặt mũi Tống Khinh Dương hất hất, “Anh cảm thấy vị trí này cực tốt, cánh tay em không tốt, hãy để cho chị em chăm sóc em.”

Ninh Ninh không nói lời nào, Tống Khinh Dương xoay người nói chuyện với bé gái bên cạnh.

Chỉ chốc lát sau, Ninh Ninh kéo cánh tay anh một cái, “Anh – “

Tống Khinh Dương chớp mắt, “Sao thế?”

“Anh, chúng ta đổi chỗ được không ạ?” Ninh Ninh nháy mắt mấy cái.

Tống Khinh Dương bật cười, “Anh đây liền cố mà làm đáp ứng em.”

Chử Duy Nhất thấy hai người đổi chỗ, thò người nhìn một cái, Ninh Ninh với bé gái bên cạnh, cô thu hồi tầm mắt, “Em nghe mẹ em từng nói, Ninh Ninh thích chơi cùng bé gái.”

Đầu Tống Khinh Dương hơi sát về hướng cô, thấp giọng nói, “Ánh mắt em trai em thật cao.”

“Đúng vậy, mắt quan sát người của nhà tụi em cũng rất cao.” Chử Duy Nhất vui vẻ, “Thật ra ba em và mẹ em cũng là người khác giới thiệu rồi

quen biết, trước đó hai người mỗi người đều đã gặp rất nhiều người, đều không hài lòng.”

“Vậy thật đúng là em di truyền bọn họ.” Tống Khinh Dương dò xét cô, “Em gặp bao nhiêu người rồi?”

Ánh sáng lờ mờ, ánh mắt anh lại nóng rực như vậy.

Bây giờ Chử Duy Nhất đã biết rõ cái gì gọi là mang tảng đá đập vào chân mình, cô chậm rãi giơ tay phải lên, năm ngón tay mảnh khảnh mở ra.

“Năm?” Tống Khinh Dương nhướn mày.

Chử Duy Nhất lại giơ lên hai bên.

Thanh âm Tống Khinh Dương âm u khàn khàn, “Mười người? Hử?”

Chử Duy Nhất khổ não mà khẽ nhíu mày, “Từ lời định nghĩa trên số học, lớn hơn mười, không vượt lên trước hai mươi.”

Tống Khinh Dương hơi híp mắt, “Số học không trả lại cho thầy cô.”

Mở màn phim, quả nhiên tràn đầy hứng thú nhỏ, tiếng cười trẻ con tràn đầy khán phòng.

Chử Duy Nhất liếc mắt khe khẽ quét đến chân dài anh đang đưa, người tựa ở ghế ngồi, thích ý tự tại, hai tròng mắt nhìn màn ảnh, khóe miệng thỉnh thoảng trượt ra một độ cung.

Chử Duy Nhất hít sâu một hơi, bạn trai của cô thật tốt. Quay đầu lại chăm chú xem phim, trong lúc bất chợt, tay cô bị cầm lấy, từ từ nắm chặt. Người ấy từ từ đến gần cô, cô ngửi được hơi thở thuộc về anh.

Trái tim Chử Duy Nhất co lại, giống như thoáng cái bị điện giật. A, bình tĩnh bình tĩnh. Cô cảm giác được gò má mình nóng hổi, đoán chừng có thể

luộc trứng gà rồi.

Cô nhẹ nhẹ giật giật ngón tay cứng ngắt.

“Chuyên tâm xem phim, đừng lộn xộn.” Tống Khinh Dương đề nặng thanh âm nói.

“Tay em tê rồi, không động đậy được.” Chử Duy Nhất khóc, thật là khó chịu. Cô nghe được anh nở nụ cười, tiếng cười êm tai.

“À, xoa nhẹ cho em.” Đang nói anh quang minh chánh đại kéo tay cô qua, nhẹ nhàng xoa tay cô. “Khá hơn chút nào không?”

Trong lòng Chử Duy Nhất có tiếng nói, hình như nghiêm trọng hơn, cánh tay cũng không động đậy được.

Ánh sáng trong rạp chiếu phim thay đổi, lúc sáng lúc tối, chính là lúc làm chuyện xấu.

Anh nghe cô nói yếu ớt, “Tống Khinh Dương, tiếng hít thở của anh thay đổi rồi.” Anh quay người lại, khoe miệng khó khăn lăm lứt qua gò má cô, nhiệt độ ấm áp.

Chử Duy Nhất chột đứng lên.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Rạp chiếu phim vốn đang yên tĩnh, trong chớp mắt có người kêu lên: "Chặn người khác rồi, chặn người khác rồi."

Chữ Duy Nhất còn đang khẩn trương thất thần, đầu óc trống rỗng. Mới vừa là anh muốn hôn mình hay là không cần thận đụng phải?

Tống Khinh Dương cười kéo cô xuống: "Bình tĩnh, ngồi yên, phim còn một nửa nữa."

Giống như biến thành một người khác vậy! Nhưng mà vẫn thật đáng yêu.

Cảnh nửa sau phim kia, Chữ Duy Nhất không xem vào gì cả, bên tai đều là tiếng cười như chuông bạc của trẻ nhỏ.

Kết thúc phim, mọi người lục tục tan cuộc.

Tống Khinh Dương ôm Ninh Ninh, vẻ mặt Ninh Ninh tươi cười, "Phim hay nhỉ? Chị à, chị nói có đúng không?"

Chữ Duy Nhất ờ một tiếng.

"Chị, chị không cần miễn cưỡng như thế." Ninh Ninh hừ một tiếng.

Tống Khinh Dương khẽ khàng mà nói một câu, "Là chị em chưa hề xem."

Chữ Duy Nhất trừng mắt liếc anh, "Người nào biết, em vẫn xem mà."

"Không tập trung cũng tính sao?" Tống Khinh Dương trêu ghẹo nói.

Ninh Ninh thở dài, “Anh trai nói tở không có hứng thú trẻ em, cũng không giả chút nào.” Cậu nhìn Tống Khinh Dương, “Anh, em muốn hư hư.”

Vẫn là lần đầu tiên Tống Khinh Dương ở chung với trẻ nhỏ, Ninh Ninh cùng anh đi toilet.

Tống Khinh Dương khom lưng, chuẩn bị giúp cậu cởi quần, tiểu tử kia nhăn nhó, “Em tự làm, anh quay đầu đi.”

Tống Khinh Dương không biết đứa trẻ năm tuổi vẫn còn biết xấu hổ.

Sau khi chờ Ninh Ninh xong rồi, cậu hỏi, “Anh, phía trên này viết chữ gì thế?”

“Một bước nhỏ tương lai, văn minh một bước dài.” Tống Khinh Dương khó xử.

“Có ý gì?”

“Chính là bảo chúng ta chú ý vệ sinh.”

“Em hiểu rồi, không nên đi tiểu trên mặt đất đúng không? Ở nhà mẹ cũng nói thế với em, nếu như thải nước tiểu vào bồn cầu, mẹ sẽ để cho em tự dùng giấy lau khô, đây là chuyện thuần đàn ông nên làm.” Tiểu tử kia nghiêm túc nói.

Người đàn ông bên cạnh nghe thấy Ninh Ninh nói xong, quay đầu nói với Tống Khinh Dương, “Anh em, giáo dục con trai thật không tệ.”

Tống Khinh Dương nhếch nhếch khóe miệng, sờ sờ đầu Ninh Ninh. Đứa trẻ này quả thật không tệ. Đáng tiếc anh chưa có con trai lớn như vậy.

Xem phim xong, ba người đi ăn cơm, ở trong mắt người ngoài nghiêm nhiên là một nhà ba người hạnh phúc.

Đến ăn cơm, Tống Khinh Dương mới phát hiện đứa trẻ này ăn uống thật là tốt, căn bản không cần người khác đút cho, tự mình ăn từng muỗng một, thân mật.

“Khi còn bé em cũng như vậy à?” Tống Khinh Dương hỏi.

Chử Duy Nhất lắc đầu, “Khi còn bé em không thích ăn, mỗi ngày ở nhà trẻ đều cần cô giáo đút, ở nhà đều là ba em đút. Mẹ em nhìn không nổi, bỏ đói em mấy bữa, không có ích gì.” Cô nhẹ nhàng nói.

“Thảo nào gầy như thế, thì ra là khi còn bé dinh dưỡng không đầy đủ.”

“Em nghe mẹ em nhắc qua, bà cũng lo lắng Ninh Ninh sẽ giống như em hồi còn bé, cho nên nghiêm khắc trước khi thằng nhóc đi nhà trẻ nửa năm để thằng bé tự mình ăn cơm. Chú và Si Thanh Viễn đều rất phối hợp với bà.”

Tống Khinh Dương gật đầu, “Quả thực phải bồi dưỡng tính độc lập cho bé trai từ nhỏ.”

“Còn anh? Anh nói chút chuyện khi còn bé đi.”

“Anh không nghe lời như Ninh Ninh, khi còn bé cũng tinh nghịch, bị ba đánh không ít.”

“Không nhìn ra, em nghĩ anh giống như loại học sinh lão sư thích kia, văn võ toàn tài.”

Tống Khinh Dương ngưng mắt nhìn cô, “Thành tích học tập còn có thể, thời tiểu học vẫn rất ham chơi, thầy cô giáo rất đau đầu. Lên sơ trung rồi mới bắt đầu trở nên chững chạc.”

Chử Duy Nhất cũng nhìn anh, không lẩn tránh ánh mắt của anh, “Anh học sơ trung ở đâu?”

“Trung học XX.”

Chữ Duy Nhất búng tỉnh, “Bạn học tiểu học em cũng ở trường học các anh, lúc sơ tam em đi qua trường học các anh, tham gia cuộc thi hóa học.”

“Ách, lần đó à! Anh cũng tham gia.”

Chữ Duy Nhất mở to hai mắt, “Tên thứ mấy?”

“Thứ nhất.” Anh nhẹ nhàng phun ra hai chữ, “Em thì sao?”

Chữ Duy Nhất thờ dãi, “Em đi là cười ngựa xem hoa.” Cô ngừng một chút, “Thế giới thật nhỏ bé, thì ra khi đó chúng ta đã có dính dáng đến nhau.”

Nội tâm Tống Khinh Dương cũng tràn đầy hoan hỉ, đúng vậy, anh vẫn nhớ kỹ bóng lưng của em, đã nhiều năm như vậy, gạt mãi chẳng đi.

Cảm khái của cô mới vừa kết thúc, Ninh Ninh ngẩng đầu, “Chị, em còn có thể ăn thêm chút mì Ý không ạ?”

Tống Khinh Dương và Chữ Duy Nhất nhìn nhau cười.

Thế giới của hàng ăn uống luôn dễ dàng thỏa mãn như vậy.

Bức hình bọn họ chụp ngày đó, Chữ Duy Nhất gửi ảnh chụp chung của mình và Ninh Ninh cho bạn bè ở WeChat, ngăn ngùi mấy phút liền bốc lên hơn mười tin nhắn lại.

Các bạn học đều cho rằng Ninh Ninh là con trai của cô!

Chữ Duy Nhất vội vàng giải thích. Sau khi Lam Nguyệt nhìn thấy, nhanh chóng gọi điện tới cho cô.

“Chữ Duy Nhất, để em trai cậu làm hoa đồng cho tớ đi?”

“Thằng nhóc không có kiên nhẫn đâu.”

“Em trai cậu thật là đáng yêu. Chủ Duy Nhất, gien nhà các cậu tốt quá à. Cậu khuyên thằng bé một chút đi mà? Nếu không thì thế này, ném hoa mình quyết định nội bộ, cho cậu nhé!”

Chủ Duy Nhất:..

“Duy Nhất, ngày đó mình giới thiệu cho cậu suất ca chất lượng tốt, được không?”

Chủ Duy Nhất vừa nghĩ đến Tống Khinh Dương, nếu như để cho anh biết còn không biết sẽ thành thế nào nữa. Trong nháy mắt cô đen mặt, “Cũng không cần suất ca đâu, tớ hỏi em trai tớ đa, thằng bé rất có cách nghĩ của mình.”

“VẬY NHỜ CẬU RỒI.”

Ninh Ninh nghe rồi, đầu cũng không ngẩng lên, “Không muốn.” Cô cũng biết, Si Thanh Viễn cũng là người sợ nhiều chuyện như thế này, từ nhỏ đã không thích tham gia hoạt động như vậy.

Chủ Duy Nhất thở dài, “Em chắc là chưa tham gia hôn lễ rồi? Hoa đồng phải là bé trai bé gái.”

“Chị đừng gạt em, kết hôn cần có phù dâu và phù rể, lần trước anh trai đi làm phù rể. Em biết mà.”

“Chị mà lừa em thì để chị biến thành người lùn?”

Ninh Ninh thở dài, “Chị à, chị vốn chẳng cao, lại lùn nữa làm sao tìm được chồng đây?”

Trái tim Chủ Duy Nhất lở loét ngàn vạn lỗ, “Nữ hoa đồng là tiểu minh tinh truyền hình, chị nghĩ người ta nhất định không muốn làm với người

mập mạp. Thôi bỏ đi, chị nói với cô dâu một tiếng.”

Ninh Ninh túm tay cô lại, “Em có thể xem xét chút.”

Bây giờ Chử Duy nhất đã tin lời bạn học trước đây nói, cha mẹ lớn tuổi sinh con thì con sẽ thông minh. Dù sao khi còn bé cô khẳng định cô không thông minh như Ninh Ninh.

Tống Khinh Dương nghe thấy thế, cười hỏi, “Có bằng chứng khoa học trước đây à?”

Chử Duy Nhất nêu ví dụ, “Khổng phu tử chẳng phải là ví dụ tốt nhất sao?”

Tống Khinh Dương thật đúng là không biết cái này, ngày khác anh đặc biệt lên mạng Baidu một chút, xem như là học tập vậy.

Trông nom trẻ nhỏ hai ngày, thứ hai đi làm, Chử Duy Nhất cảm thấy nhẹ nhõm, không có cái đuôi nhỏ rất thích ý. Nhưng công việc lại không thoải mái như vậy.

Cô được lâm thời báo cho biết đi một trấn nhỏ thành phố S phỏng vấn, về phương diện an toàn thực phẩm. Lúc trước cuộc phỏng vấn này đã có người đi rồi, bị dân bản xứ đánh cho một trận rồi chạy ra.

Ai đều biết lần phỏng vấn này mang theo nguy hiểm, thật ra vốn không nên để Chử Duy Nhất đi. Nhưng mà danh sách đã xuống như thế, nếu như lúc này Chử Duy Nhất từ chối, khẳng định là không được.

Từ Liễu mở miệng, “Tiểu Chử, người trẻ tuổi đi rèn luyện nhiều hơn có thể học được rất nhiều.”

Chử Duy Nhất nhìn cô ta, “Cám ơn quan tâm.”

Bốn chữ chẹn ngang mặt Từ Liễu cứng lại.

Bây giờ cô đang suy nghĩ, không bằng nghe lời của Lý hiệu trưởng, đi công ty ông đề cử kia, nhưng mà làm cùng một chỗ với Tổng Kinh Dương có phải là không tốt hay không? Mỗi ngày đều gặp mặt tình cảm có thể trở nên phai nhạt chẳng? Thôi quên đi việc này vẫn là chờ cô hoàn thành phỏng vấn lại nói.

Đường Vi chủ động đề xuất đi phỏng vấn cùng cô, lãnh đạo không đồng ý.

Nhưng mà Chử Duy Nhất vẫn rất cảm động.

Đường Vi an ủi cô, “Cô ta không phải là thân thích của lãnh đạo, tưởng mình là thái hậu chắc.”

“Giáo huấn lần trước của mình còn chưa đủ sao? Công việc chính là như vậy, sau này chú ý một chút.”

Đường Vi bực bội, “Duy Nhất, cô tớ năm viện rồi, tớ còn chưa cảm ơn cậu.”

“Vậy là tốt rồi, mình không có chuyện gì cả.”

“Còn không phải là nể mặt cậu sao? Nhưng mà, con người bác sĩ Si thật là tốt. Dượng tớ đưa tặng hồng bao, anh ấy nhanh chóng trả về, chút nữa còn mua hoa quả đưa đến, tớ biết đó là nể mặt cậu. Cảm ơn cậu.”

Chử Duy Nhất sững sốt một chút, “Không có gì.”

Si Thanh Viễn, em nợ anh.

“Nghĩ gì thế?” Đường Vi hỏi.

“Đôi nghề.” Chử Duy Nhất nói ra không hề suy nghĩ.

“Cậu phải đi à? Để tớ một mình ở chỗ này sao?”

“Hiện tại chỉ là suy nghĩ chút thôi.”

“Cậu đi rồi, khẳng định tớ không thích ứng được.”

Chử Duy Nhất cười cười, “Thế thì tuần này bắt đầu thích ứng đi thôi.”

Làm sao cô mới nói yêu đương thì có chuyện bận bịu không hết thế? Nhanh chóng gửi tin nhắn cho Tống Khinh Dương.

“Tống tiên sinh, cho em báo một chút, ngày mai em phải đi công tác trấn XX thành phố S một tuần. Em sẽ nhanh chóng quay về, đừng nhớ em!”

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Chử Duy Nhất hơi áy náy, nhưng mà là phụ nữ thời đại mới làm sao có thể vì tình yêu mà buông bỏ sự nghiệp.

Cho tới trưa cũng chưa nhận được trả lời của Tống Khinh Dương, dần dần cô có phần không bình tĩnh. Gửi tin cho bạn tốt hỏi, Tiêu Tiêu đang bận rộn sút đầu mẻ trán, trực tiếp gọi một cú điện thoại tới.

“Cậu cũng đủ rồi! Lớn tuổi như vậy rồi nói đến yêu đương còn giống như cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi.” Tiêu Tiêu nói chuyện thì giống thế, bùm bùm bang bang, vừa nhanh vừa mãnh.”Nói theo kiểu của cậu đây được đến bao lâu?”

Chử Duy Nhất:...

“Vừa mới bắt đầu thì cậu đi công tác, người ta còn tưởng rằng cậu trốn tránh anh ta.”

“Cái này không phải là làm việc không có cách nào khác à?”

“Cậu chỉ phá hỏng việc kia, bởi vì cậu là người mới, tất cả mọi người đều đem chuyện giao cho cậu. Cậu lực không được cảm ơn, còn bị ức hiếp.”

Chử Duy Nhất đè nặng thanh âm nói, “Dù sao cũng là chú tở giới thiệu, tở cũng dự định đi rồi.”

“Biết đi là tốt rồi. Duy Nhất, cậu vẫn chưa có đối tượng yêu đương, nói thật đi, cậu cái tuổi này rồi, có thể gặp được người mình thích lại thích

mình, thật là đụng phải số đỏ đấy. Chung quanh tớ không ít người hai mươi, thậm chí hơn ba mươi tuổi, còn đang xem mắt, sau cùng phải khuất phục bởi áp lực của cha mẹ mà kết hôn.”

Chử Duy Nhất thở dài, “Tớ biết rồi. Cậu bạn tiếp đi, diệt tuyệt sư thái.” Thừa dịp Tiêu Tiêu vẫn chưa đánh trả lại trước, cô nhanh chóng cúp điện thoại.

Tống Khinh Dương đương nhiên nhìn thấy tin nhắn đó, buổi sáng trên đất phòng uống nước có nước, anh không cẩn thận trượt té lộn mèo một cái, kết quả đánh bể cái ly trong tay, tay phải của anh vừa vụn bị cắt phải.

Sau khi đến bệnh viện xử lý, anh lại trở về công ty.

Sở Mặc và anh ở trên hành lang chạm mặt nhau, thăm hỏi đôi chút, rồi rời đi. Lúc anh ta xoay người đang nói chuyện, “Đúng, hoa hồng, tòa soạn báo Hoa Tinh – “

Tống Khinh Dương nhớ lại mọi người nói Sở Mặc đang gặp gỡ một người bạn gái, xem chừng quả thực rất để tâm.

Tòa soạn báo Hoa Tinh, khéo như thế à?

Chử Duy Nhất nhận được một bó hoa hồng to, kiêu diễm ướm át, nhất thời phòng làm việc ồn ào lên, hỏi thẳng anh ta là ai? Đường Vi nhìn trong trong ngoài ngoài hết một lần cũng chẳng thấy kí tên, chỉ có một câu. “Mỗi ngày vui vẻ.” Đơn giản khiến người ta chật lưỡi.

Chử Duy Nhất ra vẻ như không biết, cười ha hả.

Đường Vi lặng lẽ hỏi, “Là của Tống Khinh Dương tặng à?”

Chử Duy Nhất nhìn chăm chú màn hình máy tính.

“Cậu không nói tớ cũng biết, hoa hồng – hoa hồng – anh yêu em –
“Đường Vi hát lên.

“Đường Vi, cậu hát sai âm rồi.”

Cả buổi chiều đó, Đường Vi chỉ cần đến cạnh cô thì tự động mà ngâm nga bài hát này.

Sau khi tan làm, Chử Duy Nhất vẫn không nhận được điện thoại của Tống Khinh Dương, cô tự nhiên mà ôm hoa hồng về nhà. Kết quả về đến nhà xong phát hiện trong nhà lại cúp điện rồi.

Chử Duy Nhất có chút chán nản. Cô tính toán là cuối tuần dọn nhà, kết quả hiện tại làm cho cô hoàn toàn không có cách nào ở tiếp nữa. Trời nóng như vậy, không có điện, buổi tối chẳng có cách nào ngủ.

Cô thu dọn xong hành lý, chuẩn bị nhanh lẹ đi khách sạn ở một đêm, đúng lúc ngày mai cũng phải đi công tác. Gửi một tin cho Lý Mạo, bảo cậu ngày mai đến nhận Đại Miêu Miêu và cá của cô. Tiện thể cuối tuần đến giúp cô dọn nhà.

Chờ lúc Chử Duy Nhất xách theo hành lý đi ra, lại thấy một bóng dáng đang đứng ở trong sân.

Dưới tàng cây nho, hình dáng anh cao lớn đang đưa lưng về phía cô, đường nét tuấn lãng. Anh hơi ngược đầu nhìn quả nho xanh nơi đỉnh đầu.

Chử Duy Nhất ực một cái mới gọi, “Tống Khinh Dương, sao anh lại tới đây?”

Nghe thấy giọng nói của cô, anh chậm rãi xoay người, ánh mắt rơi trên hành lý bên tay cô, dừng lại nhất thời, “Muốn đi bây giờ à?”

Chử Duy Nhất vội vàng giải thích, “Không, trong nhà lại bị cúp điện.”

“Vậy em muốn đi đâu?”

Chữ Duy Nhất im lặng một chút rồi thành thật khai báo, “Đi khách sạn.”

Tống Khinh Dương đi tới trước mặt cô, mắt không hề chớp mà nhìn cô, “Vì gì mỗi lần anh đợi được đều là kết quả.”

Chữ Duy Nhất không hiểu nguyên do, đến khi thấy vài băng quần lấy bàn tay anh, cô kêu lên, “Tay anh làm sao thế?” Trong giọng nói tràn đầy lo lắng.

Tống Khinh Dương trầm mặc một chút, “Không sao, không cần thận cắt một cái.” Anh vươn tay nhận lấy rương hành lý của cô.

“Em tự làm được.”

“Tay trái anh không bị thương.” Anh kiên trì.

Chữ Duy Nhất thở dài, “Làm sao anh qua đây được?”

“Đón xe.” Dương nhiên là không có cách lái xe đến.” Anh thấy tin nhắn ngắn của em rồi, đến lúc anh chuẩn bị hồi lại điện thoại di động không điện được.” Anh ngoắc ngoắc khóe miệng, “Anh sợ anh không đến, còn không biết khi nào có thể nhìn thấy em. Em cũng chẳng thông cảm anh đây một người bạn trai mới nhậm chức?” Nói xong, vẻ mặt anh buồn lòng.

Chữ Duy Nhất thẹn, “Không có, thời điểm em nhận được sự sắp xếp lãnh đạo đã gửi tin cho anh rồi.”

Tống Khinh Dương có chút bất đắc dĩ, “Ngay cả một cơ hội hòa hoãn anh cũng không có. Chữ Duy Nhất, em không công bằng với anh. Em có thể dùng thái độ đối với Ninh Ninh đối xử với anh không?”

Chữ Duy Nhất ngượng ngùng dời ánh mắt đi, “Anh đói bụng không?”

Tống Khinh Dương thở dài, “Đói.”

“VẬY em nấu cơm cho anh?” Cô đang cẩn thận mà thử, anh sao lại không làm được.

Tống Khinh Dương nhìn mấy túi hành lí lớn bày đặt trên mặt đất phòng khách, “Lúc dọn nhà gọi anh.”

Hai người đi siêu thị trước, rồi đi nhà trọ của Tống Khinh Dương.

Tống Khinh Dương lấy một đôi dép nữ từ tủ giày, của nữ, số 37, đúng với chân của cô, Chử Duy Nhất mím môi cười.

Lần trước khi cô đến còn mang dép lê của anh.

“Chuẩn bị cho em à?” Chử Duy Nhất nói với anh.

Tống Khinh Dương kêu ngạo nuông chiều mà xách đồ đến phòng bếp. Trong lòng Chử Duy Nhất ấm áp tràn đầy, tựa như tâm tình khi còn bé mùa đông ba đến trường đưa cô đôi giày vải.

Tay anh bị thương, lúc này chỉ có thể (đứng) nhìn một bên. Hai món một canh, một là nấm xào, một là tôm nõn xào hạt ngô, còn có canh rong biển trứng gà.

Trước khi bắt đầu xào, Tống Khinh Dương cầm đến một chiếc tạp dề. “Của công ty phát dầu tặng.”

Chử Duy Nhất một đôi tay ấm ướt.

Tống Khinh Dương nói một câu, “Anh làm cho.”

Anh đứng ở phía sau cô buộc nút, Chử Duy Nhất tựa hồ có thể cảm giác được anh hoàn thành động tác.

“Được rồi.”

Chử Duy Nhất vội vã hoàn hồn, nghiêm túc xào rau.

Tống Khinh Dương đứng ở phía sau cô, “Sao em lại biết xào rau?”

“Biết năm lớp mười một ấy, em ở một mình liền tự chơi đùa.” Cô nói khẽ, không nghe ra tâm tình gì.” Mỗi lần xào xong đều không muốn ăn.”

Tống Khinh Dương hí mắt một cái, anh nhớ rõ khi đó cô rất gầy, đồng phục học sinh mặc lên người rộng thùng thình, xương quai xanh xinh đẹp bắt mắt lạ thường.

“Chiều cao khi đó của em chính là hiện tại, 168, 84 cân, dùng lời bây giờ mà nói cực kỳ có phẩm chất.” Cô quay đầu lại trên mặt mang ý cười dịu dàng.

“Vậy bây giờ thì sao? Bao nhiêu cân?”

“Giữa 98 đến 102 cân, không mập bao nhiêu.” Cô quay đầu, đem món ăn đồ xong, lúc chuẩn bị thêm một đĩa thức ăn nữa, Tống Khinh Dương ôm lấy cô từ phía sau.

“Anh cảm thụ chút xem có béo hay không.” Anh trầm thấp lờ mờ mà nói rằng.

Chử Duy Nhất có phần bụng nhỏ, sờ lên rất thoải mái. Tay anh vẫn còn trên bụng nhỏ của cô, cô nghe được tiếng cười của anh.

Chử Duy Nhất xấu hổ, “Bụng nhỏ là do ngày thường ngồi nhiều.”

Tống Khinh Dương ồ một tiếng, nhưng vẫn chẳng chịu buông tay ra.

“Tống Khinh Dương – “Chử Duy Nhất gọi tên anh.

“Ừm.”

“Anh thích em không?” Chủ Duy Nhất lờ mờ hỏi xong rồi lại hối hận.

Có thích em hay không, ngày kỷ niệm thành lập trường đó cũng sẽ không lên tiếng xóa bỏ khẩn trương. Anh chính là người trước mặt em kia.

Anh thấp giọng, mang theo vài phần bất mãn, vài phần bất đắc dĩ, “Chủ Duy Nhất, anh chưa từng nói chuyện yêu đương, chưa từng gặp gỡ người khác. Trước ba mươi tuổi, nếu như không gặp được người anh thích, anh sẽ không kết hôn.”

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Anh nói lời này là có ý gì? Chẳng lẽ là đang chờ cô sao?

Làm sao có thể?

Chữ Duy Nhất không thể tin được.

“Cái nồi kia nóng, nhưng mà bỏ dầu rồi.” Chữ Duy Nhất hời hợt nói.
“Anh có muốn đi phòng khách ngồi một lát không?”

“Không muốn.” Tống Khinh Dương trực tiếp cự tuyệt.

Chữ Duy Nhất mở lửa nhỏ lên, đầu hơi cúi thấp xuống, càng ngày càng thấp, “Anh ở đây quấy rầy em.” Ăn ngay nói thật, cô không dám quay đầu lại nhìn anh.

Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp của anh.

“Không nghĩ tới mị lực của anh lớn như vậy.” Kèm theo những lời này anh xoay người rời khỏi phòng bếp.

Lúc này Chữ Duy Nhất mới có thể an tâm mà xào hết món.

Bàn ăn sáu người bằng gỗ thật màu trắng, trải lót kính. Phía trên bàn cơm treo hai ngọn đèn treo, ánh sáng đèn ấm áp lòng người. Hai người ngồi đối diện mặt nhau.

Anh vừa mới đổi lại một chiếc áo T-shirt thoải mái, màu tro cổ tròn, quần áo đơn giản mặc trên người anh, nhìn qua có mùi vị đặc biệt. Chữ Duy

Nhất cảm thấy nếu như Tống Khinh Dương làm người mẫu cũng không tệ, có chân hình cao dài, ngũ quan đẹp trai.

Tống Khinh Dương gấp vài miếng nấm vào trong chén của cô, anh ho khan hai tiếng, “Duy Nhất, em nhìn anh như vậy, anh cũng sẽ không ngại.”

Chử Duy Nhất nghiêm mặt, “À, ăn cơm.”

Món ăn tuy rằng cực kỳ thông thường, nhưng ăn ở trong miệng cũng quá mức là ngon.

Chử Duy Nhất không nhịn được hỏi, “Tay anh có ổn không?”

“Vết thương hơi đau, bác sĩ nói mấy ngày nay tốt nhất không được đụng nước.” Anh dừng một lát, “Đoán chừng buổi tối anh tắm sẽ có chút bất tiện.”

“Em giúp anh.” Chử Duy Nhất nhiệt tình nói.

“Hừm?” âm cuối Tống Khinh Dương lên cao, con người đen khóa thật chặt cô lại.

“Dùng nylon dùng một lần bao tay lại, gần đây Ninh Ninh đều tắm như thế.”

Tống Khinh Dương thu hồi tầm mắt, thờ ơ ờ mà tiếng. Thì ra là anh suy nghĩ nhiều.

Vì vậy, sau khi Chử Duy Nhất ăn vài miếng rau mới phản ứng kịp, mới vừa có phải anh hiểu lầm hay không. Cô ngó anh, ừ, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

“Tập trung ăn cơm.” Tống Khinh Dương nhíu mày.

Chử Duy Nhất ờ một tiếng.

Sau khi ăn xong, giúp anh bao kỹ hai bàn tay lại, anh liền đi tắm. Chử Duy Nhất ngồi ở sofa phòng khách, thử xem phỏng vấn phải làm ngày mai.

Trần nhỏ lấy sản xuất đồ ăn vặt làm chủ, được năm năm, hiệu quả và lợi ích kinh tế cũng không tệ. Rất nhiều quán cửa hàng đồ ăn vặt trên thị trường đều sẽ nhập hàng từ nơi này. Cho nên một hai năm tới đây, nhà nhà trên trấn hầu như đều làm đồ ăn vặt, nhưng vệ sinh thực phẩm lại không có người kiểm tra.

Chử Duy Nhất xem qua tài liệu, hiện tại người trên trấn càng ngày càng cảnh giác, nhất là đối với ký giả truyền thông. Nhẹ thì đuổi đi, nặng thì cho ăn đánh.

Lần này tòa soạn báo hy vọng có thể điều tra được rốt cuộc là những cửa hàng đồ ăn vặt nào nhập hàng từ nơi này, mà cho ra ngoài ánh sáng, dẫn tới quan tâm rộng khắp của xã hội.

Công tác lần này Chử Duy Nhất vẫn không thể giống trống khua chiêng.

Khoai lang phỏng tay quả nhiên đều cho cô.

Lúc cô đang khổ não, nhận được điện thoại Lý Mạo gọi tới.

“A lô, gần đây tớ không có thời gian, nếu không thì nhờ mẹ tớ đi nhận Đại Miêu Miêu của cậu, cuối cuối tuần tớ có màn biểu diễn, ngay ở quảng trường Hưng Đạt, khi đó cậu có thời gian đến hay không? Tớ để chỗ cho cậu.” Bên kia Lý Mạo là âm nạc sôi nổi.

“Được.” Chử Duy Nhất cũng muốn đi tìm linh cảm, “Để cho tớ hai vé.”

“Của nam hay nữ?”

“Cậu quản nhiều như thế làm gì hả?” Chử Duy Nhất không nhịn được nói, “Lý Mạo, tớ kết giao bạn trai rồi.”

Bên Lý Mạo kia thật lâu chưa có tiếng đáp lại, nhưng vẫn truyền đến âm thanh âm ã.

Chử Duy Nhất cúp điện thoại, để điện thoại di động gác qua một bên.

Chỉ chốc lát sau Tống Khinh Dương đi ra từ phòng tắm, anh vừa lau nước trên tóc, vừa đạp dép đi tới, trên mặt đều mang theo bọt nước.

Chử Duy Nhất chợt cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cô liếm liếm khóe môi, sau đó chạy trốn chết, “Em đi tắm.”

Tống Khinh Dương ngồi xuống, mặt mày khoan khoái, nhìn lướt qua vali hành lý của cô bên sô pha, khóe mắt hiện rõ ý cười.

Chử Duy Nhất như một làn khói chạy đến phòng tắm, tắm gương nơi phòng tắm hiện đầy hơi nước, cô nhìn gương mặt mơ mơ hồ hồ của mình, hít thật sâu một cái. “Không thể mê hoặc vì nam sắc, trấn định trấn định.”
Mấy phút sau, rớt cuộc cô đi ra. “Em quên cầm đồ.”

“Không vội, em cứ tắm từ từ.” Tống Khinh Dương không giương mắt lên, nhẹ nhàng nói với cô.

Chử Duy Nhất chậm rãi cầm áo ngủ, đồ rửa mặt. Chờ cô tắm xong, Tống Khinh Dương đang xem tin tức.

“Tắm xong rồi?” Anh tùy ý hỏi.

Chử Duy Nhất gật đầu một cái.

“Ngày mai đi mấy giờ?”

“Năm rưỡi sẽ ra ngoài, sư phụ đồng hành chờ em ở đường Ngọc Xuân.”

Tống Khinh Dương nhăn mày, “Anh vừa xem tư liệu trên bàn. Chuyện lúc trước của trấn XX anh cũng đã xem qua tin tức, đi vào trong đó nhớ chú ý an toàn, có chuyện gì trước tiên gọi điện cho anh.

Chử Duy Nhất liên tục gật đầu không ngừng.

Tống Khinh Dương thở một hơi dài nhỏ đến không thể nghe thấy, “Anh có một bạn học nửa tháng sau sắp kết hôn, đến lúc đó cùng anh tham gia hôn lễ.”

“Nửa tháng sau?” Chử Duy Nhất hỏi.

“Ừm, bạn học nam sơ cao trung của anh, vốn là muốn cho anh làm phụ rể, sau cô dâu lại không đồng ý.”

“Vì sao?” Chử Duy Nhất không hiểu.

“Cô dâu nói thấy anh sẽ không muốn gả nữa.”

Chử Duy Nhất không nhịn được nở nụ cười, nhưng mà hình như nửa tháng sau Lam Nguyệt cũng kết hôn mong không phải cùng một ngày.

“Dẫn em đi cũng tốt.” Anh suy nghĩ một chút rồi nói.

Chử Duy Nhất khó hiểu mà nhìn anh.

“Cô dâu vẫn muốn giới thiệu phù dâu cho anh.”

“Anh không đi gặp chút sao? Nói không chừng phù dâu là một siêu cấp đại mỹ nữ, không nên bỏ qua á!” Chử Duy Nhất tinh nghịch mà nói.

Tống Khinh Dương duỗi cánh tay dài ra, một tay kéo cô đến trên ghế salon. Cô thét một tiếng kinh hãi, “A –“

Đột nhiên Tống Khinh Dương hôn xuống, nhiệt tình, quyến luyến, như là bão tố đã chất chứa thật lâu. Tay trái của anh giữ thật chặt ngón tay của cô.

Chử Duy Nhất chỉ cảm thấy tim đập sắp nhảy đến cổ họng, cô từ từ nhắm mắt lại, như thế này có cảm giác rất xa lạ, rất bàng hoàng, nhưng cô không cảm thấy mâu thuẫn chút nào, trong lòng giống như ăn kẹo mạch nha ngọt vậy.

Cuối cùng nụ hôn của anh kết thúc, tựa ở trên người cô, dĩ nhiên không đè ép cô.

Chử Duy Nhất xoay chuyển ánh mắt, không nhìn thẳng vào anh.

Tống Khinh Dương buồn bực cười khẽ, Chử Duy Nhất thất thần ngăm nhìn dung mạo anh gần ngay trước mắt, “Là em cố ý võ trang đầy đủ áo ngủ à?”

“Mới không phải, em đây chuẩn bị ở khách sạn.”

Tống Khinh Dương mân mê khóe miệng, “Phòng kia của em cũng sắp phá rồi, thì dời đến chỗ anh đi.”

“Không cần đâu.” Chử Duy Nhất nhăn mày, “Ở chung trước khi cưới em không đồng ý.”

Nói xong cả hai đều sững sờ. Tống Khinh Dương kinh ngạc.

Chử Duy Nhất giơ tay lên che mắt, a, để cho cô ngất đi mà.

Phía trên truyền đến ý cười vui vẻ của anh, “Nếu không biến thành ở chung hợp pháp?” Ánh đèn phòng khách vừa lúc chiếu vào trên gò má của anh, hai hàng lông mày cặp mắt kia chứa đầy ý lưu luyến.

“Quá nhanh, chúng ta mới mới vừa quen.” Chử Duy Nhất trừng mắt nhìn, mọi thứ hình như đều không chân thật như vậy.

Anh hơi dùng sức càng ôm cô chặt hơn, ghé vào tai cô, thầm thì rủ rĩ,
“Duy Nhất, nghỉ hè lớp mười anh đã nằm mơ thấy em.”

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 26

“Mơ gì?” Chử Duy Nhất theo bản năng hỏi.

Tống Khinh Dương im lặng, con người dần dần chìm xuống, hơi thở lộ ra vài phần nguy hiểm. Anh hít sâu một hơi, lồng ngực rung một cái, bỗng nhiên cười một cách giảo hoạt, “Em muốn nghe?”

Đột nhiên Chử Duy Nhất có loại dự cảm xấu. Lớp mười, mười sáu mười bảy tuổi. Cô nghĩ đến những thay đổi kỳ lạ của Lý Mạo. “À, bỏ đi.”

Tống Khinh Dương đứng dậy, hai người ngồi lên. Anh nói khẽ, “Chờ sau này nói cho em nghe.”

Mặt Chử Duy Nhất nóng lên, “Lớp mười anh biết em lúc nào.”

Tống Khinh Dương ngưng mắt nhìn cô, cười yếu ớt.

“Lần phát biểu dưới quốc kỳ đó à?”

Tống Khinh Dương lắc đầu.

“Lần em tham gia cuộc thi viết văn đoạt giải kia?”

“Không phải.”

Chử Duy Nhất nghĩ không ra, “Cao trung em rất khiêm tốn, hình như chưa từng làm chuyện gì náo động cả.”

Khóe miệng Tống Khinh Dương hàm chứa nụ cười, “Muốn biết à?”

Chử Duy Nhất kích động mà gật đầu liên tục.

“Chờ em đi công tác lần này về.” Anh nhìn đồng hồ, “Mười giờ rồi, nghỉ ngơi sớm một chút.” Sạch gọn lưu loát, hoàn toàn chẳng cho Chử Duy Nhất cơ hội.

Anh về phòng, Chử Duy Nhất đi theo bên người anh, “Anh không thể như vậy được, nói ra phân nửa thôi.”

Đến cửa phòng khách, Tống Khinh Dương dừng bước lại, thâm thúy liếc nhìn cô một cái, “Em muốn ngủ cùng một phòng với anh đấy sao?”

Chử Duy Nhất hơi ngậy ngấn, lập tức mở miệng, “Ngủ ngon, mộng đẹp.”

Tống Khinh Dương bật cười, trong mắt toàn là ánh sáng ấm áp.

Sáng ngày hôm sau, Tống Khinh Dương lái xe đưa cô đi nhà ga. “Chú ý an toàn, có việc điện thoại cho anh.”

Anh không xuống xe, Chử Duy Nhất và anh nhìn nhau, ánh mắt cô như con suối trong giữa núi, sạch sẽ trong suốt. “Chú ý tay của anh một chút.” Làm sao bây giờ, mình cũng không muốn đi nữa.

Tống Khinh Dương gật đầu.

Chử Duy Nhất khẽ cắn môi, lúc này mới xuống xe.

Chặng đường đi trấn Tân Bắc có hơn hai giờ, trên xe tổng cộng ba người. Một chú hơn ba mươi tuổi, một là chàng trai trẻ xấp xỉ Chử Duy Nhất.

“Tiểu Chử, xe người yêu cô đó không tệ.”

Chử Duy Nhất không hiểu về xe, “Đúng là lái rất tốt ạ.”

“Đúng vậy, bốn năm mươi vạn cơ mà.” Đại thúc phân tích toàn diện tính năng xe kia.

Chử Duy Nhất lại nghĩ đến, anh đem chiếc xe bốn năm mươi vạn cho cô và Khử Thiên tập lái xe, cũng không sợ bọn họ quẹt sút mẻ sao? Chử Duy Nhất có chút hoảng hốt.

Đến khu vực trấn Tân Bắc, đại thúc đột nhiên thay đổi thành hóm hỉnh, nghiêm túc và trang trọng nói với hai người, “Một lát hai người xuống xe cứ giả bộ là người yêu khoa mỹ thuật, xuống nông thôn sưu tầm cảnh sắc thôi.”

“Tại sao phải là người yêu? Nói bạn học cũng không được sao?” Chử Duy Nhất nói.

“Có thể có thể, tùy hai người. Đừng lộ ra kẽ hở là được rồi.”

Chàng trai trẻ nhìn Chử Duy Nhất, “Sợ bạn trai cô không vui?”

Chử Duy Nhất không để ý nói, “Chẳng qua là tôi cảm thấy diễn thành người yêu nhất định sẽ có kẽ hở.”

Khóe miệng chàng trai trẻ giương lên, “Bản vẽ của cậu, đi thôi, bạn học Chử.”

Sau khi hai người vào thôn, quả nhiên gặp mấy người thôn dân. Bọn họ chiếu theo kịch bản đã chuẩn bị xong nói mấy lần, thôn dân cũng không hoài nghi gì, còn đề cử mấy chỗ cảnh đẹp để chọn phong cảnh.

“Ngày trước có nhiều học sinh đến chỗ này của chúng tôi sưu tầm phong cảnh để vẽ, khi đó hoa cải nở rộ, mùi thơm bay khắp nơi, rất đẹp. Các người đến lúc này, cũng không có gì để vẽ.”

“Chúng tôi tới là vì mấy mẫu hoa sen.”

“Ha ha, hoa sen nở rồi. Hai người dọc theo con đường này đi thẳng về phía trước, queo phải là đến.”

Chử Duy Nhất và đồng nghiệp nhìn nhau, “Cám ơn chị, thời gian chúng tôi vẽ tranh khá lâu, xin hỏi gần đây có chỗ nào ăn không?”

“Có nhà đại bài dương, hai người đi vài bước là có thể thấy được.”

“Chị à, làm phiền chị rồi.” Chử Duy Nhất lấy ra một hộp bút vẽ từ trong túi, “Chúng tôi là sinh viên mỹ thuật, chỉ mang theo những thứ này bên mình, cái này tặng cho cháu chị vẽ tranh.”

“Ai, cám ơn cám ơn.”

Chử Duy Nhất và đồng sự đang đi tới trấn.

“Hai ngày này sẽ có người đến nhập hàng, không biết chúng ta có thể chụp được hay không.” Đồng nghiệp nam nói.

Chử Duy Nhất trả lời, “Hy vọng có thể chụp được.”

Có mấy nhà lớn trên trấn chất nền sản sinh, đang giữa mùa hè, kênh nước xung quanh đều bốc lên mùi khó ngửi, ruồi bay khắp trời. Người đi đến đó đều không thể hít thở. Chử Duy Nhất vội vàng chụp một tổ ảnh, nhanh chóng bỏ chạy.

“Mẹ ơi, tôi sắp bị thú chết mất rồi. Cuối cùng tôi đã hiểu, cười lạnh trong lời nói, có người rơi vào trong sông, không phải bị chết chìm, mà là bị thú chết, lời này là thật.”

“Sau này không bao giờ tôi mua đồ ăn vặt tùy tiện nữa.” Cô uống liên tục mấy ngụm nước để đè cái cảm giác buồn nôn kia xuống.

Ngày đầu tiên bọn họ không nhìn thấy người đặc biệt nào, buổi tối bọn họ lái xe đi nhà trọ sát vách ở trên trấn một đêm.

Lần này Chử Duy Nhất đã có kinh nghiệm, chủ động quan tâm bạn trai, gọi cho bạn trai một cú điện thoại.

“Bọn em ở nhà trọ sát vách trên trần, ngày mai lại đi trần Tân Bắc. Tay anh khá hơn chút nào chưa?”

Trước khi tan việc Tống Khinh Dương đã để cho Trác Thiên đổi lại thay anh, vết thương đã bắt đầu kết vảy, “Khá rồi, bên đó em thế nào?”

Chử Duy Nhất đem tình cảnh buổi chiều nhìn thấy nói với anh một lần, “Tống Khinh Dương, sau này em không bao giờ ăn quà vặt này nữa, em chưa bị độc chết, thật là may mắn. Anh nói ăn nhiều có thể bách độc bất xâm hay không?”

Tống Khinh Dương ở đầu bên kia nở nụ cười, “Anh chưa từng ăn.”

“Chưa từng á! Vậy thì lúc nhỏ anh làm sao? Sợ cay thì sao?”

“Không có.”

“À, anh lại chưa từng ăn, cảm giác không cùng một niên đại với em.”

“Anh chỉ lớn hơn em nửa năm.” Anh dừng một chút, “Sao em nhập học sớm thế?”

“Bạn học của ba em là hiệu trưởng trường tiểu học, từ nhỏ em đã quen biết ông ấy, để cho em nhảy cấp hai năm.”

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa dồn dập.

“Anh chờ tí, em đi mở cửa.”

Cửa vừa mở ra, đồng nghiệp nam đã nói, “Cầm đồ đi, có người đi nhập hàng.”

Chữ Duy Nhất gật đầu liên tục, “Tôi lập tức đến ngay.” Cô hướng về phía điện thoại nói, “Tổng Khinh Dương, em phải đi làm việc rồi. Trở về lại liên lạc với anh.”

“Duy Nhất, đừng tắt máy điện thoại.”

“Được. Trước em không nói với anh.”

Xe chạy như bay trên đường. Đại thúc nói, “Một lát chúng ta lạng lẽ vào khu, nếu như bị phát hiện, hai người liền chạy nhanh về phía xe ngay.”

“Thầy Lưu, nếu không để Duy Nhất ở trên xe đi?”

Chữ Duy Nhất suy nghĩ một chút, “Tôi cùng đi với hai người chứ, có thể phối hợp lẫn nhau.”

Thầy Lưu nhìn cô một cái, “Cháu nghĩ kỹ rồi?”

Chữ Duy Nhất gật đầu, nếu làm nhiều việc như vậy rồi, cũng đã đến một bước cuối cùng, thế nào cũng phải hoàn thành.

Phần lớn đèn đường trên trần đều hư cả, chỉ có vài ngọn đèn phát ra ánh sáng hiu hắt. Ba người đi đến cổng sau nơi sản xuất lớn nhất buổi sáng, nơi đó có một cái lỗ, bọn họ lén lút chạy vào.

Chữ Duy Nhất giữ vững hơi thở, cẩn thận đi men theo tường từng li từng tí một, ánh đèn bên trong nhà xưởng vẫn sáng rõ.

“Cô xem, xem thế người kia chính là bên mua, không biết là của nhà ai?”

“Chụp hình trước. Chụp xong rồi chúng ta đi ngay.”

Ba người núp ở nơi tối, nhìn công nhân ra ra vào vào vận chuyển hàng hóa.

Chỉ Duy Nhất ai thán trong lòng, đều là hãm hại người một nhà, hơn nữa phần lớn đều là trẻ nhỏ ăn mấy thứ này, nhà buôn thực sự rất ác tâm.

“Khốn kiếp!” Cô cắn răng mắng.

“Đây là do cô chứng kiến, cái cô không thấy được còn nhiều. Đi, chụp được ảnh rồi chúng ta đi ngay thôi.”

Lúc ba người chuẩn bị rút lui, đột nhiên trong sân đầy tiếng chó sủa, người trong phòng lập tức cảnh giác.

“Chạy nhanh. Duy Nhất cô đi trước đi.” Thầy Lý và một người khác đồng ý giải quyết hậu quả.

Chỉ Duy Nhất ôm camera chạy như điên trên đường, sau lưng chó vẫn đuổi theo không rời. Thầy Lý và đám chó quần nhau, Chỉ Duy Nhất vừa chạy vừa quay đầu lại, tất cả thôn dân đã đi ra.

Tống Kinh Dương vẫn nghe điện thoại liên tục, lúc này anh cũng ý thức được bọn họ đã xảy ra chuyện. “Duy Nhất, Duy Nhất – “

Chỉ Duy Nhất hoàn toàn chẳng có thời gian để đáp lại anh, chân nhỏ không có sức chạy, thế nhưng cô vẫn chạy về phía trước.

Thôn dân từ bốn phương tám hướng vây chặn đến, ba người vẫn bị người ngăn chặn.

“Đem đồ vật giao ra đây! Sẽ để cho các người đi.” Một người đàn ông trung niên ăn nói tục tằn.

“Chúng tôi chỉ là sinh viên đến vẽ vật thực, buổi tối ra ngoài tản bộ.” Chỉ Duy Nhất phóng đại thanh âm.

“Tôi mặc kệ các người là ai, đem đồ giao ra đây.”

“Đây là đồ của chúng tôi, ông không có quyền sai khiến chúng tôi.”

“Tôi lặp lại lần nữa, giao đồ ra đây.” Về mặt người đàn ông trông dữ tợn.

Ba người Chủ Duy Nhất dựa sát rịt vào nhau, cũng càng ngày càng khẩn trương.

Tống Khinh Dương đang lái xe tiến về trấn Tân Bắc. Anh nhanh chóng gọi điện thoại cho bạn học, “Từ Chấn, có chuyện làm phiền cậu, bạn gái tớ gặp phải chút phiền phức.”

Cha của Từ Chấn làm việc ở sở cảnh sát thành phố S, đương nhiên có thể phái cảnh sát đi tiếp viện nhanh nhất.

“Cậu yên tâm, tớ đi tìm ba tớ, lát nữa tớ cũng đến đó.”

“Được, cảm ơn.”

“Nói cái gì, tớ vẫn rất mong mọi uông rượu mừng của cậu đó.”

“Không thể thiếu của cậu.”

Tống Khinh Dương bay như tên bắn trên đường, tiếng lòng không yên, tay anh nắm tay lái thật chắc, vết thương nơi lòng bàn tay đã nứt ra, cảm giác đau cũng không hề có.

Lần này chỗ Chủ Duy Nhất thực sự là gặp phải khó khăn, ba người một gân, đồ đạc sống chết không chịu giao.

Kết quả người đàn ông kia bắt đầu động thủ. Không thể không nói, thôn dân thôn này đặc biệt đoàn kết, gặp phải chuyện, tất cả mọi người xông lên như ong vỡ tổ.

“Người đẹp, thức thời đem đồ giao ra đây, năm đấm không có mắt, cô cũng không muốn hủy dung nhĩ.”

Gò má Chủ Duy Nhất đau rát, trên người vài chỗ đều đã bị đánh đến. “Các người làm chuyện như vậy là phạm pháp, các người cũng có con, làm sao có thể tàn hại con người khác chứ?”

“Đừng nói lời vô ích với tôi, lấy đồ ra. Không thì đêm nay các người cũng đừng hòng ra khỏi đây.”

Bác gái buổi sáng tức giận nói, “Các người những kẻ lừa gạt, còn nói mình với sinh viên đại học, thì ra là ký giả, thật chả ra gì.”

“Đánh! Đánh tới khi bọn giao đồ ra mới thôi!”

Tình cảnh càng ngày càng hỗn loạn.

Bọn họ hoàn toàn không có sức ngăn cản, chỉ có cắn răng chịu năm đấm.

Điện thoại di động của Chủ Duy Nhất không biết rơi ở đâu, nước mắt cô do đau nên rơi lả chả.

Xa xa truyền đến tiếng 110 báo động, cuối cùng cảnh sát đã tới.

“Không tốt!” Vẻ mặt người đàn ông căng thẳng.

Hai chiếc xe cảnh sát, tám cảnh sát xuống xe. “Chúng tôi nhận được báo nguy, nói ở đây tụ tập nhiều người **.”

“Đồng chí cảnh sát, hiểu lầm đều là hiểu lầm. Đây là nhà máy chúng tôi gặp phải bọn trộm nhỏ, chúng tôi cũng vừa chuẩn bị báo cảnh sát đó chứ.”

Từ Chấn nhanh chóng tiến lên, “Các người không sao chứ?”

Thầy Lý vội vàng nói, “Chúng tôi là ký giả của tòa soạn báo Hoa Tinh, đồng chí cảnh sát, đây là ảnh chúng tôi chụp được, ở đây sản xuất và tiến hành tiêu thụ sản phẩm trái pháp luật.”

Từ Chấn nhìn thoáng qua Chữ Duy Nhất, tóc rối, quần áo cũng bị xé hư, nhếch nhác đến cực điểm.

“Mang về hết!” Anh quát.

Tống Khinh Dương đã tới thành phố S, nhận được tin tức của Từ Chấn. “Chị dâu, quả nhiên phụ nữ không kém bậc mày râu. Bội phục bội phục. Bây giờ cô ấy đang ở bệnh viện thành phố.”

Tống Khinh Dương thở phào, “Tớ lập tức tới ngay.”

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tình hình của Chử Duy Nhất ngược lại còn tốt, hai người đàn ông kia thì không tốt lắm.

Chử Duy Nhất ngồi ở trên hành lang bệnh viện, Từ Chấn bưng một ly nước nóng đi tới, “Uống nước đi.”

Chử Duy Nhất ngẩng đầu lên, người đàn ông cao lớn trước mắt rõ là đồng chí cảnh sát vừa mới giúp bọn cô, “Cám ơn.”

Từ Chấn ngồi ở bên cạnh cô, anh nghiêm mặt nói, “Họ và tên, tuổi tác, làm nghề gì?”

“Chử Duy Nhất, 26 tuổi, người thành phố D, phóng viên tòa soạn báo Hoa Tinh. Cha là nhà địa chất học, mẹ là bác sĩ.”

“Cô tốt nghiệp đại học nào?”

“Cấp Công Đại*.”

(Cấp Công Đại (HIT): Đại học công nghiệp Cấp Nhĩ Tân.)

Từ Chấn không khỏi suy nghĩ một lát, rốt cuộc Tổng Kinh Dương bắt đầu có bạn gái khi nào?

Song hai người này quả thực trai tài gái sắc, môn đăng hộ đối. “Người trên trấn đều nói các cô là kẻ trộm.”

“Đồng chí cảnh sát, chúng tôi là phóng viên.” Chử Duy Nhất vắn đầu, “Lần này tới trấn Tân Bắc chủ yếu là cho đồ ăn vặt nguy liệt* bọn họ sản

xuất ra ánh sáng. Anh có thể gọi điện thoại cho toàn soạn báo của chúng tôi là có thể xác định.”

(Ngụy liệt: kém + phi pháp)

Từ Chấn cười một cách giảo hoạt.

“Cục công thương, cục vệ sinh thành phố đều đã phái người đi rồi, việc của Tân Bắc trấn này hẳn là sẽ nhận được kết quả rất nhanh.”

Trong nháy mắt mắt Chử Duy Nhất sáng lên, nhưng mà không bao lâu cô hờ hững nhếch nhếch khóe miệng, vì sao mỗi lần đều phải đợi truyền thông đưa tin, ngành liên quan mới có hành động.

Từ Chấn dường như hiểu suy nghĩ của cô, “Tình huống như vậy nhiều lắm, không thể xử lý hết mỗi một cái được.”

Chử Duy Nhất biết rõ anh ta nói sự thực. Đầu những năm sự kiện sửa bột, những người này làm giả nhiều vô kể các chủng loại. Cô yên lặng thờ phào, giống như một đứa bé đã lỡ tức giận, rầu rĩ không vui.

Cuối cùng Tống Khinh Dương đã chạy tới, một đường phong trần mệt mỏi, anh còn mặc quần áo thường ở nhà hay mặc, Chử Duy Nhất không thể tin nhìn anh, “Sao anh lại tới đây?”

Một khắc đó, giống như là một con thuyền nhỏ mang theo ánh đèn chậm rãi lái vào vô tận.

Trái tim Chử Duy Nhất tràn đầy chấn động, cô cảm thấy Tống Khinh Dương đang không ngừng phóng đại trong mắt cô, một loại tồn tại như là thần linh.

Tống Khinh Dương ngừng mắt nhìn cô, thấy cô vẫn tốt đứng ở trước mặt anh, giọng nói kia trong lòng anh mới chậm lại, “A Chấn*, cậu vất vả rồi.”

(Ở đây là A Trấn, Trận và Chấn cách đọc giống nhau nhưng cách viết lại khác. Mình giữ theo tên ban đầu của anh này.)

“Khách sáo rồi.” Từ Chấn cười cười, không nhanh không chậm nói, “Công việc của tớ.”

Chử Duy Nhất nghi hoặc, “Hai người quen nhau?”

Từ Chấn cười ha hả, “Ngại quá, mới vừa hàn huyên với chị dâu một lát. Chị dâu, hôm nào tôi lại bồi tội, chị đến thành phố S, tôi chiêu đãi không chu toàn.”

Liên tiếp hai tiếng “Chị dâu”, Chử Duy Nhất lúng túng, gương mặt nhất thời đỏ bừng lên.

“VẬY CỨ NHƯ VẬY TRƯỚC, HAI NGƯỜI TRÒ CHUYỆN, TÔI TRỞ VỀ CỤC TRƯỚC.”

Hành lang u tối, yên tĩnh an bình.

Tống Khinh Dương tái mặt, vóc người cao to đứng ở đằng kia, không nói một lời, sắc mặt nghiêm trọng.

Chử Duy Nhất âm thầm bóp bóp tay, quyết định ra tay trước, “Em không sao, chỉ là trầy chút da thôi. Làm sao anh đến đây được?” Cô không hề chớp mắt theo dõi anh, lúc tầm mắt rơi vào tay phải của anh, màu sắc nhuộm trên băng vải màu trắng, khiến cho cô nháy mắt giật mình.

Chử Duy Nhất túm lấy tay anh, “Anh lái xe đến?”

“Ừm.” Thật ra là anh sợ, sợ cô gặp chuyện không may.

Chử Duy Nhất cúi đầu, ẩm ướt tuôn nơi con mắt, “Anh đừng tới chứ. Em có thể xử lý tốt.” Giọng nói cô nghẹn ngào, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Mới vừa bị thôn dân đánh, cô cũng không khó chịu. “Tổng Khinh Dương, sao anh lại quan tâm em như vậy?”

Ồng ngốc!

Tổng Khinh Dương thở phào, bây giờ cô không có việc gì là tốt rồi, nâng tay lên kéo bàn tay của cô, lạnh như băng. “Theo anh đi tìm y tá xử lý một chút.”

“Ừm.” Chử Duy Nhất hít hít mũi.

Y tá xử lý tay cho anh, “Vết thương hở, phải chú ý chút, không có lẽ rất dễ bị nhiễm trùng.”

Chử Duy Nhất gật đầu liên tục, vẻ mặt ngưng trọng.

Ngược lại Tổng Khinh Dương có vẻ không thèm để ý, chỉ là nói qua loa hai chữ, “Không có việc gì.”

Nhưng làm sao lại không có việc gì chứ? Vết thương trên lòng bàn tay kia rõ ràng sâu như vậy, cũng thấy được thịt, máu trên băng gạc đều khô hết, rốt cuộc đoạn đường này anh đau đớn bao nhiêu.

Chử Duy Nhất rơi vào trong suy nghĩ của mình, càng nghĩ sắc mặt càng nghiêm trọng.

Tổng Khinh Dương nhìn cô như vậy, ngược lại cảm thấy là lỗi của mình, “Duy Nhất- “

Chử Duy Nhất lại cắt ngang lời kể tiếp của anh, “Lần này trở về em liền giao đơn từ chức.” Cô nhìn thẳng vào anh, “Lý hiệu trưởng đã giúp em liên hệ một công ty, công việc sẽ không giống như Hoa Tinh, đến lúc đó hẳn sẽ có người chú ý em. Em nghĩ chờ đến sau khi dàn xếp nhà mới ổn thỏa, liền

qua đó làm.” Công ty mới thì tạm thời không cần nói với anh, ngày hôm đó cho anh một sự ngạc nhiên.

Anh mỉm cười, “Duy Nhất, anh chỉ không muốn lại giống như hôm nay vậy. Làm công việc em thích làm.”

Chỉ Duy Nhất đứng đắn nhìn anh, nói một cách nghiêm túc, “Em cũng không phải rất thích phần công việc này.”

Khóe miệng Tống Khinh Dương hơi nhếch lên, “Vậy nghe lời em.”

Mưa tạnh trời quang, ngày tiếp theo, hai người cùng nhau quay về thành phố C. Sau khi Chỉ Duy Nhất về tới tòa soạn, liền tìm lãnh đạo, đưa đơn từ chức.

Lãnh đạo thật không ngờ đột nhiên như vậy, “Tiểu Chỉ, làm tốt lắm, sao lại đột nhiên muốn đi chứ? Tháng sau có thể chuyển sang nhân viên chính thức rồi.’

,

Chỉ Duy Nhất lễ phép trả lời, “Nhà tôi phải phá bỏ và dời đi nơi khác, kế tiếp lại có việc cần xử lý, còn vì dọn nhà, có chút bất tiện.”

Lãnh đạo đã biết chuyện tối hôm qua, không nghĩ tới đối tượng của Chỉ Duy Nhất là cháu trai Tống gia, trong lúc nhất thời lúng túng.

“Tiểu Chỉ, cô suy nghĩ thêm một chút?”

“Tôi hiểu rồi.” Cô mỉm cười

“Tốt lắm.” Lãnh đạo thấy vẻ mặt kiên quyết của cô, buông miệng nói, “Cô theo tôi ra ngoài một chút.”

Phòng làm việc.

“Mọi người dừng công việc đang cầm trên tay lại, tôi có chuyện muốn nói một chút.” Lãnh đạo nói. Mọi người không hiểu nhìn sang.

“Tiểu Chủ muốn từ chức, thành tích công việc của cô ấy trong khoảng thời gian này mọi người đã quá rõ ràng, chuyên mục phỏng vấn lần trước kia cô ấy vừa mới tới đã lấy được, lần điều tra ngầm Tân Bắc trấn này bọn họ cũng đã hi sinh rất lớn. Tuy rằng phải rời khỏi nơi này, ở đây, chúng ta hãy chia ta cô ấy.”

Chủ Duy Nhất không hiểu lãnh đạo đây là ý gì, cô cũng sắp đi rồi, còn khen cô một trận.

Các đồng nghiệp cũng cảm thấy không hiểu ra sao cả.

Từ Liễu vẫn nói lời mang gai, “Tối hôm qua cánh tay lão Lý sắp gãy, lần này bọn họ cũng là lập công lớn.”

Chủ Duy Nhất giao tụ với ánh mắt cô ta, khóe miệng khẽ nhúc nhích, “Cám ơn mọi người chiếu cố tôi trong khoảng thời gian này, chúng ta có ngày gặp lại.”

Đường Vi tiến lên, “Duy Nhất, cậu phải đi thật sao?” Vẻ mặt cô không nỡ.

“Sau này hoan nghênh gọi đi dạo phố.”

“Gọi cậu mười lần chín lần không có thời gian.”

“Lần sau nhất định đi cùng cậu.”

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn. Chủ Duy Nhất đi tới bàn làm việc của mình thu dọn đồ đạc trước. Tuy rằng thời gian tới nơi này không lâu, nhưng người vẫn còn có phần không muốn.

Lúc này có người ở ngoài cửa hô một câu, “Chử Duy Nhất có người tìm.”

Tống Khinh Dương về nhà thay quần áo khác, T-shirt cổ bẻ màu trắng, quần màu tro nhạt, khí định thần nhàn, trên người lộ ra xa cách rõ ràng. Anh thản nhiên đảo mắt qua mọi người, sau cùng tầm mắt rơi vào trên người Chử Duy Nhất.

“Sao anh lại tới đây?” Chử Duy Nhất tùy ý nói một câu, “Anh chờ chút, em thu dọn xong ngay thôi.”

Mọi người hít sâu một hơi.

Chỉ có Đường Vi ở một bên cười. Có người chọc chọc cô, “Chuyện gì xảy ra? Chử Duy Nhất và Tống Khinh Dương rất thân?”

“Hình như thế.”

Sắc mặt Từ Liễu giống như là gan heo.

Chử Duy Nhất ôm lấy hộp, “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Tống Khinh Dương định nhận lấy, Chử Duy Nhất tránh né, “Tay anh còn chưa lành, lại không nặng, em mang chuyển được.” Cô nói chuyện mềm mại dịu dàng, tựa như nốt nhạc đang nhún nhảy.

Mọi người cuối cùng đã hiểu, vẻ mặt xem kịch vui.

Lúc này chủ nhiệm vội vã đi ra từ phòng làm việc. “Tống thiếu, cậu đến rồi à.” Ông ta nhiệt tình bắt tay Tống Khinh Dương một cái. “Ngồi ngồi.” “Không được, chủ nhiệm Vương, tôi và Duy Nhất còn có chút việc.” Tống Khinh Dương đáp, thái độ rất bình thản.

Anh và Chử Duy Nhất rời đi, chủ nhiệm giơ tay lên lau mồ hôi. Từ Liễu tiến lên, “Chủ nhiệm, bài báo Tân Bắc trấn giao cho ai đi làm đây?”

Chủ nhiệm lắc đầu, xoay người về phòng làm việc.

Chỉ chốc lát sau, Từ Liễu đi vào, “Rốt cuộc ông làm sao vậy?”

Chủ nhiệm thở dài, “Trước đây Lý hiệu trưởng giới thiệu Chủ Duy Nhất vào đây, Lý giáo tiếp đó cũng không liên lạc với tôi, tôi chỉ coi như Chủ Duy Nhất này cũng chỉ là kéo người tìm quan hệ.”

“Chẳng lẽ không đúng à?”

“Đúng! Lý giáo này cũng không nói, ba Chủ Duy Nhất là Chủ Sâm của cục địa chất tỉnh.”

Vẻ mặt Từ Liễu cứng đờ.

“Cô biết người mới vừa tới tìm cô ấy là ai không? Đó là cháu trai của Tống gia, bây giờ ông nội cậu ta vẫn còn sống đó.” Chủ nhiệm thở dài, quả nhiên không thể quá coi thường người khác.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Cuối tháng bảy, nhiệt độ thành phố D giảm dần mấy độ, không nóng bức như trước nữa, khoan khoái hợp lòng người.

Cuối cùng Chử Duy Nhất phải rời xa cái sân chứa rất nhiều hồi ức tốt đẹp lúc cô còn nhỏ. Cây nho và dây leo xanh biếc bò đầy một mặt tường, cô vượt ve nhè nhẹ, chẳng muốn rời đi. Năm ấy cô ra đời, cha chính tay trồng cây nho leo, sau cùng để nó cùng biến mất với căn nhà này.

Sau khi Chử Duy Nhất từ chức liền nhận được tin của Lý hiệu trưởng, đại khái là chủ nhiệm toàn soạn báo chào hỏi với ông, đương nhiên cũng không nói gì đến chuyện cô bị đồng nghiệp cũ ở tòa soạn báo chèn ép.

Lý hiệu trưởng hỏi, “Duy nhất, công ty lần trước chú đề cập tới, cháu có thể dừng lại cân nhắc một chút?”

Chử Duy Nhất phút chốc im lặng, “Chú Lý, nửa tháng sau cháu mới có thể đến báo danh được không?”

Lý hiệu trưởng vừa nghe cô chịu đi, “Có thể, chú nói với bên kia một chút. Cứ quyết định như vậy. Chủ nhật, chú và mẹ Lý qua đó giúp cháu dọn nhà?”

“Chú Lý, không cần đâu ạ, cháu tìm công ty dọn nhà, hơn nữa có bạn đến giúp ạ.”

“Ai thế?”

“Bạn học cao trung của cháu.”

Lý hiệu trưởng không hỏi kỹ thêm, “Vậy được, có việc gọi điện cho chú hoặc là Lý Mạo. Được rồi, có phải ba cháu sắp về rồi hay không?”

“Ừm, mấy ngày trước ba gọi cho cháu một cú điện thoại, đầu tháng tám sẽ trở về từ Tây Tạng.”

“Không đến mấy năm là về hưu, còn chạy ngược chạy xuôi. Trở về chú nói chuyện đàng hoàng với ba cháu.”

Chử Duy Nhất cười, “Ba cháu có quyết định này rồi.”

“Vậy cứ thế đi, chú cũng không muốn nói nhiều. Chuyện công việc chú sẽ liên lạc với cháu sau.”

Tống Khinh Dương, em muốn trở thành đồng nghiệp với anh.

Buổi sáng hôm đó, cuộc họp thường kỳ của Tống Khinh Dương kết thúc. Boss giữ anh và Sở Mặc lại.

“Công ty chuẩn bị tuyển một người mới, hai người các cậu ai dẫn dắt đây?”

“Nam hay nữ?” Sở Mặc hỏi.

“Cậu còn xem giới tính sao?”

“Con gái tôi có thể cân nhắc đôi chút.” Sở Mặc nói đùa.

“Con gái, tôi chưa từng gặp, nhưng mà nghe nói là một cô gái xinh đẹp.”

Ngón tay Sở Mặc gõ vào bàn một cái nhẹ, “Tống, cậu thấy thế nào?”

“Tôi không có hứng thú.” Anh từ chối thẳng thừng.

Khóe miệng Sở Mặc hơi động, “Ok. Vậy tôi làm.”

Boss đứng lên, “Vây giao cho cậu. Tư liệu ở phòng làm việc của tôi, cậu đi theo tôi cầm về.”

Sở Mặc thấy tên trên tờ giấy kia, không khỏi mỉm cười, thật khéo.

Boss cũng thấy vẻ mặt của anh, “Sao thế?”

“Thế giới thật nhỏ.”

“Quen sao?”

“Ừm.”

“Thế thì rất tốt. Tôi nói thật với cậu, cô gái này là Lý hiệu trưởng D trung giới thiệu, cha cô ấy là chuyên gia cục địa chất tỉnh tên là Chử Sâm, trước đây tôi cũng có tiếp xúc mấy lần. Mẹ cô ấy là bác sĩ tim mạch trứ danh, cha mẹ vợ tôi lần trước chính là đăng ký tên của bà ấy.”

Lại có tầng quan hệ dày đặc này. Thảo nào boss bất mãn nhất đi vào bằng quan hệ muốn đích thân chào hỏi.

“Tôi hiểu rồi.”

“Ý của lão Lý bên kia với tôi là để cho cô ấy đi theo Khinh Dương, hai người là bạn học cao trung. Khinh Dương cậu ta không muốn thì bỏ qua, con gái nhà người ta cũng bớt phải theo chịu tội.”

Sắc mặt Sở Mặc ôn hòa như một, “Ông yên tâm.”

Chử Duy Nhất quét dọn vệ sinh phòng mới, ngày mai sẽ phải dời đến đây, phòng hơn năm mươi bình, phong cách giản lược, phòng ngủ và phòng làm việc là kiểu mở, rộng rãi sáng sủa. Mới vừa bận hết phân nửa thì nhận được một cuộc gọi, có phần quen mắt.

“Xin chào – ”

Đầu bên kia chưa nói chuyện ngay.

“Ai thế?”

Chân mày Sở Mặc nhíu lại, “Chữ Duy Nhất, vậy mà cô xóa số của tôi.”

Chữ Duy Nhất nghe được giọng nói, bị người khác vạch trần ngay mặt, vẫn có chút ngại. “Hai ngày trước điện thoại di động của tôi hư rồi, lấy lại từ cửa hàng, số điện thoại cũng mất hết.”

Sở Mặc sao mà tin cô được, “Ngày mai có rãnh không? Cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Chữ Duy Nhất khẩn trương đứng ở bên này, nắm khăn lau trong tay, “Ngày mai tôi không có thời gian.” Giọng của cô hơi nhỏ.

Bên kia lại yên lặng trong chốc lát.

“Được rồi, hôm nào lại gặp.” Dừng một chút, “Hoa lần trước tôi tặng cho cô có thích không?”

“Hoa gì?”

“Hoa hồng?”

Chữ Duy Nhất quay đầu lại nhìn hoa hồng đỏ nở rộ trên bàn cơm, trong lòng ngổn ngang. A, cô vẫn cho là Tống Khinh Dương tặng.

“Cám ơn.” Cô cắn răng mà nói.

“Không cần khách khí, tôi đang theo đuổi em.” Sở Mặc cúp điện thoại.

Chữ Duy Nhất:...

Haizz, xem mắt hay không đều phiền toái.

Một đêm trước ngày dọn nhà chính là buổi tối thứ sáu, Ninh Ninh lại được đưa tới nhà cô. Si Thanh Viễn mặc quần áo thường, khí độ bất phàm. “Ninh Ninh biết ngày mai em phải rời khỏi chỗ này, muốn đến chơi với em.”

Khuôn mặt Ninh Ninh hưng phấn, “Chị, chị đừng buồn, đêm này em ở cùng chị.”

Chử Duy Nhất vò vò đầu cậu.

Si Thanh Viễn nhìn ngấm mặt cô, hai hàng lông mày cau lại, “Bị thương à?”

Chử Duy Nhất bất đắc dĩ ừ một tiếng, “Không cần thận va phải.” Chuyện đã qua cũng không cần nói ra, tránh cho bọn họ lo lắng, dù sao mình cũng không có chuyện gì.

Anh đang tự nghiên cứu tình trạng vết thương của cô, một lát mới mở miệng, “Ngày mai lúc nào dọn nhà?”

“Công ty dọn nhà nói là mười giờ đến.”

“Cần giúp một tay không?” Anh híp mắt, trong mắt mang theo nét buồn tẻ.

“Không cần đâu ạ, anh đi làm bận rộn như vậy, em tìm người khác giúp rồi.” Chử Duy Nhất đáp.

Si Thanh Viễn không nói gì nữa, “Anh quay về bệnh viện trực ban, hai người nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong, anh đi. Cửa sắt xưa cũ lần thứ hai khép lại.

Ninh Ninh ngồi ở trên bàn đu dây, đung đưa chậm chậm.

“Sao anh trai gần đây không vui thế hả chị?” Cậu khề khàng nói.

Chữ Duy Nhất nói lầm bầm, “Bởi vì chúng ta đều trưởng thành.”

“Lớn rồi sẽ không vui nữa sao? Vậy em không muốn lớn nữa.”

“Không phải. Ninh Ninh lớn rồi, sẽ có một cô gái khác ở bên em. Em sẽ rất vui vẻ.”

Có một người ở bên em, mãi đến mai sau này.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Tống Khinh Dương lái xe đến chỗ của Chữ Duy Nhất.

Đèn hoa mới sáng, bóng đêm ngập tràn, gió đêm mềm mại như sa.

Ven đường một bóng người cao lớn đang đi, Tống Khinh Dương phóng hết tốc độ xe, dư quang nhìn chăm chú vào phía trước.

Anh đến rồi, xe dừng lại.

Si Thanh Viễn quay đầu lại nhìn thấy anh, bước chân cũng dừng lại. Tống Khinh Dương bước xuống từ trong xe, đi đến. “Bác sĩ Si, chào anh.”

“Tống tiên sinh, chào cậu.”

Trăng sáng sao thưa, hai người đàn ông khí chất sáng sủa nhìn nhau, bóng dáng cao lớn chiếu trên mặt đất, kéo dài yên lặng.

Si Thanh Viễn mở miệng, “Ninh Ninh đã nhắc cậu với tôi.”

Tống Khinh Dương mỉm cười, “Cậu nhóc kia rất có địch ý với tôi.”

“Thằng bé rất thích cậu.” Si Thanh Viễn cười ý tứ sâu xa, giơ tay lên, “Đưa thuốc cho cô ấy, một ngày thoa hai lần, tan máu tụ.”

Tống Khinh Dương nhận lấy, hộp thuốc mang theo nhiệt độ ấm áp.

Si Thanh Viễn khẽ mím môi mỏng, nở nụ cười hời hợt, “Đừng nói là tôi mua.”

Con người Tống Khinh Dương lóe lên ánh sáng, chợt nghe anh ta nói thêm, “Tôi không hy vọng cô ấy bất kỳ gánh nặng nào.” Lúc nhìn thấy khung cảnh bọn họ ở bên nhau, tim anh bắt đầu co mạnh. Ánh mắt Duy Nhất nhìn Tống Khinh Dương, làm người đứng xem, Si Thanh Viễn thấy rất rõ ràng. Một ánh mắt đã bán đứng cô. Cho tới bây giờ cô chính là người không giỏi che giấu chính mình.

“Cám ơn.” Ánh mắt Tống Khinh Dương phức tạp, trầm giọng trả lời, trong lòng đối với Si Thanh Viễn cũng là một loại tâm tình khác.

Anh đứng trước cửa sắt, ngọn đèn bám bụi trong sân phát ra tia sáng ảm áp.

Ninh Ninh ngồi trong chậu gỗ, “Chị, cuối tuần chúng ta đi bơi đi?”

“Chị không biết bơi.”

“Em dạy cho chị, giống như vậy – “ Ninh Ninh bơi hai cái trong nước, “Rất đơn giản.”

Chữ Duy Nhất thoa sữa tắm cho cậu, “Ninh Ninh, em không thể ăn đồ ăn vặt nữa, ăn nữa béo thêm bơi cũng chẳng nổi đâu.”

Tống Khinh Dương:...

Bên trong không còn tiếng trò chuyện, Chữ Duy Nhất đi vào nhà. Tống Khinh Dương đẩy cửa, cửa sắt phát ra âm thanh ma sát.

“Ai thế!” Vẻ mặt Ninh Ninh khẩn trương, hai tay che bộ phận quan trọng của mình.

“Là anh.” Tống Khinh Dương nhìn thẳng nhóc khắp người toàn thịt kia nở nụ cười.

“Anh Tống, em đang tắm.” Ninh Ninh xấu hổ.

Chử Duy Nhất cầm quần áo đi ra, thấy anh, quần tây màu đen, áo sơ mi trắng, tựa như đi ra từ trong TV. Cô thất thần nhìn mấy lần, mỉm cười bước vài bước tới, “Anh uống rượu.”

“Nửa ly.” Anh đành chịu, lỗ mũi cô linh thật. Cầm lấy quần áo trong tay cô, “Anh làm cho.”

Chử Duy Nhất thu dọn đồ đạc.

Tống Khinh Dương mặc quần lót cho Ninh Ninh, thẳng nhóc kia kéo kéo quần nhỏ, “Nhỏ, chen đến chim nhỏ của em rồi.”

Chử Duy Nhất không nói ra lời, ngược lại Tống Khinh Dương mất vài giây giữ bình tĩnh, anh ho khan một tiếng, “Ngày mai đi mua cỡ lớn cho em, đêm nay chấp nhận chút thôi.” Anh nghiêng đầu ánh mắt nhìn về Chử Duy Nhất, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, “Lời nói trẻ con, hóa ra thẳng nhóc rất thích đùa.”

Chử Duy Nhất:...

Buổi tối, để kỷ niệm một đêm cuối cùng, bạn nhỏ Ninh Ninh mạnh mẽ yêu cầu, ba người ngủ với nhau.

Chử Duy Nhất hắc tuyến đầy đầu, “Anh ấy không mang theo quần áo tắm rửa, không thể ngủ ở đây.”

Tống Khinh Dương rất bình tĩnh nói, “Trong xe anh có một bộ quần áo để tắm rửa.”

Chử Duy Nhất mang ý trách móc nhìn anh.

Ninh Ninh ngủ ở giữa, nắm lấy tay hai người, “Ở nhà em với ba mẹ hay ngủ như thế, ngủ ngon, chị, ngủ ngon, anh.” Một lát mà cậu đã ngủ rồi.

Ánh trăng tiến vào từ kẽ hở rèm che, đêm, yên tĩnh như thơ.

Chữ Duy Nhất lại không buồn ngủ chút nào, thời gian từng giây từng phút trôi qua, cũng không biết bao lâu, cô khẽ lật người.

“Còn chưa ngủ được?” Giọng nói Tống Khinh Dương trầm thấp.

“Không ngủ được, tương lai về sau, thật không về nhà này nữa rồi.” Cô cúi đầu lẩm bẩm.

Tống Khinh Dương xuống giường, bên kia truyền đến tiếng động. Anh dời Ninh Ninh cách vị trí của cậu đôi chút.

Chữ Duy Nhất hỏi, “Sao thế?”

Anh chạy tới bên này, “Trở lại vị trí thuộc về anh.” Anh nằm xuống bên cô, tay phải ôm hông của cô. Có thể là liên quan đến uống rượu, đêm nay thân nhiệt của anh so với mọi khi nóng hơn đôi chút.

Chữ Duy Nhất đưa lưng về phía anh, anh từ sau ôm lấy cô. Hơi thở ấm áp thổi trên cổ cô, tê tê.

Mái tóc dài của cô tùy ý phân tán, mùi thơm thanh u phân tán trong không khí. Tống Khinh Dương hít sâu một hơi, hơi gần kề cô, da thịt nơi lòng bàn tay trắng trẻo mà mịn màng.

“Khai giảng lớp mười một, anh tìm em trong đội ngũ lớp em nửa ngày cũng không tìm được.”

Thân thể Chữ Duy Nhất cứng đờ.

“Lúc tan hội, trở về phòng học ngồi trên bàn, nhìn ngoài cửa sổ, kết quả lúc sắp lên lớp, anh thấy em, đi qua từ cửa sổ phía trước lớp anh, vậy mà em cắt tóc rồi.” Tay anh từ từ sửa lại mái tóc dài của cô, nhớ đến mà chuyển động.

“Thật ra anh vẫn thích em tóc dài.”

Chữ Duy Nhất khẽ chuyển thân, “Anh có đam mê tóc dài sao?” Cái khẽ động này, cô hoảng sợ cảm giác được thứ nóng nóng đang chống dưới thân mình, cô quần bách muốn rời khỏi, nhưng anh lại dính sát.

Hai người biết rõ đây là biến hóa của thân thể.

Chữ Duy Nhất cảm thấy mình giống như đưa thân vào lò lửa vậy.

“Anh vẫn còn nhớ em, lúc em tóc dài, lúc em tóc ngắn. Mấy năm nay vẫn khắc trong đầu, chẳng gạt đi được. Ngày đó thấy em trên sân thượng, em lại quay đầu gọi nhầm anh là thầy. Thì ra, em vẫn chẳng biết đến anh.”

Khoảng cách bọn họ từng gần như vậy, lại xa như thế.

Chữ Duy Nhất kinh ngạc, cổ họng chua chua. Thì ra, từ khi đó anh đã thích mình thật. Trong tai vang lên tiếng ong ong, một loại tâm tình mãnh liệt đánh thẳng vào đại não cô.

Cô từ từ xoay người lại, nhắm mắt, nướn cằm lên, từng chút từng chút hôn khóe môi anh, hơi lạnh như sương.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Ngọt ngào đến thân mật của tình nhân như nước chảy thành sông, hết thủy đều tự nhiên như thế. Thích một người, có thể trong một giây là đủ, cũng có thể cần cả một đời.

Chữ Duy Nhất tựa vào ngực anh, tim đập rất mạnh, hai gò má đỏ bừng.

Tống Khinh Dương dịu dàng nhìn dung nhan của cô, cô có hàng lông mày xinh đẹp, có chút anh khí, làm tôn lên cặp mắt sáng ngời động lòng người. “Đây là sự cảm ơn muộn màng?”

Chữ Duy Nhất ừ một tiếng, âm cuối lên cao, khó hiểu. Chỉ chốc lát sau đã hiểu, “Đúng vậy. Cảm ơn Tống tiên sinh không ngại đường xa đến cứu tiểu nữ tử trong thời khắc nước sôi lửa bỏng.”

“Nói muốn báo ân không bằng – “ anh cố ý dừng lại, “Lấy thân báo đáp.” Giọng điệu của anh không bắt cần đời như vừa rồi.

Chữ Duy Nhất im lặng trong phút chốc, cong cong khóe miệng, “Ai, sao anh không lãng mạn chút nào thế.” Cô nói lầm bầm mang theo ý cười, nhắm mắt lại không nhìn anh nữa.

Tống Khinh Dương mỉm cười, trong lòng dao động, anh trầm giọng nói, “Chờ anh.”

Chờ anh cho em một màn cầu hôn lãng mạn.

Một đêm mộng đẹp, sáng ngày hôm sau, Chữ Duy Nhất tỉnh lại, liền phát hiện mình nằm ngửa ở trên giường, trái phải bị hai người con trai một lớn

một nhỏ ôm lấy, chẳng thể động đậy được.

Quay đầu nhìn Ninh Ninh, con nít trắng trắng non mềm, khóe miệng hơi mở, hơi thở nhẹ nhẹ, lòng cô như mềm thành nước. Sau này con cô cũng sẽ đáng yêu giống như Ninh Ninh, chỉ là em bé vừa sinh ra đã có một cậu nhỏ gần bằng tuổi tác.

“Suy nghĩ gì thế?” Tống Khinh Dương không biết tỉnh từ lúc nào.

Chỉ Duy Nhất quay đầu, mỉm cười. Gần trong gang tấc, tâm tình tốt đẹp. Mỗi ngày tỉnh lại nhìn thấy đầu tiên chính là anh, thật là một loại hưởng thụ. Đầu cô dựa sát vào ngực anh, “Ninh Ninh mới năm tuổi, con em sau này nhỏ hơn cu cậu vài tuổi, phải gọi nhóc bằng cậu.”

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười buồn bực của anh.”Không thiệt, từ nhỏ có người lớn lên cùng con của chúng ta không tốt sao? Chí ít sẽ không cô đơn, có người dẫn nó đi chơi, đánh nhau cũng có giúp đỡ.”

Hình như là không tệ. Nhưng mà chỗ nào lời anh vừa nói là lạ.

Chỉ Duy Nhất chậm nửa nhịp đã nghĩ đến, anh vừa nói là “Con của chúng ta”!

Ăn xong bữa sáng, ba người chờ người của công ty dọn nhà đến. Tống Khinh Dương hỏi, “Bôi thuốc mỡ chưa?”

“Quên rồi, mấy ngày nữa là ổn, không bôi cũng không sao mà.” Chỉ Duy Nhất không để tâm nhiều.

Tống Khinh Dương im lặng một lát, “Thuốc mỡ là Si Thanh Viễn đưa cho, lúc anh đến, ở cửa chạm mặt anh ấy, anh ấy bảo anh đưa cho em.”

Con mắt trắng đen rõ ràng của Chỉ Duy Nhất chợt đờ ra, cuối cùng Tống Khinh Dương lên tiếng, “Đều đã qua rồi, đều đã qua rồi.” Nói xong cô

nhanh chóng chạy đi.

Không bao lâu sau người dọn nhà đến, đồ đạc của cô không nhiều lắm, hơn nửa tiếng đã dọn xong. Trước khi rời đi, cô dừng chân ở cửa sân, nhìn thoáng qua từng góc căn nhà, lưu luyến, đáy lòng giống như có thứ gì bị cắt rời.

Hình như Ninh Ninh hiểu gì, cũng im lặng. Bọn họ cùng đợi với cô.

“Đi thôi.” Cô trầm giọng nói.

Xe Tống Khinh Dương đi theo sau xe tải, càng chạy càng thấy đường đi nhìn quen mắt, anh khẽ nhìn cô qua kính chiếu hậu. Chử Duy Nhất đang đọc chuyện xưa cùng Ninh Ninh.

Lúc vào tiểu khu, vẻ mặt Tống Khinh Dương có phần không biết làm sao.

Lúc xuống xe, Chử Duy Nhất ngó ngó anh.

Tống Khinh Dương đứng ở trước mặt cô, “Cố ý?”

Chử Duy Nhất hất mặt đi, “Không phải thế, em vừa về đã tìm rồi.”

“Thì ra đây chính là duyên phận trời đã định trước, dù cho ngày kỷ niệm thành lập trường kia chúng ta không thể gặp lại, về sau làm hàng xóm cũng có thể chạm mặt.”

“Vậy cũng không chắc chắn anh chính là bạn trai em, nói không chừng em xem mắt cũng có thể tìm được.”

“Thế à? Nhưng anh không tin.” Tống Khinh Dương nhếch miệng lên, “Nhưng mà, như bây giờ anh rất hài lòng.”

Như vậy thì dễ dàng hơn rồi.

Lúc dọn dẹp nhà xong, Tống Khinh Dương đề nghị đi ra ngoài chúc mừng một tý.

Chử Duy Nhất và Ninh Ninh ngồi trên ghế sa lon không chịu động đậy, vẻ mặt giống nhau, mệt mỏi. “Gọi món bên ngoài đi.”

“Gọi KFC.” Ninh Ninh nói.

Tống Khinh Dương mắt chứa ý cười, “Ninh Ninh anh mang em đi mua quần nhỏ, không thì chen đến chim nhỏ của em sẽ không tốt.”

Ninh Ninh suy nghĩ một lát, đứng lên, vươn tay kéo kéo Chử Duy Nhất, nghiêm túc nói, “Chị, chúng ta đi ra ngoài một chút đi. Quần nhỏ quá bé, chim nhỏ của em còn cần lớn lên, phải lớn giống như anh vậy.”

Chử Duy Nhất chột nghĩ đến thứ tối hôm qua đặt dưới thân mình, mặt cô không tự chủ đỏ lên.

“Chị, chị nóng lắm à?” Ninh Ninh hỏi.

Tống Khinh Dương nhìn sang, cười như có như không.

Chử Duy Nhất xấu hổ, “Em ăn ít thức ăn rác rưởi thì quần cũng sẽ chẳng nhỏ đâu! Cái hông lớn thế kia!”

“Thầy cô nói không thể nói lời thô tục!” Ninh Ninh nghiêm túc nói.

Chử Duy Nhất hừ một tiếng, “Cái hông không phải lời thô tục, mọi người đều có hông.”

Tống Khinh Dương sâu xa ờ một tiếng.

Sau cùng ba người đi một nhà hàng Thái Lan, Ninh Ninh ăn đến đi chẳng nổi. Chử Duy Nhất ăn no liền mệt rũ rời.

Ninh Ninh muốn ôm, Chử Duy Nhất sống chết không đồng ý. “Em mập như vậy ai ôm được em!”

Ninh Ninh quay đầu nhìn về phía Tống Khinh Dương, dáng vẻ đáng thương.

“Anh nghĩ sau khi ăn xong nên đi bộ một chút.” Tống Khinh Dương dụ dỗ từng bước, “Như vậy rất tốt đối với thân thể.”

“Anh rể - “ Ninh Ninh yếu ớt kêu lên, “Em đi không nổi.”

Trong nháy mắt bạn học Tống Khinh Dương thay đổi, vươn tay ra, “Duy Nhất, Ninh Ninh mới năm tuổi, coi như chỉ lần này thôi. Hôm nay thẳng nhóc giúp thu dọn đồ đạc cũng mệt mà.” Vừa nói vừa ôm lấy Ninh Ninh.

Chử Duy Nhất đứng sững, chỉ một tiếng “anh rể” đã thu mua được anh, thật không có lập trường.

Ngày bình thản cứ âm áp trôi qua. Nửa tháng cuối cùng Chử Duy Nhất thi qua ba môn, tiếp theo, cô sẽ đi báo tên với công ty mới.

Mà Tống Khinh Dương trong khoảng thời gian này bởi vì một hạng mục của công ty đi công tác ở Bắc Kinh, phải hay ngày sau mới về. Ngày hôm sau trở về, vừa đúng là ngày cô đi báo cáo.

Chử Duy Nhất vui sướng muốn cho anh một sự ngạc nhiên, kết quả làm kinh sợ mình trước.

Ngày đó máy bay trễ giờ, Tống Khinh Dương ngày hôm sau đã đi thẳng đến công ty, một đường phong trần mệt mỏi.

Vừa vào công ty, anh liền phát hiện bầu không khí bộ phận hôm nay không giống mọi ngày, có chút sôi nổi.

“Chỗ giám đốc Sở vừa mới tới một người mới, nghe nói giám đốc Sở tự mình dẫn dắt cô ấy. Bọn họ đều nói anh ấy có dụng ý khác.” Trợ lý nói.

Tống Kinh Dương biết chuyện này, vẻ mặt chẳng nhiều cảm xúc.”Gọi giúp tôi một ly cà phê, cảm ơn.”

Anh vừa ngồi xuống điện thoại di động đã vang lên, tin nhắn của Chủ Duy Nhất.

“Meo – anh có thời gian không? Em ở hành lang tầng 16.”

Khóe miệng Tống Kinh Dương giương lên, cô không kịp chờ đợi đến gặp mình rồi sao? Đặt đồ xuống, trợ lý bưng cà phê đến. Anh vội vàng đi qua, “Để trên bàn tôi là được.”

Ánh nắng nóng bức xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh lớn vào trong, chiếu nghiêng trên hành lang yên tĩnh. Chủ Duy Nhất mặc trang phục công sở đứng đó, trong lòng ngổn ngang.

Cô còn chưa bình tĩnh được, sao cô phải đi theo Sở Mặc chứ? Nghe tiếng bước chân, cô nhanh chóng quay đầu lại.

Tầm mắt Tống Kinh Dương thấy cách ăn mặc của cô dừng lại đôi chút, “Sao lại tới đây?”

Chủ Duy Nhất đưa một cái hộp. “Cháo đậu đỏ nấu hồi sáng sớm.”

Tống Kinh Dương cười, “Ăn mặc như vậy đến phỏng vấn?”

Chủ Duy Nhất cúi đầu, hít thềm một hơi, ngẩng đầu lên nói, “Em có hai tin, một tốt, một xấu, anh muốn nghe cái nào trước?”

Tâm tư Tống Kinh Dương khẽ động, “Em đến đây làm?”

Vẻ mặt Chử Duy Nhất đau khổ, quả nhiên bị anh đoán được, cô hít một hơi thật sâu rồi nói, “Tin xấu chính là, em được người khác dẫn dắt.”

Tống Kinh Dương híp mắt, trong mắt lóe lên ánh sáng cô xem không hiểu, nói hai chữ sâu xa, “Tốt mà.”

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Tốt lắm –

Vậy là ý gì? Là cô tới đây làm anh cảm thấy rất tốt, hay là có ý nghĩ sâu xa gì khác?

Chữ Duy Nhất về phòng làm việc, phòng làm việc của cô ngay tại bên ngoài phòng của Sở Mặc, sau này mỗi ngày ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, không biết lúng túng bao nhiêu.

Chữ Duy Nhất lật tài liệu Sở Mặc đưa cho cô, lịch sử phát triển kinh tế văn hóa thành phố D. Ai, đây không phải là tài liệu lúc trước Tống Khinh Dương tìm sao?

Cả buổi sáng cô ngồi ở một chỗ, có đôi khi đồng nghiệp gọi cô đánh ít tài liệu. Sở Mặc ra đây hai lần, đi qua bên cạnh cô, chẳng liếc nhìn cô cái nào.

Ngày đầu tiên đi làm, cuộc sống không quen, cơm trưa, mọi người tốp năm tốp ba đi nhà ăn nhân viên.

Chữ Duy Nhất lặng lẽ ăn cơm một mình, cô mua hai món ăn, một mình ngồi ở bàn ăn bên cửa sổ.

Tống Khinh Dương và trợ lý đến dùng cơm, xa xa đã thấy cô ngồi ở đằng đó một mình, cúi đầu ăn cơm chậm rãi, còn vừa xem điện thoại di động.

Trợ lý nói, “Cô gái kia là người mới, giám đốc Sở sắp xếp cô ấy làm việc ở bên cạnh mình.”

“Bây giờ cậu là mật thám rồi.” Tổng Kinh Dương đều đều nói, bưng đĩa ngồi xuống một bàn bên cạnh Chử Duy Nhất.

Chử Duy Nhất ngẩng đầu nhìn thấy anh, khóe miệng vừa muốn cong lên một nụ cười, liền thấy một người khác ngồi xuống chỗ đối diện Tổng Kinh Dương.

Cô kiểm chế tiếp tục vui đầu ăn, chẳng biết mùi vị gì.

Ánh mắt Tổng Kinh Dương lướt qua trên người cô, chân mày khẽ nhíu lại.

Sở Mặc tới muộn, không còn bàn ăn đơn. Có người gọi anh qua ngồi, anh từ chối. Mọi người lại thấy anh ngồi ở bàn Chử Duy Nhất.

Nhất thời bầu không khí trong nhà hàng hơi tế nhị.

Chử Duy Nhất thiếu hăng hái, nhìn thấy anh thì chào một tiếng, “Sở Tổng – ”

“Ừm.” Sở Mặc lên tiếng. “Tài liệu buổi sáng cho cô đã xem hết chưa?”

“Xem rồi.” Chử Duy Nhất trả lời.

“Có cách nhìn gì không?”

“Tôi nghĩ phương án ngài cho rất tốt, thời đại đang thay đổi, văn hóa thành phố D đã dung hợp rất nhiều cái mới, phần phương án kia đã nói cặn kẽ, nhưng mà, nếu như làm thành lời thoại tài liệu, khán giả của nó sẽ rất nhiều.” Chử Duy Nhất nói liên tục.

Sở Mặc nhướn mày, “Cô có ý gì tốt à?”

Chử Duy Nhất hơi trầm ngâm chốc lát, “Hiện tại tôi không có, chỉ là nói từ quan điểm cá nhân tôi, thật ra cái này không chỉ cho người trưởng thành xem được, như học sinh tiểu học, hoặc là trẻ con nhỏ tuổi hơn cũng có thể xem.”

Khóe miệng Sở Mặc hơi nhếch lên không dễ phát hiện, “Vậy cứ suy nghĩ thêm, ngày mai cho tôi phương án.”

Chử Duy Nhất ngây ngẩn cả người, cô là người mới mà! Vì sao cường độ công việc lớn như vậy!”

Bên kia Tống Kinh Dương đã bưng đĩa lên đi rồi, Chử Duy Nhất nhìn bóng lưng của anh, cô cắn nhẹ góc môi.

Tống Kinh Dương, sao em và anh lại bắt đầu thành đối thủ cạnh tranh!

Sở Mặc sắc mặt thỏa đáng, “Người kia cũng là của công ty chúng ta, sau này cô nhìn thấy anh ta gọi một tiếng Tống tổng. Bình thường không xuất hiện với nhau quá nhiều.”

Chử Duy Nhất ồ một tiếng, “Tôi biết rồi.”

Hoàn cảnh công ty quả thật không tệ, buổi chiều còn có trà chiều, cung cấp các loại điểm tâm và trà nước. Chử Duy Nhất lại không có tâm tình để thưởng thức. Cô gửi tin nhắn cho Tống Kinh Dương, “Buổi tối cùng về.”

Lâu rồi Tống Kinh Dương cũng không nhắn lại.

Tống Kinh Dương đến phòng làm việc của boss.

“Sao cơ? Bây giờ cậu muốn Chử Duy Nhất về bên cậu? Không được?”

Tống Kinh Dương thu lại vẻ mặt, “Chú Hứa, cháu và Chử Duy Nhất quen biết nhau.”

Boss còn không rõ sao? Tiểu tử này chủ động đi tìm ông, quan hệ hai người này nhất định không bình thường. “Thì ra là người quen à. Cô ấy là người Lý hiệu trưởng giới thiệu, chú cũng phải cho Lý hiệu trưởng các cháu một chút mặt mũi. Con người Sở Mặc cháu cũng biết, nhân phẩm năng lực đều tương xứng với cháu, Chủ Duy Nhất ở chỗ cậu ta nhất định có thể học được nhiều thứ. Yên tâm.” Ông cố ý không nhắc đến quan hệ của hai người.

Lần trước ông giới thiệu con gái của bạn cho Tống Khinh Dương, thằng nhóc này từ chối thẳng thừng. Thì ra là có đối tượng!

“Chú Hứa, không thì đổi bộ phận cho cô ấy.”

“Chỗ Sở Mặc còn không tốt sao? Khinh Dương à, cháu sợ gì thế?” Cáo già luôn muốn vị trí này yên ổn.

Tống Khinh Dương bất đắc dĩ cười, “Nhiều lắm, Duy Nhất là bạn gái của cháu.”

Boss nhấp một ngụm trà, “Im hơi lặng tiếng như cháu cũng có bạn gái rồi. Nhưng mà chú nhớ rõ, bên cháu có một quy định, không được yêu đương nơi văn phòng. Vậy nếu như Duy Nhất qua đó? Vậy không phải là cháu đã phạm quy rồi sao? Hay là chuẩn bị yêu đương không công khai?”

Nếu như biết một ngày có tình huống như vậy, anh nhất định không đặt ra cái quy định kia.

“Được rồi, để cô ấy ở chỗ Sở Mặc, cháu yên tâm đi. Cháu tiết lộ cho cháu một tin tức nữa, Sở Mặc cũng quen biết với bạn gái cháu.”

Tống Khinh Dương sùng sốt.

Sau khi Tống Khinh Dương về mới thấy được tin nhắn của cô, nhưng mà tối nay anh có một bữa tiệc. “Tối anh có chút chuyện, em về trước đi.”

Chử Duy Nhất nhìn câu trả lời của anh, không khỏi thở dài. Haiz, biến khéo thành vụng rồi.

Lúc tan tầm, cô cố ý vòng qua nơi anh làm việc, quả nhiên không nhìn thấy bóng dáng anh.

Gần tối, mặt trời chiều đỏ như máu, chiếu tỏa cả vùng. Chử Duy Nhất đi về phía tàu điện ngầm giống như con ốc sên vậy. Bên ngoài từng cơn khí nóng úp tới, cô hít một hơi thật sâu.

Mùa hè thật giày vò con người ta!

“Bíp – bíp – “ bên cạnh có tiếng còi xe.

Chử Duy Nhất quay đầu lại, liền thấy Sở Mặc lái một chiếc xe màu đen có rèm che dừng ở bên cạnh, “Lên xe.”

“Không cần đâu, tự tôi về được rồi.” Chử Duy Nhất liên tiếp lùi về sau mấy bước.

“Chử Duy Nhất, về chuyện công việc, tôi muốn nói chuyện với cô.” Sở Mặc nặng nề nói.

Chử Duy Nhất oán thầm, bây giờ là thời gian tan làm! Cô im lặng lên xe.

“Sở tổng, còn có dặn dò gì ạ?”

Sở Mặc khởi động xe, thả lỏng thân thể, “Chuyện nói với cô lúc cơm trưa cô đừng quên, sáng mai cô phải làm một báo cáo.”

Chử Duy Nhất có phần không dám tin, “Tôi là người mới.”

“Cô, ngay từ năm nhất đại học đã kiêm chức các loại, tốt nghiệp đại học ba năm, vẫn nói với tôi là người mới, hử?” Sở Mặc nghiêng đầu nhìn cô, “Mau chóng thích ứng với hoàn cảnh công ty.” Anh dừng lại, “Kể cả tôi.”

Chử Duy Nhất thở phò, “Tôi biết.”

“Đi ăn cơm đi.” Anh nói thẳng, không hề cho cô có cơ hội từ chối.

Chử Duy Nhất lặng lẽ thì thầm trong lòng, cấp trên này có chút khó chơi.

Sở Mặc mang cô đến một quán ăn Hồ Nam. Chử Duy Nhất thích ăn cay.

Chử Duy Nhất không nắm chính xác tâm tính anh ta rốt cuộc là gì, dù sao trước kia hai người từng xem mắt, bây giờ cô là cấp dưới của anh ta, tầng quan hệ này quả có chút lúng túng. Nhưng mà xem buổi sáng, hình như anh ta cũng không có biểu hiện gì.

“Hẳn là cô thích ăn cay nhỉ? Buổi trưa món cô lấy đầu là món cay.”

Chử Duy Nhất gật đầu, cô chuẩn bị hồi lâu, “Sở Mặc, tôi có chuyện muốn nói. Tôi không biết nên sắp xếp tôi ở đâu, nếu như anh cảm thấy không tiện, tôi sẽ đi tìm lãnh đạo đề nghị đổi cương vị.”

Sở Mặc không nhanh không chậm rót hai chén nước, đẩy tới trước mặt cô, “Làm sao cô biết tôi sẽ bất tiện.”

Chử Duy Nhất:...

“Cô chưa từng nghe qua một câu nói sao? Gần quan được lộc. Trước đó tôi và cô may mắn quen biết nhau, bây giờ lại thành đồng nghiệp. Lẽ nào đây không phải là duyên phận.”

Chử Duy Nhất á khẩu không trả lời được.

“Cô muốn đổi cương vị? Đi đâu? Ban đầu là Tổng Kinh Dương chủ động nói ra không cần cô.” Sở Mặc gần từng chữ nói.

“Gì cơ?” Chử Duy Nhất kinh ngạc, “Anh ấy không cần tôi.” Hai mắt cô lom lom nhìn anh.

Trong nháy mắt Sở Mặc đã hiểu, thì ra chỗ cô muốn đi là của Tổng Kinh Dương. Nghĩ đi nghĩ lại, hai người tốt nghiệp cao trung cùng một trường, chắc là quen biết.

“Boss hỏi hai người bọn tôi.” Sở Mặc không nhanh không chậm trả lời.

Chử Duy Nhất nói không nên lời cảm giác trong lòng là gì. Ngay cả là cô, anh cũng không chịu dẫn dắt sao? Cô vừa mới ngồi xuống, trong nháy mắt đã không có tinh thần.

Một bữa cơm ăn không đến nơi đến chốn, cô chẳng có chút khẩu vị.

Sau khi ăn xong Sở Mặc đưa cô về nhà, Chử Duy Nhất lễ phép nói lời cảm ơn. “Sở Mặc – “

Dưới ánh trăng thanh u, cô đứng cạnh cửa xe, ánh mắt bình tĩnh, “Tôi đã suy nghĩ cả buổi tối vẫn muốn nói ra rõ ràng, tôi đã có bạn trai rồi, xin lỗi. Sau này anh nhất định sẽ gặp được cô gái thích hợp với anh.”

Khuôn mặt Sở Mặc biến sắc như kinh kịch, đen thui. “Chử Duy Nhất!” Anh cắn răng nghiêng lợi gọi tên cô.

Dáng vẻ của Chử Duy Nhất giống như thấy chết không sờn, “Sở Mặc, về sau anh chính là lãnh đạo của tôi, trong công việc, tôi nhất định cúc cung tận tụy hết lòng hết sức. Nhưng tôi không thể lừa dối tình cảm! Anh lái xe cẩn thận!” Nói hết, cô chạy nhanh như một làn khói, bóng dáng dần dần biến mất giữa trời chiều.

Sở Mặc ngồi thật lâu trên xe không nhúc nhích, anh đốt một điếu thuốc, kẹp ở đầu ngón tay. Anh thở dài, có chút bất đắc dĩ, sau cùng bật cười lắc đầu.

Chử Duy Nhất, nếu tôi là người bụng dạ hẹp hòi, nhất định chinh chết cô.

Lại thực dám từ chối lãnh đạo thẳng thừng không có chút tình thương nào như vậy!

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Chử Duy Nhất ôm Đại Miêu Miêu nằm rúc trên sô pha, chải lông cho nó, Đại Miêu Miêu dần nhắm hai mắt lại hưởng thụ.

Chử Duy Nhất cúi đầu lẩm bẩm, “Đại Miêu Miêu, Tổng Khinh Dương vậy mà không cần chị, thực sự hơi quá đáng. Trong vòng một tuần chị không mang bữa sáng cho anh ấy nữa!”

“Meo meo – “

“Có phải anh ấy cho rằng chị đi Đốn Khắc chính là vì anh ấy? Không phải thế đâu! Chị là vì công việc! Vì sự nghiệp của chị!”

“Meo meo – “

Ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa đông đông, Chử Duy Nhất đẩy đẩy Đại Miêu Miêu, “Đi mở cửa!”

Đại Miêu Miêu đứng lên, phe phẩy cái đuôi đi tới cửa. Chử Duy Nhất lắng nghe tiếng động ngoài cửa, hình như không có tiếng vang nữa. Chẳng lẽ là gõ nhầm cửa.

Thật lâu cũng không có tiếng động gì!

Chử Duy Nhất vừa muốn xoay người, một giọng nói truyền đến, “Là anh, mở cửa.”

Cô nhanh chóng mở cửa, cửa mở ra, anh đang dựa ở mép cửa mắt chứa ý cười, hai chiếc cúc phía trên áo sơ mi trắng đã mở ra, lộ ra xương quai xanh

xinh đẹp. Chân dài đang chống ở cửa, ai nói chỉ phụ nữ có xương quai xanh đẹp cơ chứ? Thì ra, xương quai xanh của đàn ông cũng rất gợi cảm.

Chử Duy Nhất nuốt một ngụm nước bọt, dời ánh mắt đi.

Tống Khinh Dương khẽ nhú mào, bước lên một bước, kéo tay cô.

Chử Duy Nhất hít sâu một hơi, “Anh lại uống rượu?”

“Hơn một hai ly rượu trắng! Vẫn còn mùi sao? Rõ ràng anh đã nhai kẹo cao su rồi.”

Chử Duy Nhất một tay quạt gió, “Mùi rượu nồng nặc. Hơn một hai ly mà thôi, tự mình vào đi!” Đẩy anh ra, cô kêu một tiếng meo meo, Đại Miêu Miêu liếm ống quần của Tống Khinh Dương, “Meo meo – meo meo – “

Chử Duy Nhất hừ một tiếng, “Không có lương tâm!”

Con người Tống Khinh Dương xoay vòng, cô gái này là đang chỉ chó mắng mèo đấy sao?

Hồi lâu chẳng nói một lời, Chử Duy Nhất chơi điện thoại di động, không quan tâm đến ý kiến của anh.

Tống Khinh Dương buồn bực, anh chọc giận cô chỗ nào chứ? Anh cũng lấy điện thoại di động ra, gửi cho Trác Thiên một tin nhắn, “Bạn gái giận rồi thì làm sao?”

Trác Thiên trả lời rất nhanh, “Vậy thì dỡ đi! Nhận lỗi! Ra vè đáng thương cũng được!”

Tống Khinh Dương cau mày, “Duy Nhất – “

Chử Duy Nhất không quay đầu lại, “Đừng làm phiền em, em đang xem tài liệu, cấp trên bọn em bảo sáng ngày mai em phải giao kế hoạch.”

“Kế hoạch gì?” Anh hỏi.

Ánh mắt Chủ Duy Nhất ngược lên từ điện thoại di động, cô nhìn anh, “Tổng tổng giám, chuyện phía công việc thuộc về bộ phận, em không tiện tiết lộ. Xin lỗi!” Nói rồi đứng lên, “Em đi tắm.”

Bơ luôn Tổng Khinh Dương ở chỗ đó! Tổng Khinh Dương không hiểu!

Chủ Duy Nhất tắm nước nóng, tâm tình rầu rĩ hình như đã tốt hơn nhiều. Dùng khăn lông quấn tóc rồi đứng trước hồ cá, gần đây không biết cá hôn môi xảy ra chuyện gì mà không hôn nữa!

Cô nghiêm túc nghiên cứu, lẽ nào hai con cá đã qua thời kỳ yêu cuồng nhiệt, tình cảm phai nhạt, cho nên không hôn nữa sao?

Tổng Khinh Dương bắt tri bắt giác đi tới bên cạnh cô, anh nói một câu qua loa, “Mang tâm tình công việc về nhà là hành vi rất không sáng suốt.”

Chủ Duy Nhất nghiêng đầu, khẽ liếc anh một cái, nghĩ thầm anh say thật rồi!

Tổng Khinh Dương tới gần cô, cánh tay chạm nhẹ vào cô, Chủ Duy Nhất không động đậy, đột nhiên thấy hai con cá hôn môi. Gương mặt cô hưng phấn, sát khuôn mặt về phía trước.

Tổng Khinh Dương lại bị coi nhẹ, anh suy nghĩ về biện pháp Trác Thiên mới vừa nói cho.

“Duy Nhất – “anh gọi tên cô, lúc Chủ Duy Nhất quay đầu lại, khóe môi của anh dán lên, tiếp theo ôm lấy cô.

Hai tay nóng rực nâng thắt lưng cô, cách áo ngủ mỏng manh, da thịt cô nóng rực một vùng, hơi thở mát lạnh xâm nhập vào mỗi một tế bào đang khuếch trương.

Không biết từ lúc nào tay anh lại đưa vào vạt áo cô, vốn là chưa mặt nội y, lúc này không hề có chút bảo vệ nào.

Cô hơi co rúm lại theo bản năng, ngón tay anh rất mềm mại, nhẹ nhàng vân vê. Chử Duy Nhất khó chịu uốn éo người, bắt được cánh tay anh, tay anh không tiếp tục động tác, chỉ là vẫn dừng ở chỗ đó. Mặt cô nóng hầm hập, “Buông tay ôi – “ thật chẳng chút lo lắng.

Khuôn mặt chôn thật sâu trong ngực anh, nghe tiếng tim anh đập thình thịch.

Anh khó khăn rút tay ra, hồi phục hơi thở của mình xong, giọng nói trầm thấp vang trên đỉnh đầu cô, “Cá hôn môi của em thiếu hụt đối tượng học hỏi.”

Chử Duy Nhất chỉ hơi nhìn về phía hai con cá, hình như nó biết gì đó, đang nhìn bọn họ. “Nói bậy.”

Tống Khinh Dương vẫn kéo tay cô.

“Em muốn đi ngủ!” Cô nói.

“Anh đi tắm!” Anh đáp.

“Anh không về nhà?” Chử Duy Nhất chớp chớp mắt.

“Sợ em không thích ửng, sang đây giúp em. Anh đi lấy đồ.” Nói xong, anh đi đến cửa cầm một chiếc túi đen to qua.

Thì ra là dự tính trước từ lâu.

Chử Duy Nhất lấy một bộ chăn đệm đơn mới trải trên ghế sa lon, giường lớn một thước, rồi nằm lại trên giường.

Cái đệm này, lúc đó cô đi dạo Nghi Gia rất lâu mới chọn được, thoải mái lại đẹp, đệm lớn một thước, cô nghĩ ngủ sao cũng chẳng có vấn đề.

Chăn đệm đều là đồ mới, vải bông màu lam nhạt, thoải mái tự nhiên.

Chử Duy Nhất nằm nghiêng xem tiểu thuyết, chiếc đèn đầu giường tỏa ra ánh sáng màu da cam. Cô xem rất chăm chú ngay cả Tống Khinh Dương đi ra lúc nào cũng không biết.

“Không nên nằm xem điện thoại di động, không tốt đối với mắt.” Anh nói.

Chử Duy Nhất không để ý ở một tiếng, “Em biết rồi.” Giọng điệu rất là có lệ.

Tống Khinh Dương hiển nhiên không muốn lúc hai người ở bên nhau bồi dưỡng tình cảm thì bạn gái còn ôm điện thoại di động xem liên tục. “Duy Nhất, lưng anh hơi ngứa, em xem giúp anh.”

Chử Duy Nhất vội vàng bò dậy, “Em xem xem.”

Trên người anh chỉ quấn một cái khăn tắm, nửa người trên trống không. Chử Duy Nhất lăm bằm nói, “Sao anh không mặc quần áo.”

“Không nên kì thị quần lót!” Tống Khinh Dương trả lời.

“Xoay qua chỗ khác.” Cô nhỏ giọng nói.

Mặc dù hai người từng tiếp xúc thân thể thân mật, nhưng khi nhìn anh để trần, thân thể lộ ra, cô vẫn không quen.

“Chỗ này có một mảng chấm nhỏ màu đỏ, có phải là dị ứng không?” Đầu ngón tay Chử Duy Nhất lướt qua mảnh da thịt kia.

Tống Khinh Dương cảm thấy một dòng điện mãnh liệt kích thích trái tim anh, anh mất tự nhiên nói, “Có thể là thế.”

“Em xuống lầu mua thuốc thoa ngoài da, anh chờ chút.” Nói rồi cô nhảy xuống giường.

“Em ở lại đi, anh đi mua.” Tống Khinh Dương cầm lấy áo T – shirt và quần thường, ngay trước mặt Chử Duy Nhất, thay vào một cách tự nhiên.

Chử Duy Nhất cầm nội y vào toilet thay quần áo, cùng anh xuống lầu.

Ánh trăng đu đưa, đèn đường u ám.

Hai người đi trên con đường nhỏ, gió đêm phớt nhẹ, mang theo cảm giác se se lạnh.

Tống Khinh Dương nói cặn kẽ bố cục tiêu khu với cô, vị trí siêu thị, phòng tập thể thao. Khi anh từ Đức về đã ở chỗ này, đi làm rất tiện. Mặt khác, anh cũng muốn một không gian thuộc về mình.

Tống Khinh Dương dẫn cô đến hồ nhân tạo, không bao lâu, bọn họ đã đến nơi.

Uốn lượn loanh quanh.

Chử Duy Nhất bắt đầu nghi ngờ, “Tống Khinh Dương, hình như đi lầm đường.”

Tống Khinh Dương nhìn chung quanh, ghé gở bên phải đã có người, nhưng mà – anh khẽ nhú mày.

Chử Duy Nhất lấy điện thoại di động ra, lăm lăm nói, “Em mở định vị Baidu, a, chúng ta có phải gặp phải quý đả tướng hay chăng.”

“Đi thôi.” Anh kéo tay cô, tiến lên đi về bên trái.

“Không đúng, không đúng, chúng ta mới vừa từ bên này tới, đi bên phải.” Đốt thành Chử Duy Nhất nắm tay anh. “Em nói với anh, cảm giác phương hướng của em tốt vô cùng, ba em từ nhỏ đã dạy em rồi, lúc trước thiếu chút nữa đã đi học địa chất học - ”

“Duy Nhất – “Giọng nói Tống Khinh Dương dồn nén.

Chử Duy Nhất lúc này chỉ nghĩ đi hiệu thuốc nhanh lên một chút, “Ai, phía trước có người, nếu không thì hỏi thăm một chút đi.”

“Đừng!” Lời Tống Khinh Dương còn chưa nói hết.

Hai người đều nghe được thanh âm mập mờ.

Chử Duy Nhất cứng đờ rồi cũng chẳng dám cử động.

Mặt Tống Khinh Dương sa sầm đứng ở chỗ đó với cô, dở khóc dở cười.

“Nếu em muốn đi hỏi, anh không cản em.” Anh sâu kín nói một câu.

Chử Duy Nhất vội vàng lùi lại, lúc Tống Khinh Dương còn chưa phản ứng kịp, cô đã lôi kéo Tống Khinh Dương đi qua trước mặt đôi tình nhân kia.

Không biết đi bao lâu, loáng thoáng thấy dấu hiệu tiệm thuốc phía trước.

Chử Duy Nhất thở phào, “Đến tiệm thuốc rồi.”

Tống Khinh Dương không biến sắc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, con người trong suốt lập lòe ánh sáng, còn có khuôn mặt đỏ bừng như nhuộm phấn. “Duy Nhất, có lẽ em phải tránh một chút.” Anh kề sát bên tai cô, “Em sẽ dọa chàng trai kia sợ.”

Chử Duy Nhất mờ mịt nhìn anh, “Gì cơ?” Hồi lâu chưa phản ứng kịp ý tứ trong lời anh nói.

Tống Khinh Dương mua xong thuốc, ánh mắt liếc về cái hộp bên cạnh.

Chử Duy Nhất tiến lên, “Còn muốn mua thêm gì à?”

Tống Khinh Dương quay đầu nhìn cô một cái, cầm một hộp đi tính tiền.

Khuôn mặt Chử Duy Nhất lại đỏ lên trong nháy mắt, nhân viên cửa hàng không khỏi nhìn cô nhiều hơn. Cô lúng túng đi thẳng ra ngoài, đi mấy bước ở cửa, đại não chợt có gì hiện lên rồi biến mất, trong nháy mắt đã hiểu lời thì thầm Tống Khinh Dương vừa nói với cô.

Tống Khinh Dương xách đồ ra ngoài, Chử Duy nhất thẹn quá hóa giận, không để ý đến anh.

“Ai, anh đừng đi bên hồ, nếu người ta còn ở chỗ này thì sao.”

Chử Duy Nhất nghiêng răng nghiêng lợi.

Tống Khinh Dương kéo cô, “Tiểu khu nhiều người như vậy, người ta không nhớ được em đâu.”

“Không biết xấu hổ!” Chử Duy Nhất mắng.

Tâm tình Tống Khinh Dương rất tốt, “Đi về nhà thôi.”

Chử Duy Nhất nghe lời này vào tai càng cảm thấy ái muội hơn.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Khuôn mặt Chử Duy Nhất hơi nóng, có chút ngượng ngùng, “Sau hãy nói, sau hãy nói.”

Ngày kế tiếp hai người mỗi người đi một ngả, Chử Duy Nhất đi nhà họ Si đón em trai. Chỉ có Si Thanh Viễn ở nhà, sắc mặt của anh không tốt lắm, có vẻ bị bệnh.

“Em tới đón Ninh Ninh.” Cô nói.

Si Thanh Viễn dẫn cô vào, anh mặc trang phục ở nhà, có thể là do gầy, chiếc quần hơi rộng. “Buổi tối em chăm sóc nó một chút, ba anh và dì Nguyễn không có ở nhà, anh hơi cảm, không tiện trông nó.”

“Anh thế nào rồi? Có uống thuốc chưa?”

“Không có chuyện gì, ngủ một giấc là ổn.” Anh lấy túi của Ninh Ninh ra, “Sữa bột anh đã chuẩn bị xong rồi, buổi chiều cho thằng bé uống một bình.”

Chử Duy Nhất gật đầu, “Anh cũng nghỉ ngơi thật tốt.”

Con người u ám của Si Thanh Viễn đột nhiên sáng lên, “Ừ. Em cũng chú ý an toàn.”

Lúc đi, Ninh Ninh có chút không vui. “Anh trai bị bệnh, chị chúng ta về sớm một chút chăm sóc anh ấy.”

Trong lòng Chử Duy Nhất hơi xót xa, “Được, hôn lễ vừa kết thúc, chúng ta về ngay.”

Hai người đón xe đi nhà Lam Nguyệt, Lam Nguyệt còn đang trang điểm. Chín giờ chú rể đến đón dâu. Ninh Ninh mặc tây trang màu đen quần soóc, cùng áo sơ mi màu trắng ngắn tay, thắt nơ, cực kỳ đẹp trai. Đến rồi liền hấp dẫn ánh mắt cả phòng, các dì các chị đều bắt đầu chụp ảnh.

Mẹ Lam Nguyệt đưa tới một bao đỏ lớn. Ninh Ninh ngại ngùng, “Cám ơn bác gái!” Tuổi cậu còn nhỏ, nhưng là em trai của Chủ Duy Nhất, lúc này xưng hô theo Chủ Duy Nhất.

Mẹ Lam Nguyệt vui vẻ chết đi được, “Bé trai này thật là anh tuấn.”

Tùng trận tiếng pháo vang lên dưới lầu. “Chú rể đến! Mọi người chuẩn bị!”

Lam Nguyệt ngồi ở trên giường, Ninh Ninh ngồi bên cạnh cô ấy.

Chủ Duy Nhất canh ở cửa phòng, trong phòng khách nhốn nha nhốn nháo. Cô kê sát trên cửa nghe tiếng động ngoài cửa, “Lam Nguyệt, chú rể dẫn theo bao nhiêu người, người bên ngoài hoàn toàn không phải là đối thủ.”

Lam Nguyệt cười, “Người anh ấy dẫn theo đều là mấy anh đẹp trai, cho nên – “

Cho nên đồng chí phái nữ hoàn toàn không có sức chống cự.

“Quá gian trá!” Chủ Duy Nhất bóp bóp tay, “Lam Nguyệt Lượng, tớ sẽ bảo vệ thật tốt cánh cửa này!”

Ninh Ninh chạy tới, ôm đù Chủ Duy Nhất, “Chị, em giúp chị, tuyệt đối không thể để người khác cướp chị Lam đi!”

Ngoài cửa, chú rể gõ cửa vài cái.

“Không mở!” Chủ Duy Nhất và hai cô gái khác hô lên.

“Tiền lì xì tới, các cô mở cửa ra.”

“Máy cái?”

“Mọi người đều có!”

“Chú rể đọc giấy cam đoan!” Ngoài cửa có người đưa lên.

Từ Dương hùng hồn đọc xong, tất cả mọi người nở nụ cười.

“Đọc xong rồi, nhanh mở cửa.”

Đám Chủ Duyệt Nhất cười ngặt nghẽo, vẫn không chịu mở, lại mở ra một khe hở nhỏ.

Các cô đẩy Chủ Duyệt Nhất qua, “Chú rể, yêu cầu cuối cùng của chúng tôi, hát một bài tình ca.” Cô dịu dàng nói.

Trong nháy mắt Tống Khinh Dương ngậy ngấn cả người, đi về phía trước.

Từ Dương kéo anh lại, “Anh em, không sao, cái này tôi làm được.”

Chủ Duyệt Nhất nhìn thấy Tống Khinh Dương cũng sửng sốt, “Sao anh lại ở chỗ này?”

Rốt cuộc Từ Dương đã hiểu rõ, anh nhướn mày hỏi, “Phù dâu tôi hát hay là Tống Khinh Dương hát đây?”

Cục diện trong nháy mắt hỗn loạn.

Ninh Ninh thò đầu nhỏ ra, mở to con mắt nhìn bọn họ. “Không mở không mở chính là không mở! Chị, có đúng không?”

Từ Dương nhìn thoáng qua Tống Khinh Dương, “Hai người các cậu, hôm nay giúp tôi, ngày sau tôi cũng sẽ giúp hai người, hai người xem – “

Tống Khinh Dương cười khẽ, “Duy Nhất, mở cửa đi.” Vừa nói vừa đưa tiền lì xì cho Ninh Ninh.

Ninh Ninh nhún vai, “Mở cửa!” Vô cùng dễ chịu.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Chú rể ôm người đẹp về, hạnh phúc vấn vít cả nhà. Thừa dịp chú rể và cô dâu cử hành nghi thức ở trong phòng, Chử Duy Nhất và Tống Khinh Dương mới có cơ hội nói chuyện ngắn ngủi với nhau.

Hôm nay hai người đều mặc trang phục lộng lẫy dự tiệc. Anh mặc áo sơ mi trắng, tây trang đuôi yếm đậm màu, khí chất nổi bật đứng ở chỗ đó. Cô mặc váy phù dâu hồng nhạt, phác họa được dáng người tốt của cô.

“Lam Nguyệt là bạn ngồi cùng bàn của em hồi cao trung.”

“Từ Dương là bạn học cao trung của anh.”

Chử Duy Nhất vén sợi tóc nơi trán, “Duyên phận thật là!” Hai người thực sự không hề có chút ăn ý nào, vậy mà đến bây giờ mới biết cùng tham gia một hôn lễ.

Tống Khinh Dương kéo váy phù dâu của cô, “Em có lạnh không?” Chiếc váy hở vai, đầu vai xinh đẹp lộ ra ngoài, da thịt trắng muốt đang vô hình hấp dẫn ánh mắt của các chàng trai ở đây.

“Bận rộn nóng muốn chết.” Chử Duy Nhất nói, “Lát nữa giúp em trông Ninh Ninh, em phải đi mời rượu.”

“Em biết uống?” Tống Khinh Dương nhướn mày.

“Đâu có, toàn là nước trắng thôi.” Chử Duy Nhất cười trộm, “Chú rể và cô dâu đêm nay không uống rượu.”

Khóe miệng Tống Kinh Dương chứa ý cười, “Từ Dương đã một tháng không uống rượu rồi.”

Chử Duy Nhất giương khóe miệng, “Quá liều.”

Tầm mắt Tống Kinh Dương liếc nhìn phù rể đến gần phía sau cô, anh khẽ nhếch khóe miệng, nâng tay sửa lại kiểu tóc không hề rối của cô, “Kiểu tóc mới rất đẹp.”

Chử Duy Nhất thẹn thùng, thợ trang điểm đặc biệt hóa trang cho cô, bây giờ cô càng xinh đẹp hơn.

Lam Nguyệt và Từ Dương xem như là thanh mai trúc mã, cùng một nhà trẻ, đến cùng một trường cao trung, coi như là một loại duyên phận.

Người chủ trì hỏi giai đoạn hai người yêu nhau. Từ Dương vui tươi hớn hở nói, “Mùa hè lớp mười một, cô ấy mặc váy trắng đi qua trước cửa lớp chúng tôi, hung hăng trừng tôi một cái. Lúc đó tôi nghĩ người này sao không thân thiện như thế.”

Lam Nguyệt trả lời, “Là anh khoe khoang huýt sáo với em, thái độ không đứng đắn, em không trừng anh thì trừng ai!”

Đại sảnh truyền đến một trận cười to.

Từ Dương cười hì hì không ngừng, “Em trừng đẹp!”

Lam Nguyệt cúi thấp mặt, vể mặt e thẹn.

Nghi thức kết thúc, tân nhân bắt đầu mời rượu. Phù rể vẫn rất quan tâm Chử Duy Nhất, một mạch cản rượu giúp cô. Người sáng suốt đều nhìn ra phù rể vừa ý phù dâu, thỉnh thoảng trêu ghẹo hai người.

Lam Nguyệt vẫn chưa biết Chử Duy Nhất là danh hoa đã có chủ, còn đang tác hợp hai người. Chử Duy Nhất xấu hổ.

Đến khi đến bàn hai bạn học cao trung kia, cục diện nhất thời náo nhiệt lên.

Chử Duy Nhất bưng ly đứng phía sau tân nương, mấy người đó trêu đùa cô dâu không thành, tất cả ánh mắt đều chuyển hướng đến trên người Chử Duy Nhất.

Lam Nguyệt tự nhiên giới thiệu, “Bạn ngồi cùng bàn cao trung của tôi, các cậu không được làm bậy.”

“Đều là bạn học, Lam Nguyệt nói lời này giống như chúng tôi là kẻ ngang ngược không bằng, đến đây, tôi mời cô một chén.”

Chử Duy Nhất giơ ly lên, “Các bạn học, tôi cạn rồi cậu tùy ý.” Điệu bộ kia rất tức giận, thực sự là đang uống nước sôi!

“Uống ít một chút.” Tống Khinh Dương ung dung thản nhiên đứng cạnh cô lên tiếng, âm điệu không cao, đủ để mấy người xung quanh có thể nghe được.

“Ái chà chà, Tống Khinh Dương cậu học được thương hoa tiếc ngọc từ lúc nào.”

Bầu không khí trên bàn yên tĩnh trong nháy mắt. Ai không biết Tống Khinh Dương, chỉ thấy anh lại lấy ra một chiếc áo khoác, nhẹ nhàng khoác lên vai Chử Duy Nhất.

Chử Duy Nhất nhìn thoáng qua, khăn lụa màu xanh nhạt, chất liệu mềm mại, chỉ là trang phục của cô bây giờ chính là – hoa hồng phối xanh lá. Ánh mắt của con trai khoa tự nhiên không thể yêu cầu cao được.

Sau khi qua bàn này, phù rể không ân cần nữa.

Tống Khinh Dương tao nhã ngồi ở tại chỗ.

“Này, Tống Khinh Dương, cậu quen với phù dâu à?”

“Quen.” Tống Khinh Dương im lặng phút chốc rồi trả lời.

“Hình như nghe nói các cậu cùng nhau tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường, tớ từng xem bài phỏng vấn cậu của Chử Duy Nhất ngày đó, quan hệ các cậu không tệ nhỉ.”

Tống Khinh Dương đùa nghịch chiếc ly trong tay, chất lỏng sóng sánh, anh từ từ nói, “Cũng không tệ lắm, bạn gái của tôi.”

Im lặng.

Người cả bàn đều chẳng muốn nói chuyện với anh.

Anh bưng ly, chậm rãi nhấp một ngụm rượu đỏ, đắng chát vào miệng không bao lâu đã ngọt dần.

Tống Khinh Dương đi đến bàn chủ nhận lấy Ninh Ninh, cậu nhóc kia không biết ăn bao nhiêu đồ rồi, khuy áo phía dưới áo sơ mi đều không giữ được. Tống Khinh Dương luôn nắm tay cậu, nghênh đón rất nhiều ánh mắt quan sát.

Ninh Ninh vuốt bụng nhỏ, “Ai, em muốn giảm cân.”

Tống Khinh Dương không nhịn được nở nụ cười, “Lúc anh kết hôn, cũng sẽ không tìm tiểu hoa đồng mập mập làm khó anh.”

Ninh Ninh vừa nghe liền nóng nảy, “Em không ăn thịt nữa, em phải giảm béo.”

“Anh cân nhắc chút vậy.” Tống Khinh Dương phát hiện trêu chọc cậu nhóc kia rất thú vị.

Ninh Ninh ngồi vào bàn của Tống Khinh Dương, rót cuộc mọi người đã rõ, đây là cậu em vợ của anh. Tống Khinh Dương mới là phúc hắc triết đế, trước đó tin gì cũng chẳng có, đột nhiên nhảy ra một người bạn gái.

Sau khi tiệc cưới kết thúc, Chử Duy Nhất cảm thấy hai chân không phải là của mình nữa, bước đi như giẫm trên bông vải.

Tống Khinh Dương ôm Ninh Ninh mệt rã rời, “Sao rồi? Còn có thể đi chứ?”

Chử Duy Nhất thở dài, “Em biết vì sao mấy người bạn học của em không muốn kết hôn rồi, quá dày vò người ta mà.”

Tống Khinh Dương nhíu mày, “Em không thấy được Từ Dương và Lam Nguyệt vui vẻ bao nhiêu sao?”

“Ừ - nhưng em mệt quá.” Một tay cô còn đang cầm hoa cầu bị tổn hại. Ai, tình cảnh cướp hoa cầu vừa rồi quá chấn động. Cô bị người ta đùn đẩy.

Lam Nguyệt đã sớm vạch kế hoạch cùng cô, cứ ném về phía cô. Kết quả có một cô nữ sinh mập mạp liều mạng đến cướp, Chử Duy Nhất sợ bị đè, lui từng bước một.

Nhưng hoa tươi lại rơi trên tay Ninh Ninh đang chơi đùa ở bên cạnh.

Nhiều đôi mắt tha thiết nhìn cậu, Ninh Ninh chẳng động đậy gì, tuổi còn nhỏ nên tự nhiên không chú ý.

Người chủ trì cao giọng hỏi, “Ai u, bị tiểu hoa đồng đẹp trai của chúng ta bắt được rồi. Tiểu soái ca, có muốn đưa hoa cưới cho chị xinh đẹp nào ở đây không?”

Đôi mắt tròn tròn của Ninh Ninh xoay vòng, “Chị - “

Tống Khinh Dương nhếch môi, “Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài!”

Giọng nói Ninh Ninh mềm mại, lại nghiêm túc nói rằng, “Nhận được hoa này liệu có phải có thể kết hôn không? Mẹ lo lắng chị không tìm được bạn trai, vậy chị kết hôn nhanh một chút nha, sau này em sẽ là cậu nhỏ rồi.”

Khóe mắt Chử Duy Nhất không ngừng tỏa ra hắc tuyến, vội vàng ôm Ninh Ninh đi. “Đi!”

Trên đường về, Tống Khinh Dương lái xe. Chử Duy Nhất và Ninh Ninh ngồi ở phía sau.

“Về sau Ninh Ninh không thể nói như vậy ở trường hợp như thế biết không?”

Ninh Ninh cau mày, “Lời em nói đều là thật, mẹ hay nói thế mà.”

Chử Duy Nhất vỗ trán, “Nhưng mà rất mất mặt đó!”

Ninh Ninh thở dài, “Anh à, em nói sai ư?”

Khóe miệng Tống Khinh Dương nhếch lên, “Duy Nhất, đồng ngôn vô ký*.” Ninh Ninh hôm nay gọi anh là anh rể, bây giờ anh cũng phải đứng ở bên cậu.

Dĩ nhiên Chử Duy Nhất không lời chống đỡ.

(Đồng ngôn vô ký: Lời con trẻ không kiêng dè.)

Gần đến mười giờ, Chử Duy Nhất gọi điện cho Si Thanh Viễn, mười phút sau sẽ đến.

Bóng đêm an bình, sau khi xe lái vào tiểu khu, chậm rãi đi về phía trước.

Ninh Ninh hơi buồn ngủ, vùi ở trong lòng Chử Duy Nhất. Xe dừng lại, Si Thanh Viễn đứng trong bóng đêm, đêm tối như mực đậm, tôn lên thân hình thanh lãnh của anh.

Mọi âm thanh như yên lặng cả, truyền đến vài tiếng ho khan kìm nén. Chử Duy Nhất nhìn đầu vai hơi rung động.

Si Thanh Viễn nhận lấy Ninh Ninh từ trong lòng Tống Khinh Dương, Ninh Ninh mở mí mắt, cười hì hì, “Anh trai em về rồi.”

“Khỏe rồi.” Si Thanh Viễn nói, có thể là liên quan đến ho khan, giọng nói của anh hơi khàn.

Tống Khinh Dương khẽ gật đầu.

Chử Duy Nhất im lặng rồi nói, “Mẹ bọn em khi nào về?”

“Tối mai.” Anh nhìn về ánh mắt của cô, đen như diệp thạch. “Có đi trông Ninh Ninh.”

Chử Duy Nhất khẽ nhếch khóe môi, “Anh cũng chú ý thân thể, uống nhiều nước.”

“Hai người về nghỉ ngơi sớm chút đi.” Ánh mắt anh lướt qua hai người, xoay người, chỉ để lại một bóng dáng cô đơn.

Lúc hai người về đến nhà, Chử Duy Nhất đã mệt lả, tựa trên ghế sa lon không nhúc nhích.

Tống Khinh Dương đi cho mèo ăn, gần đây Đại Miêu Miêu mập hơn một chút, hơn nữa đã hoàn toàn ném chủ nhân của mình ra sau ót.”Meo meo – meo meo – “

Chử Duy Nhất cố gắng mở mí mắt, “Thứ bảy này phải dẫn Đại Miêu đi chích.”

Tống Khinh Dương phúi phúi tay đi qua, “Em nuôi nó bao lâu rồi?” Khi nói chuyện Đại Miêu Miêu nhảy lên đùi Tống Khinh Dương, cặp mắt long lánh màu xanh sẫm kia đang nhìn Chủ Duy Nhất như thấu hết.

“Sau khi về từ Cáp Nhĩ Tân, Lý Mạo tặng cho em, đã nửa năm rồi.” Nhắc tới Lý Mạo cô lại nghĩ đến, “Lý Mạo mời chúng ta cuối tuần đi xem biểu diễn, anh có rãnh không?”

Hội biểu diễn của thanh niên rock and roll.

“Em thích rock and roll?” Tống Khinh Dương hỏi.

Chủ Duy Nhất lắc đầu, thở dài, “Em là yêu ai yêu cả đường đi lối về. Khi còn bé ba mẹ em bận công việc, em và Lý Mạo thường chơi với nhau. Khi còn nhỏ Lý Mạo đã thích đàn ghita loạn xạ ở trước mặt em, em phải ngồi một chỗ làm khán giả của cậu ấy. Cậu ấy còn không cho phép em đi.”

Tống Khinh Dương nhếch miệng cười.

“Lý Mạo nuôi một con chó săn nhỏ, nếu em không nghe lời, cậu ấy sẽ để cho con chó đó cắn em.”

“Nhưng quan hệ hai người rất tốt.”

“Haiz, không có cách mà, lúc em sinh ra, cha mẹ hai nhà cứ nói giỡn bảo em làm vợ của Lý Mạo. Sau khi lên cấp hai, thì Lý Mạo chẳng bao giờ để ý em nữa, rất sợ em làm vợ cậu ấy thật. Trốn tránh em khắp nơi, sống chết muốn đi học cấp ba ở trường khác.” Chủ Duy Nhất cười, “Em kém cỏi đến vậy sao!”

“Không có! Lý Mạo không có mắt nhìn.” Anh nheo mắt lại, đáy mắt giống như là kim cương vậy. “Thất tịch vui vẻ!” Giống như ảo thuật biến ra một cái hộp.

Là dây chuyền vàng hình nhánh hoa hồng, khuyên tai là hình hoa tuyết, khám kim cương vụn.

Chữ Duy Nhất ngậy ngấn cả người, trong lúc nhất thời đại não không có cách nào phản ứng được.

“Năm đầu tiên ở Đức đi ngang qua cửa hàng đột nhiên thấy dây chuyền này, lúc đó đã nghĩ đến em, anh không biết sau này có thể gặp lại em hay không. Anh tự nói với mình, coi như mua làm vật kỷ niệm đi.” Về mặt anh dịu dàng như gió xuân ấm áp, “Không phải em hỏi khi nào anh biết em sao?”

Anh cười nhạt không hề chớp mắt nhìn cô, “Lần thi cuối cùng năm lớp mười, em ngồi ở phía trước anh.” Anh thở phào, “Anh vẫn luôn ở phía sau em.”

Trái tim Chữ Duy Nhất rung động, “Hóa ra là khi đó.” Bà nội bệnh nặng, sau đó qua đời, toàn bộ thế giới của cô u ám hẳn đi. Không tim không phổi, cái gì đều không quan tâm, tự nhiên sẽ chẳng để tâm người xuất hiện bên mình.

“Cũng tốt, anh đã mang nó về. May mà, anh còn gặp được em. Chữ Duy Nhất, em có tin số phận không?”

Trong phòng yên lặng không tiếng động, tình cảm theo ý cuộn trào.

Với anh thăm mẩn là đột nhiên mà đến, hai người không hề cùng xuất hiện, anh vốn chẳng thể nào bày tỏ, huống chi khi đó, anh đã quyết định đi Đức.

Thậm chí Tống Kinh Dương cho rằng, đoạn thăm mẩn này, sẽ chôn vùi với trái tim theo thời gian, là bí mật mình anh hưởng thụ. Nhưng số phận vẫn ưu đãi anh.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Anh nói về chuyện ở cao trung. Đáy lòng đã từng tưởng rằng quá khứ đau khổ, hôm nay lại có loại ngọt ngào khổ tận cam lai.

Anh đi lên sân thượng lớp các cô thấy cô, cô đơn đứng một mình ở đó.

Cô bưng cà phê đi ngang qua phòng học của bọn họ, anh cố ý đi qua bên cạnh cô, kết quả cà phê đổ trên quần áo của anh, cô vẫn chẳng nhớ anh.

...

“Nếu như chúng ta không gặp nhau thì sao?” Cô hỏi.

Im lặng rất lâu.

Anh mở miệng, “Thế thì sợi dây chuyền này anh sẽ vẫn cất kỹ. Lúc ba mươi tuổi, anh sẽ đi hẹn hò.” Sự thẳng thắn của anh, Chử Duy Nhất khẽ cắn môi.

“Lúc này không nên nói một ít lời dỗ ngọt à?” Cô khẽ nhú mày, thờ phào nhẹ nhõm, “Thật ra em cũng từng nghĩ cả đời không kết hôn.”

Tống Khinh Dương nắm chặt tay cô, ánh mắt sâu lắng như đêm đen, “Cho nên đây là an bài của trời cao.”

“Nhất định là lần trước chúng ta đã ngoái đầu nhìn nhau quá nhiều.” Chử Duy Nhất chớp mắt bình tĩnh nói.

Hai người nói lời ngốc cả đêm, rạng sáng mới đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm Chủ Duy Nhất tỉnh dậy, cảm xúc lạnh lẽo trên cổ, khóe miệng cô hơi nhếch lên. Anh vẫn đang ngủ say, khóe miệng mím chặt. Chủ Duy Nhất khe khẽ lấy ra một cái hộp, thật ra cô cũng có chuẩn bị quà. Trước đây bà nội để lại chuỗi tay cho cô, cho một nửa kia của cô sau này. Lá con cây tử đàn gửi gắm nỗi nhớ nhưng sâu sắc.

Lúc Tống Khinh Dương tỉnh lại, liền phát hiện trên tay mình xuất hiện một thứ khác, anh híp mắt lại, một nụ cười tươi rói nơi khóe miệng.

Buổi chiều bạn Tống Khinh Dương gọi điện đến hẹn anh đi đánh cầu lông, anh nói, “Tớ hỏi bạn gái tớ đã.”

Chủ Duy Nhất đang đánh máy, tập trung tinh thần viết cảnh hôn, lúc Tống Khinh Dương đi tới, cô hoàn toàn không phát hiện ra.

“Buổi chiều có thời gian đi luyện tập chút không?” Anh vừa lên tiếng, Chủ Duy Nhất sợ hết hồn.

“Viết gì thế?” Tống Khinh Dương thấy cô sửng sốt.

Mặt Chủ Duy Nhất nóng lên, “Không có gì, không có gì.” Cô ngước mắt lên rồi lắc lư cái cổ, “Đi đâu thế?”

“Mấy người bạn hẹn anh đi đánh cầu lông.” Anh nhìn cái cổ của cô.

Chủ Duy Nhất suy nghĩ một chút, “Được. Nhưng mà kỹ thuật của em không tốt, đại học buộc phải tự luyện tập, học tự chọn chọn lớp cầu lông. Tốt nghiệp rồi rất ít chạm vào.”

“Không sao, có anh ở đây.” Anh cười.

Ăn cơm xong, hai người đi bách hóa mua quần áo thể thao, kiểu tình nhân, đứng cạnh nhau, nhất thời làm mắt người trước mặt sáng lên. Người bán hàng khen không ngừng.

Đến sân vận động, những người đó đã thấy hai người từ xa xa, không nhìn được đều nhìn sang.

Tống Khinh Dương giới thiệu, “Bạn gái tôi, Chử Duy Nhất.”

Chử Duy Nhất cười với mọi người, “Chào mọi người.”

“Ái chà, tối hôm qua đã nghe nói, truyền khắp trong đám bạn rồi, cậu quen với một bạn gái xinh đẹp.”

Thì ra mọi người hẹn anh ra ngoài chính là có dụng ý khác.

Hôm nay được bốn tổ, cả trai lẫn gái.

Tống Khinh Dương vẫn rèn luyện liên tục, cho nên thể lực tốt, Chử Duy Nhất thì không, sau khi đánh hai mươi phút, bọn họ liền bại bởi đối thủ, Chử Duy Nhất cũng không có sức để đánh tiếp, ngồi ở một bên nghỉ ngơi.

Cô hơi thở dốc, nhìn đằng xa, anh chạy nhanh trên sân bóng, đón bóng vừa nhanh vừa chuẩn.

“Lúc ở Đức không có tiết học, cậu ấy sẽ đi chơi bóng.” Một giọng nói êm tai truyền đến bên tai cô, Chử Duy Nhất quay đầu lại, thấy một cô gái đi tới bên cạnh.

Cô cười đáp lại.

“Xin chào, Tang Lạc.” Cô gái khẽ mỉm cười, mặt mày giãn ra, rất thoải mái.

“Xin chào, Chử Duy Nhất.”

Tang Lạc ngồi xuống cạnh cô, ánh mắt nhìn về phía sân bóng, không nói thêm gì nữa.

Chử Duy Nhất nhìn thoáng qua cô ấy, cô ấy chỉ vuốt ve bình nước khoáng trong tay.

Đến khi bọn họ so tài xong mới qua đây, Chử Duy Nhất đưa khăn mặt, “Uống chút nước đi.” Tống Khinh Dương nhận lấy.

Mọi người không dấu vết lướt nhanh qua, “Hôm nay người thua phải nhận trừng phạt.”

Tống Khinh Dương cười, “Không thành vấn đề.”

“Vậy đi thôi. Tang Lạc có đi không?”

Tang Lạc dịu dàng cười, “Đi chứ. Hiếm khi Tống Khinh Dương mời khách, sao tớ lại không đi.”

Bọn họ đi một quán cơm có phòng riêng. Chử Duy Nhất lại không biết thành phố D có một tiệm cơm như thế. Sân nhà sâu hút, bầu không khí có vẻ thoải mái. Lác đác chẳng có mấy người khách.

Sau khi mọi người ngồi xuống, vừa gọi món ăn vừa nói chuyện.

Những người bạn của Tống Khinh Dương rất sôi nổi, mãi chẳng thiếu đề tài. Biết hai người làm cùng một công ty, kinh ngạc nói, ”Thì ra là tình yêu nơi văn phòng.”

Tống Khinh Dương mím môi cười.

Chử Duy Nhất giải thích, “Chúng tôi không cùng một bộ phận.”

“Ngày thường Tống Khinh Dương như thế nào? Nghiêm túc không?”

Chử Duy Nhất lúng túng, “Rất bình thường.”

Tống Khinh Dương khoát tay lên trên ghế của cô, dáng vẻ thành thoi.

Ánh mắt Tang Lạc lúc lướt qua họ hơi chậm lại, “Chúng ta chơi trò chơi đi?”

“Trò gì?”

“Trò giết người.” Tang Lạc nhẹ nhàng nói ra bốn chữ.

Chử Duy Nhất chưa từng chơi, Tống Khinh Dương nghiêng tai nói rằng, “Không sao đâu, rất đơn giản.”

“Vậy bây giờ bắt đầu đi!” Quan toàn tuyên bố.

Ván đầu tiên, Chử Duy Nhất rút được dân thường, kết quả, người khác đều xác nhận cô là kẻ giết người, vô tội mà chết. Mà Tống Khinh Dương rất bình tĩnh, một mực xoay chuyển. Sau cùng Tống Khinh Dương rút được cảnh sát thắng lợi cả tổ.

Quan toàn tuyên bố, “Kẻ giết người nhận trừng phạt.”

“Thị lực Tống Khinh Dương cậu quá tốt rồi.”

Tống Khinh Dương cười cười, quay đầu lại hỏi, “Hiểu rồi chứ?”

Chử Duy Nhất gật đầu, “Phù hộ em rút được dân thường.” Cô không muốn nhận trừng phạt hiểm lạ kỳ quái.

Ván thứ hai bắt đầu, Tống Khinh Dương lại rút được cảnh sát, kết quả kẻ giết người đều quyết định giết anh, sau đó mọi người lại ăn ý giết Chử Duy Nhất.

Kết quả ván này, kẻ giết người thắng.

Dường như mọi người cũng đang chờ kết quả như vậy.

“Chọn thành thật hay là dũng cảm?”

Tống Khinh Dương nhìn bọn họ, mắt chứa ý cảnh cáo.

“Ái chà chà, đây là ánh mắt gì hả! Dũng cảm! Một nụ hôn! Hai cô gái sát thủ, mặc cho Khinh Dương cậu chọn!”

Chử Duy Nhất ngẩn người, Tang Lạc mím khóe môi không nói lời nào, lông mi cong cong run run. Mấy năm trước, bọn họ du học ở Đức, lúc đó anh cũng nhận trừng phạt với cô.

Cái ôm kia, cô vẫn nhớ.

Tống Khinh Dương bất đắc dĩ lắc đầu, biết bọn họ đã quyết tâm làm khó bọn anh.”Hôm nay là bọn họ cố ý.”

Mọi người hài hước nhìn bọn họ, cùng đợi.

Hai tay Tống Khinh Dương ôm lấy Chử Duy Nhất, nghiêng người, dán lên khóe môi của cô, lướt qua rồi dừng lại ngay. Khuôn mặt cô ửng đỏ, nhìn đường nét của anh.

Tống Khinh Dương nắm tay cô, đảo mắt nói với bọn họ, “Xem xong rồi nhỉ!”

“Người tiếp theo nhận trừng phạt!” Mọi người lại nhìn Chử Duy Nhất.

Chử Duy Nhất yên lặng, “Không phải là mới vừa nhận trừng phạt rồi sao?”

“Không tính, đó là trừng phạt của bạn trai cô.”

Chử Duy Nhất dĩ nhiên không lời chống đỡ.

“Chúng tôi đối đãi đặc biệt với con gái, như vậy đi, chọn thành thật mọi người thấy thế nào?”

Mọi người vắt hết óc nghĩ câu hỏi, Tang Lạc lại đột nhiên mở miệng hỏi, “Hai người quen nhau như thế nào?”

Chữ Duy Nhất thở phào nhẹ nhõm, vấn đề này cũng được không phải là khó.

“Tang Lạc cậu phải nhận trừng phạt sao lại đưa ra câu hỏi?”

Người bên cạnh nói, “Được rồi, Duy Nhất lần đầu tiên đến đây, mọi người không nên làm khó cô ấy. Tớ cũng muốn biết bọn họ quen nhau thế nào.”

Chữ Duy Nhất ho khan, “Chúng tôi cùng trường cấp 3.”

“À! Yêu sớm!”

“Không không! Khi đó tôi không biết anh ấy, quen nhau khi ở ngày kỷ niệm thành lập D trung.”

“Thì ra là thế, như vậy là cậu ta chủ động?”

Chữ Duy Nhất rất lúng túng, chưa bao giờ biết người lớn như vậy rồi sao đại quái như vậy.

“Được rồi! Vấn đề của các cậu hơi nhiều!” Tống Khinh Dương mở miệng, “Thời gian không còn sớm nữa có thể về rồi.”

Tang Lạc ngồi ở chỗ đó, vẻ mặt cứng ngắc.

Chữ Duy Nhất đi toilet, trong lúc nhất thời bầu không khí không sôi nổi giống vừa rồi.

Tang Lạc nhẹ nhàng mở miệng, “Trước đây cậu nói cậu có người thích rồi chính là cô ấy sao?”

Tống Khinh Dương thu lại vẻ mặt, không trả lời.

Gặp phải người mình thích là hạnh phúc, nhưng mà người đó lại không thích mình, là may mắn hay là bất hạnh?

Lúc ra về, mọi người lại hẹn lần sau ra ngoài so tài, cuối cùng từng người tạm biệt với Chử Duy Nhất.

“Có mệt không?” Tống Khinh Dương hỏi.

Chử Duy Nhất lắc đầu, “Em phát hiện em không quá nhanh nhạy, hay là những người bạn của anh quá xảo quyệt.”

Tống Khinh Dương cười, một lát mới lên tiếng, “Bọn họ muốn giới thiệu không ít bạn gái cho anh.”

Chử Duy Nhất trợn to hai mắt.

Tống Khinh Dương kiêu ngạo nói, “Anh từ chối hết.”

Cô vội vàng chuyển trọng tâm câu chuyện, “Thứ năm ba em về.”

“Rốt cuộc cần gặp người lớn trong nhà rồi?” Tống Khinh Dương chớp mi, khóe miệng là nụ cười gian xảo. “Bác trai có sở thích gì?”

“Anh không cần khẩn trương, ba em rất dễ gần, con người ông ấy rất đơn giản. Ông ấy học địa chất, đi rất nhiều nơi, kinh nghiệm sống cũng nhiều.”

Tống Khinh Dương nhíu mày, “Hai ngày nay anh phải bổ sung kiến thức một chút. “Thăm dò phát hiện” “Con người và tự nhiên” còn tiết mục gì nữa?”

Khóe miệng Chử Duy Nhất giật giật, “ Thế giới động vật.” Nói xong cô liền vui vẻ.

Mong muốn lớn nhất của ba chính là cô hạnh phúc, cho nên, người cô chọn, ông nhất định sẽ vừa lòng.

Thần kinh Chử Duy Nhất căng ra, cách vài ngày mới biết, vẻ mặt Tang Lạc nhìn Tống Khinh Dương, muốn nói lại thôi, mắt chứa gợn sóng.

À! Thì ra cô ấy thích Tống Khinh Dương!

Tống Khinh Dương không nói, cô tự nhiên cũng sẽ không hỏi. Đây là tín nhiệm của hai người. Nếu quả thật có gì đó, thì đã xảy ra từ lúc bọn họ du học ở Đức rồi.

Cuối tháng tám, cha Chử về. Chử Duy Nhất xin hai tiếng đến trạm xe đón ông trước giờ. Nửa năm nay Cha Chử vẫn bôn ba bên ngoài, cả người đen hần.

Chử Duy Nhất nhìn ba cô, ê ẩm trong lòng. Sau khi cha mẹ ly hôn, tâm tư của cha Chử đều đặt hết vào công việc.

“Ba- “ Cổ họng cô nghẹn ngào.

Cha Chử ôm con gái vào lòng, lòng đầy xúc động, trong lòng chua xót khôn nguôi. “Con gái của ba càng ngày càng đẹp.”

Thầy của sở Nghiên cứu nói, “Lão Chử, con gái tới đón ông à, vẫn là con gái tốt!”

Cha Chử cười, khóe mắt đọng lại dấu vết của năm tháng.

Hai cha con cô về nhà, trong nhà vắng vẻ. Trước đó vài ngày Chử Duy Nhất cũng đã tìm người giúp việc đến quét qua.

“Sau khi về đã quen chưa?”

“Rất tốt ạ.” Chủ Duy Nhất quan sát ba. “Ba, bây giờ ở bên ba trông con tươi đẹp quá.”

Cha Chủ sờ sờ mặt, “Là nắng ăn đen, giống như người Châu Phi vậy.”

Chủ Duy Nhất vui vẻ, “Nếu không thì buổi tối đắp mặt nạ dưỡng trắng?”

Cha Chủ bật cười, ông phát hiện con gái có chút thay đổi, không giống trước đây. “Có chuyện gì muốn nói với ba ba không?”

Chủ Duy Nhất thè lưỡi, hiểu con gái không ai bằng cha. “Ba, con có bạn trai rồi.”

Mặt mày cha Chủ hất lên, “Con gái của ba sao có thể không tìm được bạn trai? Là thằng nhóc nhà ai may mắn thế?”

Chủ Duy Nhất cảm thấy ba càng ngày càng hài hước. “Ba, anh ấy tên là Tống Khinh Dương.”

“Tên rất quen.”

“Ba à, không phải là ba nghĩ đến nước gội đầu gì đó chứ?”

“Đúng đúng, ta nói thảo nào xuôi tai như thế chứ.”

“Anh ấy là khinh trong khinh khoái, dương trong phi dương. Không phải là nước gội đầu kia đâu.”

Cha Chủ nhìn vẻ mặt Chủ Duy Nhất nói chuyện không khỏi hiểu ý cười, “Tên đúng là không tệ, cũng không biết con người thế nào?”

Chủ Duy Nhất khẩn trương nói, “Rất tốt ạ, vừa cao vừa đẹp trai! Biết ba về, anh ấy đã đặt chỗ ăn cơm rồi, buổi tối cùng nhau ăn cơm. Thế nào ba?”

Cha Chủ ồ, “Ba cân nhắc chút đã.”

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Tống Khinh Dương đi bách hóa mua quà rồi mới đến nơi cha Chử ở.

Cha Chử đang ở phòng cục địa chất phân cho, căn phòng đã có chút tuổi. Ở đó đều là đồng nghiệp của ông.

Chử Duy Nhất đón anh ở dưới lầu, “Sao lại mua đồ?”

Tống Khinh Dương liếc cô, “Cái này là lễ nghi, không biết bác trai thích gì. Nên mua chút đồ bổ, rượu thuốc lá*.”

(Rượu thuốc lá: Không phải như tên của nó, cái này không gây hại.)

Chử Duy Nhất thè lưỡi, “Tốn kém nữa rồi!”

Tống Khinh Dương hừ một tiếng, bất mãn lời của cô. “Nên mà.”

Leo sáu lầu, Chử Duy Nhất thở dốc. Tống Khinh Dương lại chẳng hề hấn gì, “Đến rồi.”

Vừa rồi cô chưa đóng chặt cửa chính, để lại một kẽ hở.

“Chờ chút.” Tống Khinh Dương gọi, anh nhìn quần áo mình từ trên xuống dưới một chút, hỏi Chử Duy Nhất, “Có chỗ nào không ổn không?”

Chử Duy Nhất chớp mi, anh mặc âu phục quần thường, trên người là áo sơ mi ngắn tay màu trắng, tự nhiên là vô cùng đẹp trai, “Anh đang khẩn trương à?”

Tống Khinh Dương thở phào, “Một chút thôi.”

Chử Duy Nhất vỗ nhẹ vai anh, “Không có gì đâu. Em thấy lần trước anh phát biểu trước mặt nhiều xí nghiệp như vậy cũng rất bình tĩnh tự nhiên.”

“Có giống đâu, bây giờ là đến gặp cha vợ tương lai, anh có việc cầu người.” Tống Khinh Dương thu lại vẻ mặt.

Chử Duy Nhất còn muốn nói gì đó, lúc này cửa đột nhiên mở ra.

Chử Sâm đứng ở cửa nhìn hai người, tay của con gái đặt trên vai chàng trai, trong mắt lộ ý trêu ghẹo.

Chàng trai dáng vẻ đường đường, chỉ là sắc mặt hơi căng.

“Tới rồi à? Sao lại đứng ở cửa? Duy Nhất cũng vậy sao không dẫn Tiểu Tống vào trong.”

“Bác trai, làm phiền bác nghỉ ngơi.” Tống Khinh Dương tự nhiên mở miệng.

“Không sao, bác cũng không mệt. Mau vào ngồi đi.” Chử Sâm hòa nhã nói.

Phòng ông ở rất đơn giản, một phòng ngủ một phòng khách, phòng khách đặt một tủ sách to, chiếm chỗ rất lớn.

“Đến đây, nếm thử trà này.”

Bộ trà mang phong vị cổ xưa, chế tác lịch sự tao nhã.

Tống Khinh Dương nhấp một ngụm trà, vị trà thơm dịu, uống vào miệng trong đắng chứa ngọt, hương trà thoang thoảng.”Trà Long Tĩnh Tây Hồ.”

Mặt mày cha Chử phấn khởi, “Đúng thế, đúng lúc bác ở chỗ đó nửa năm, lão bạn cho bác một hộp, hiếm có cháu vừa uống đã nhận ra, bây giờ thanh niên uống trà càng ngày càng ít, toàn thích uống cà phê gì đó.”

Tống Khinh Dương vuốt nhẹ mép chén, “Cháu cũng không hiểu lắm, mỗi lần đi nhà ông nội đều sẽ uống một ít.”

“Duy Nhất thì không được rồi, cao trung đã bắt đầu uống cà phê, mặc kệ bác nói thế nào, con bé đều không bỏ, uống nhiều cà phê không tốt với thân thể. Kích thích thần kinh, cả buổi tối không ngủ được.”

Chữ Duy Nhất bưng trái cây đi tới, “Ba à, ba có từng uống hay sao mà lại biết sẽ mất ngủ?”

Cha Chữ lắc đầu, “Ai nói ba chưa từng uống, vừa đắng vừa chát, cũng chẳng biết con sao mà uống được.”

Tống Khinh Dương cười khẽ, “Bác trai, cháu sẽ trông chừng Duy Nhất, để sau này cô ấy bỏ đi.”

Trước mắt Chữ Sâm sáng ngời, không khỏi gật đầu.

Bữa cơm ngày đó ăn rất vui vẻ, kiến thức Chữ Sâm rộng rãi, Tống Khinh Dương nho nhã lễ độ, hai người trò chuyện với nhau thật vui. Không thể không nói, Chữ Sâm là tấm gương tốt.

Tư tưởng Chữ Sâm cũng coi như phóng khoáng, ông tin mắt nhìn người của con gái. Hôm nay Duy Nhất có thể dẫn cậu ta đến gặp ông nhất định đã chấp nhận rồi.

Tống Khinh Dương không tệ, quan trọng là tấm lòng đối với con gái, không phải là giả. Lại là bạn học, tuổi tác tương đương, quả thật không tệ. Hơn nữa, Tống Khinh Dương vừa từ Đức du học về, ông ấn tượng tốt với người Đức, cẩn thận nghiêm túc.

Nói chung, Chữ Sâm về lần này tâm tình tốt khác thường.

Sau khi Chử Sâm ly hôn với vợ trước, nhiều năm như thế hầu như phiêu bạt ở bên ngoài, đối với con gái Duy Nhất cũng là có lòng mà không có sức. Ông biết mắc nợ con gái, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Đêm khuya vắng người, hai cha con ngồi trên ban công, trên chiếc bàn tròn bằng gỗ thật đặt hai ly trà lài.

“Giờ mẹ sống rất tốt, Ninh Ninh rất đáng yêu, rất thông minh.” Chử Duy Nhất nhỏ nhẹ nói.

Lâu rồi Chử Sâm chưa đáp lại.

Đêm càng lúc càng khuya, vắng lặng chẳng có một tiếng vang.

“Duy Nhất, bây giờ con còn trách cha mẹ không?” Hồi lâu, Chử Sâm mở miệng dò hỏi.

Chử Duy Nhất ngẩng đầu lên, ánh mắt kinh ngạc nhìn ông. Cô nuốt nước bọt, “Từng trách ạ!”

Chử Sâm thở dài.

“Con không thể hiểu được, vì sao chúng ta một nhà hạnh phúc như vậy cuối cùng vẫn là tan. Không yêu sao? Con nhìn ra được, hai người yêu nhau, chỉ ít vào lúc đó.” Giọng nói Chử Duy Nhất hơi run rẩy.

“Gia đình cần hòa hợp, chỉ là khi đó ba và mẹ con không có đạo lý này. Bận rộn chẳng phải là lý do, chỉ là giữa cha mẹ thiếu sự trao đổi, đến cuối rồi cũng chẳng muốn nữa, tích tụ lâu ngày, bà ấy mệt rồi.”

“Mà ba bởi vì yêu mẹ, cho nên chọn tác thành cho mẹ, đúng không?”

Chử Sâm khẽ nhếch khóe miệng, “Từ nhỏ mẹ con các mặt đều rất ưu tú, công việc cũng khắc khổ hơn với người thường. Con biết, cậu nhỏ kém mẹ

con một tuổi, thông minh hơn mẹ con, từ nhỏ áp lực mẹ con đã lớn rồi, luôn bị bạn bè người thân so sánh với em trai, sau đó, bà ấy đến thành phố D học, cũng không muốn về nữa. Mới vừa làm việc lại thường xuyên tăng ca, dạ dày xuất huyết nhiều lần, ba cũng không để ý. Khi đó ba thường bỏ ba ở bên ngoài, dành cho bà ấy và con quá ít quan tâm. Làm chồng, ba quả là không làm tròn bổn phận.”

Chữ Duy Nhất nắm tay ông, “Không, ba ba, đây chỉ là duyên phận giữa ba và mẹ quá cạn.” Cô biết là ba rất yêu mẹ.

Cha Chữ vỗ tay cô, “Ba không sao, đã qua nhiều năm như vậy, sớm đã buông được rồi.” Ông nói lầm bầm một câu, “Bà ấy hạnh phúc là tốt rồi.”

“Đợi đến khi con kết hôn rồi, con sẽ hiểu thôi. Hôn nhân cần hai người từ từ cùng nhau mài giũa, đối đãi thẳng thắn thành thật, cùng tiến cùng lùi.”

Chữ Duy Nhất sợ ba buồn, trêu ghẹo nói, “Ba à, ba sắp thành chuyên gia tình cảm rồi.”

Chữ Sâm cười, “Hôm nào bảo Tiểu Tống mời mẹ con ăn bữa cơm.”

Chữ Duy Nhất giật mình, “Dạ, con biết.”

Hạng mục Sở Mặc làm đã gần kề giai đoạn cuối, gần đây phòng bọn họ tăng ca nhiều lần. Chữ Duy Nhất tăng ca đồng thời còn phải viết bản thảo tạp chí, vài ngày liền đều thức đến sáng sớm mới có thể ngủ.

Sáng sớm lúc họp, Sở Mặc thấy sắc mặt cô không tốt nên hỏi một câu.

Chữ Duy Nhất xoa nhẹ mặt, “Không sao đâu, chắc là ngủ không ngon. Tôi đi uống ly cà phê là tốt thôi.”

Đồng nghiệp tò mò hỏi, “Tối hôm qua làm chuyện xấu với bạn trai à?”

“Không có, tôi bận đến ba giờ.”

Sở Mặc mặt nhăn mày nhíu, “Chữ Duy Nhất, hai buổi tối này chúng ta về lúc 11 giờ, em không ngủ thì làm gì?”

“Có chút việc riêng.” Chữ Duy Nhất trả lời.

Cô đi phòng trà nước pha cà phê, Tống Khinh Dương cầm ly đi tới. Đồng nghiệp bên cạnh chào hỏi, “Tổng tổng.”

Tống Khinh Dương gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Chữ Duy Nhất.

Chữ Duy Nhất nhận lấy nước, quay đầu lại cũng gọi một tiếng, “Tổng tổng.” Mặt mày vui vẻ.

“Sáng sớm em đã uống một ly cà phê rồi.” Anh trầm giọng nói.

Chữ Duy Nhất uống một ngụm, “Hơi buồn ngủ, lát nữa còn phải họp thảo luận phương án.”

Tống Khinh Dương thuận lợi cầm cái ly từ trong tay cô qua, rồi đưa ly của mình lên, “Trong này có bách hợp, hoa hồng, anh bỏ thêm chút đường phèn. Hai ngày nay em có chút ho khan, mẹ anh nói uống cái này rất tốt.”

Chữ Duy Nhất suýt chút nữa bị sặc, “Sao bác gái biết em ho khan?”

“Em nghĩ sao? Anh không đi hẹn hò dù sao vẫn nên nói rõ ràng với bọn họ chứ.” Tống Khinh Dương mỉm cười nói, “Mẹ anh rất tò mò với em, tối thứ sáu có được không? Bà muốn hẹn em ăn cơm?”

Tối thứ sáu phòng làm việc nhất định sẽ tổ chức tiệc ăn mừng.

Chữ Duy Nhất khẽ cắn môi, “Sao anh không nói sớm tí! Còn có ba ngày em chẳng có chuẩn bị gì.”

Tống Khinh Dương nhìn bộ dáng sù lông của cô, tâm tình đột nhiên đã tốt hơn nhiều, “Có gì phải chuẩn bị, quà anh đã mua rồi.”

“Không phải là chuyện quà cáp.” Cô ngẫm lại gần đây bản thân rất tiều tụy, thức đêm mất ngủ, da lại kém, trên mặt xuất hiện mấy nốt đậu, càng nghĩ càng rầu rĩ. “Em đi làm việc, sau này hẵng nói.”

Cô mang ly nước về phòng họp, đồng nghiệp Tiểu Hoa hiếu kỳ, “Trà lài? Đột nhiên sao cô thay đổi khẩu vị?”

“Tiểu Hoa, lần đầu tiên đến nhà bạn trai có cái gì cần chú ý không?” Chữ Duy Nhất một lòng đều hướng về chuyện gặp người lớn.

Tiểu Hoa mở to hai mắt, “Cô có bạn trai thật à?”

Chữ Duy Nhất nhếch khóe miệng, gật đầu.

“Thật ra cũng không có gì đâu, bình tĩnh tự nhiên, thẳng thắn, tôn trọng lẫn nhau là quan trọng nhất.” Tiểu Hoa nói đúng trọng tâm.” Cũng không cần quá khẩn trương, lần đầu tiên tôi đến nhà bạn trai vì tỏ ra hòa nhã lịch sự, chủ động rửa chén, thật ra tôi chỉ ý kiến chút thôi, kết quả mẹ anh ấy không từ chối để tôi rửa hết.”

“Sau đó thì sao?”

“Chúng tôi không thành. Không phải là vấn đề rửa chén, trên cơ bản bọn họ cũng chưa từng xem trọng tôi. Mẹ anh ấy cho rằng con trai bọn họ tốt nhất trên thế giới, có thể coi trọng tôi là may mắn của tôi.”

“Haiz, tôi nói thật thấp thỏm.”

“Cái này thì có cái gì? Kết hôn rồi còn có thể ly hôn cơ mà? Chỉ là gặp người lớn mà thôi. Nói, bạn trai làm nghề gì?”

Chử Duy Nhất mỉm cười, “Rất giống công việc của chúng ta.”

“Vậy tốt, có chung đề tài.”

Chỉ chốc lát hội nghị đã bắt đầu, xác định quy trình tuyên truyền ngày thứ năm lần nữa. Sở Mặc làm việc cẩn thận nghiêm túc, mỗi một quy trình anh đều sẽ hỏi qua một lần, chính xác đến từng người.

Hôm đó minh tinh điện ảnh và truyền hình Chu Mỹ Linh đích thân tham dự hoạt động, nhiều nhà đài cử phóng viên đến, hoạt động tổ chức rất thành công. Chử Duy Nhất phụ trách giới thiệu.

Cô mặc trang phục công sở màu đen, mang giày cao gót cùng màu, tóc dài vấn lại, thoải mái tự nhiên đứng ở trên đài, lời nói động lòng người.

Sau khi hoạt động kết thúc, mọi người đứng cùng một chỗ chụp ảnh chung, đúng lúc cô đứng ở phía sau Chu Mỹ Linh. Chu Mỹ Linh quay đầu lại, “Cô gái cầm kính râm giùm tôi chút.” Bà khẽ mỉm cười.

Chụp ảnh kết thúc, có vài phóng viên bắt đầu vây đến phỏng vấn.

Chử Duy Nhất yên lặng đứng ở một bên, nhìn nữ ngôi sao truyền kỳ những năm 80 này, lúc trước sau khi làm nên cơn sốt ở điện ảnh, bà dứt khoát chọn tránh bóng, đi Mỹ du học, sau đó về nước làm ăn, cũng là người phụ nữ truyền kỳ.

Chẳng ai ngăn nổi vết tích của năm tháng, con người cuối cùng sẽ dần dần già đi, nhưng khí chất của bà lại lắng đọng theo năm tháng, làm người khác say sưa ngây ngất.

“Sao còn chưa đi?” Sở Mặc đi tới bên cạnh thấy cô đang thất thần.

“Kính râm của cô Chu.”

“Tôi đưa cho bà ấy là được, cô về nghỉ ngơi đi.”

“Vậy làm phiền anh.” Cô không từ chối.

“Đừng quên tiệc ăn mừng tối mai.” Sở Mặc nhắc nhở.

Chử Duy Nhất nhăn mày, “Lão đại, rất xin lỗi, ngày mai tôi có việc không đi được.”

Sở Mặc biến sắc.

“Haiz, có chuyện thật mà, tôi phải đi nhà bạn trai tôi.” Có lẽ nên ăn ngay nói thật nhỉ.

“Chử Duy Nhất em!” Vào lúc này Sở Mặc tin cô có bạn trai thật rồi.

“Lão đại, hôm nào tôi bồi tội cho anh! Tôi đi trước.” Làm việc chung với anh một đoạn thời gian, cũng đã hiểu đôi chút tính tình của anh. Chử Duy Nhất nhanh chóng chạy mất.

Chu Mỹ Linh đi tới, “Tiểu Mặc, cô bé kia là người công ty bọn cháu?”

“Dạ!” Giọng điệu Sở Mặc hơi hợt.

Chu Mỹ Linh cười, “Sao thế? Vừa ý người ta?”

Sở Mặc hừ một tiếng, “Cấp dưới cháu, trước đó từng xem mắt với cháu, cháu không hợp ý cô ấy, cô ấy cũng không hợp ý cháu.”

“Cô bé thật không tệ, chỉ là ăn mặc có vẻ quá chững chạc.” Chu Mỹ Linh cười nói, “Tuổi cháu cũng chẳng nhỏ nữa, cũng nên tìm bạn gái, đừng làm ba mẹ cháu sốt ruột.”

“Cháu biết, bác, cháu đưa bác về nhà.”

Ngồi trên xe buýt Chủ Duy Nhất liền ngủ mất trên đường về. Xe lái qua trạm này đến trạm khác, khi cô mở mắt ra, đúng lúc cách trung tâm thành phố một trạm.

Cô suy nghĩ một lát rồi gọi một cú điện thoại cho mẹ.

Nguyễn Oánh nhận điện thoại rất nhanh, “Duy Nhất à – “

“Mẹ, con có chuyện muốn hỏi mẹ.” Ánh mắt Chủ Duy Nhất chuyển về phía ngoài cửa sổ, người lướt qua cực nhanh.

“Chuyện gì thế con? Hôm nay đúng lúc mẹ nghỉ. Con nói đi?” Nguyễn Oánh dựa người ở cửa sổ.

“Mẹ, ngày mai con muốn đi nhà bạn trai.” Cô nghe được hơi thở nhẹ ở bên kia điện thoại. “Con nên chuẩn bị quà gì ạ?”

Khóe miệng Nguyễn Oánh nhếch lên, “Lập thu rồi mua cho mẹ cậu ấy một chiếc khăn quàng cổ, nhãn hiệu Kim Ưng kia rất tốt. Cha cậu ấy thì mua một hộp trà nghiệp qua đó.”

“Được ạ, mẹ.”

Nguyễn Oánh thở dài, “Quen nhau bao lâu rồi?”

“Bọn con quen nhau bốn tháng rồi.” Chủ Duy Nhất trả lời.

Nguyễn Oánh nhắm mắt lại, “Có thời gian dẫn cậu ấy đến chơi.”

“Con biết ạ, ngày đó ba về, mẹ không ở thành phố D, ba người đã cùng nhau ăn cơm.” Giọng nói Chủ Duy Nhất nhẹ đi vài phần.

“Ba con gặp rồi mẹ cũng yên tâm. Lần đầu tiên đi nhà cậu ấy, đừng khẩn trương, có vấn đề gì gọi điện cho mẹ.”

“Được, mẹ.”

Cúp điện thoại, Nguyễn Oánh tựa ở bệ cửa sổ, hồi lâu không nhúc nhích.

Si Thanh Viễn xuống lầu rót nước gọi một tiếng, “Dì Nguyễn, dì sao thế ạ?”

Nguyễn Oánh quay đầu lại, tầm mắt mơ hồ, “Thanh Viễn à. Dì không sao, Duy Nhất vừa gọi điện đến, ngày mai con bé muốn đến nhà bạn trai.”

Tay Si Thanh Viễn trượt một cái, cái ly theo đó rơi xuống đất, gạch bằng đá cẩm thạch óng ánh vang lên tiếng thanh thúy, bể nát. Anh đứng lặng ở đó, khóe miệng nhếch lên, “Cuối cùng cô ấy không cần xem mắt nữa.”

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Si Thanh Viễn khom lưng nhặt những mảnh ly bể, “Dì Nguyễn, tính tình Duy Nhất dì cũng biết đó, bây giờ đi gặp người lớn nhà trai, nhất định là cô ấy chấp nhận người ta rồi.” Đầu ngón tay hơi lạnh.

“Đúng vậy, dì biết. Con bé này vẫn không thân thiết với dì. Chuyện của dì và ba nó, vẫn là nút thắt trong lòng nó.” Nguyễn Oánh có chút mệt mỏi.

Lòng bàn tay Si Thanh Viễn đau nhói, nhìn kỹ, lòng bàn tay thăm ra một dòng máu.

“Sao thế?” Nguyễn Oánh đi tới, “Sao không cẩn thận như vậy, cắt thành vết thương thế này.”

“Không sao đâu ạ.”

“Dì đi lấy hòm thuốc.”

Tay Si Thanh Viễn đã xử lý xong, anh ngồi trong phòng sách, trước mặt đặt một quyển sách, giấy đã ố vàng. Anh từ từ mở ra, lật đến một tờ, là một bức tranh.

Một nam một nữ, nét vẽ đơn giản, phác họa ngũ quan của hai người. Bên cạnh có một hàng chữ, nét bút xinh đẹp.

“Chữ Duy Nhất & Si Thanh Viễn, cả đời ở bên nhau.”

Cả đời ở bên nhau, sáu chữ này sợ là mãi chẳng thể nào.

Ngoài cửa sổ, gió khẽ thổi.

Anh híp mắt, đại não bất ngờ hồi tưởng, những ngày bọn họ còn trẻ.

Hồi nhỏ Chử Duy Nhất thích ăn kẹo, kết quả trước khi thay răng, hàm răng đều hư hết. Lúc tiểu học, người thân vì hàm răng của cô kiên quyết không cho cô ăn kẹo nữa. Cô luôn lén chạy đến tìm anh, Si Thanh Viễn sẽ dùng tiền tiêu vặt mua kẹo cho cô.

“Duy Nhất, chỉ được ăn một cây kẹo que! Không thì răng của em lại bị đen. Phải đi bệnh viện nhổ răng.”

Chử Duy Nhất liếm kẹo que cầu vồng, trên khuôn mặt tròn tròn đầy vẻ thỏa mãn, “Em biết mà. Anh Thanh Viễn, sau này anh làm nha sĩ có được không?”

Si Thanh Viễn nghiêm túc suy nghĩ, khi đó anh cũng chỉ có tám tuổi.

Chử Duy Nhất đưa kẹo que đến bên miệng anh, “Anh Thanh Viễn, anh ăn đi, rất ngọt.” Khi đó anh biết hình như như vậy có chút không tốt, nhưng vẫn thử một chút, kẹo rất ngọt, ngọt đến tận đáy lòng anh.

Sau này, anh không nếm qua mùi vị ngọt nữa.

“Anh Thanh Viễn, bây giờ em không ăn kẹo nữa, em sưu tầm giấy gói kẹo. Ai, coi như em đã ăn kẹo rồi.” Cô đã thay răng cửa chính, nói chuyện gió đều lọt vào.

Lúc đó Si Thanh Viễn có một sở thích, sưu tầm các giấy gói kẹo khác nhau. Cho đến bây giờ, anh cũng chưa từ bỏ sở thích này, thỉnh thoảng thấy giấy gói kẹo xinh xắn anh vẫn có thể không kìm lòng được xếp lại kẹp vào trong vở.

Chuyện cũ như khói, Si Thanh Viễn đến tận lúc này đây, anh nhất định phải buông tay.

Chữ Duy Nhất đi nhà họ Tống vào ngày chiều nọ, cô ở nhà lẩn mò trang điểm suốt. Quần áo hình như cũng chẳng hài lòng, tìm rất nhiều tài liệu trên web.

Lần đầu tiên đi gặp cha mẹ bạn trai nên mặc cái gì?

Lần đầu tiên đi gặp cha mẹ bạn trai cần chuẩn bị gì?

...

Lúc Tống Khinh Dương đến, thấy quần áo bày đầy trên giường, “Em muốn giặt quần áo?”

Chữ Duy Nhất liếc anh một cái, “Bác trai bác gái thích phong cách gì?”

Tống Khinh Dương nhướn mày, con người sáng lên, “Em nên hỏi anh thích gì chút chứ?”

Chữ Duy Nhất không để ý đến anh, “Thục nữ? Nữ tính? Hay là bình thường? Bộ kia được không?”

“Váy đi.” Tống Khinh Dương chỉ chỉ.

Chữ Duy Nhất liếc bộ váy đó, cảm thấy có chút đơn giản. “Có vẻ hơi non nớt, bộ này thì sao? Màu đen chẳng chặc. Nếu không hay là mặc quần đi, thuận tiện hơn.”

Khóe miệng Tống Khinh Dương không khỏi giương lên, cầm cái quần màu trắng kia, đẩy cô đi thay. “Mặc cái này, cũng chẳng phải gặp lãnh đạo, mặc kiểu đứng đắn như vậy làm gì.”

Chữ Duy Nhất nửa tin nửa ngờ thay bộ đầm màu trắng. Bình thường cô rất ít mặc loại váy này, mặc vào lúc này, bản thân cũng cảm thấy không tệ lắm.

Trước mắt Tống Khinh Dương sáng ngời, “Lần trước đi tham gia ngày kỷ niệm thành lập trường em mặc giống như cô giáo chủ nhiệm vậy.”

“Anh chê em?” Chử Duy Nhất tức giận nói. Tiêu Tiêu các cô ấy cũng từng nói cô, mặc quần áo quá mức tùy ý, cô thích quần áo chất liệu cotton, da thịt thoải mái.

Tống Khinh Dương nhướn mày, “Thỉnh thoảng cho anh chút phúc lợi như vậy anh cũng thỏa mãn rồi.”

Hiện tại hai người đều có thể gặp mặt mỗi ngày ở công ty, hàng ngày cô mặc đều là trang phục công sở, không phải là màu đen thì là màu tối. Thật là cứ ăn mặc ra vẻ chín chắn như vậy.

Chử Duy Nhất tết tóc, lại đeo đồ trang sức trang nhã, đã hơn một tiếng rồi.

Tống Khinh Dương cũng không vội, vẫn là lần đầu thấy cô xem trọng như vậy.

“Thế nào?” Cô đi tới trước mặt anh.

Anh cười, “Anh nghĩ màu son hơi sáng.”

“Thế sao?” Chử Duy Nhất vừa định soi gương, anh lại kéo tay cô, khuôn mặt sát gần mặt cô từng chút từng chút.

Răng môi dung hòa.

Cô rồi rằm kêu lên, “Son của em!”

“Anh không thích!” Anh nói thì ào.

Nụ hôn kết thúc, son môi chẳng còn. Chử Duy Nhất cũng không muốn thoa lại lần nữa.

Hai người nhanh chóng lên đường.

Trên xe.

Chữ Duy Nhất uống nước không ngừng, có thể nhìn ra, cô hơi khẩn trương. Lúc xuống xe, cô đột nhiên lấy ra một thỏi son. “Màu thỏi này nhạt, không cho anh chạm vào. Em mặc đã quá đơn giản, hơn nữa da em hơi trắng, thoa son môi sẽ có chút tinh thần.”

Tống Khinh Dương dờ khóc dờ cười, “Duy Nhất, liệu son môi có an toàn không?”

“Không biết nữa, đã qua cục giám sát chất lượng rồi, cái này là bạn Lý Mạo mang từ nước ngoài về.” Chữ Duy Nhất thoa xong, quay đầu lại nhìn anh. “Không có độc.”

Tống Khinh Dương nhìn cô chăm chú, “Anh đề nghị thỉnh thoảng thoa chút thôi.”

Chữ Duy Nhất hít sâu một hơi, “Biết rồi biết rồi, thời gian không còn sớm, đi nhanh lên.”

Tống Khinh Dương nói một câu sâu xa, “Thì ra em gấp gáp muốn gặp ba mẹ anh như thế.”

Chữ Duy Nhất:...

Buổi trưa mẹ Tống bận việc ở nhà, buổi chiều cha Tống cũng chạy về, có thể thấy được sự xem trọng với người con dâu tương lai này.

Lúc này Chữ Duy Nhất mới phát hiện nhà ở chỗ này, “Sao nhà anh ở chỗ này?”

Ban nãy người ở cửa kia không phải là bảo vệ, mà là...

Chử Duy Nhất kinh ngạc nhìn về phía Tống Khinh Dương, Tống Khinh Dương khẽ cười, “Đừng khẩn trương, ba mẹ anh rất dễ gần, mẹ anh trước kia là cô giáo, bây giờ vẫn còn ở nhà trường. Ba anh chính là đây tớ nhân dân, vì dân phục vụ là việc ông ấy nên làm, cho nên yên tâm.”

Sau đó Chử Duy Nhất mới biết, mẹ anh ở trường học là đảng ủy, ba anh nào phải đây tớ nhân dân bình thường chứ.

Ồ lừa gạt! Phúc hắc a!

Vừa vào cửa, mẹ Tống đã đến đón tiếp, hòa nhã nói, “Tới đây, mau vào nhà.”

Chử Duy Nhất khẩn trương gọi, “Chào bác!” Lúc nhìn thấy cha Tống lần nữa, cả người đều ngây dại, người này cô gặp rồi, lúc đi học sơ cao trung bình thường thấy ông trên đài tin tức tỉnh.

Tống Khinh Dương khẽ kéo kéo cô.

Chử Duy Nhất giật mình, vội vã cúi đầu, “Chào Tống thị trưởng!”

Cha Tống không kiềm được nở nụ cười, “Cháu đây đừng khẩn trương, coi như nhà mình vậy. Khinh Dương, dẫn Duy Nhất vào nhà ngồi.”

Chử Duy Nhất khẩn trương nắm tay.

“Ba mẹ, đây là quà Duy Nhất mua cho hai người.”

“Cháu đây có lòng, đến là được rồi, mang quà làm gì.” Mẹ Tống nhìn sơ qua, biết đây là quà cô chuẩn bị.

“Không biết bác trai bác gái thích gì, quà này là đề nghị mẹ cho con, mong hai bác sẽ thích.” Chử Duy Nhất nói lời thật lòng.

Hôm nay nhà họ Tống cũng không có người khác, chỉ có một dì làm cơm ở phòng bếp.

Tống Khinh Dương ngồi trên ghế sa lon cùng cô, cha Tống mẹ Tống ngồi ở một bên. “Nào, Duy Nhất, uống nước trái cây đi.”

Mẹ Tống quan sát cô, càng nhìn càng cảm thấy hơi quen mắt, chỉ là không hỏi ra lời.

Sau đó nhắc đến cha mẹ của Chủ Duy Nhất.

“Ba cháu làm việc ở cục địa chất tỉnh, từ lúc cháu còn rất nhỏ, hàng năm phần lớn thời gian ông ấy đều công tác ở ngoài.”

Cha Tống cảm khái, “Ba cháu rất vĩ đại, buông bỏ rất nhiều vì công việc.”

“Khi còn bé quả thực không hiểu lắm, về sau học môn ‘Tự nhiên’, nghe thầy cô giáo giảng về thế giới kỳ diệu, cháu mới nghĩ đến. Cũng chẳng phải mỗi người đều có thể đi để hiểu biết thế giới này, thế nên cần bọn họ truyền dạy những thay đổi ở bên ngoài thế giới.”

Cha Tống và mẹ Tống nhìn nhau.

“Cha cháu tên là gì?” Mẹ Tống hỏi.

“Chủ Sâm.”

Mẹ Tống lắc đầu, “Thì ra là giáo sư Chủ.”

“Sao thế? Hai người quen nhau à?” Cha Tống hỏi.

“Ông ấy là giáo sư D đại mời từ bên ngoài.” Mẹ Tống mỉm cười nhìn Chủ Duy Nhất, “Chỉ là tôi thật không ngờ giáo sư Chủ đen như vậy sao lại có con gái trắng thế này.”

Chử Duy Nhất mỉm cười, “Ba cháu đen là do phơi nắng, lúc còn trẻ ông rất trắng.”

Nói xong tất cả mọi người cười rộ lên.

Nói chung, lần gặp mặt đầu tiên vô cùng hoàn mỹ.

Cha mẹ họ Tống cực kỳ hài lòng với cô. Nhiều năm trông sao trông trăng như vậy cuối cùng đã trông được con trai mang bạn gái về rồi.

Sau đó biết rõ cha mẹ cô đã ly dị, mấy năm này cô đều sống một mình ở Đông Bắc, mẹ Tống càng thương yêu cô hơn.

Sau khi ăn xong, Chử Duy Nhất đứng trong căn phòng của Tống Khinh Dương, cô tò mò nhìn ngắm. “Thì ra con trai khoa học tự nhiên cũng xem Thương Ương Gia Thổ nữa ta.” Tủ sách của anh bày đầy sách.

Tống Khinh Dương trả lời, “Đó là lúc làm hoạt động ở nhà sách, anh cho là kinh Phật.”

Khóe mắt Chử Duy Nhất giật giật, nhìn sang album ảnh bên cạnh, cô có chút ngạc nhiên, “Em xem được không?”

Tống Khinh Dương cười, “Người cũng là của em rồi, tất cả mọi thứ của anh đều là đồ tặng kèm.”

Trong lòng Chử Duy Nhất bỗng nhiên nhảy một nhịp, liếc nhìn quyển album. Khi còn bé anh rất đáng yêu, khuôn mặt nhiều thịt, không giống bây giờ chút nào.

Ảnh chụp thời sơ cao trung ít hơn, nhưng mà cũng để lại một ít. Anh tham gia thi đấu bóng rổ, anh tham gia cuộc thi hóa học nhận thưởng, đều là thời khắc huy hoàng.

Khi đó anh đã lớn rồi, thiếu niên đẹp trai.

“Tổng Khinh Dương, anh lớn lên như thế này, có tiềm chất yêu sớm. Có phải có rất nhiều cô gái đưa thư tình cho anh không? Đi ngắm anh vào tiết thể dục?”

Tổng Khinh Dương giương mắt, “Nếu như không có cuộc gặp gỡ năm lớp mười, đoán chừng sẽ yêu sớm.”

Chử Duy Nhất chắt lưỡi, “Tiếc thật đó. Em nghe Lam Nguyệt nói, lúc bọn em lớp mười hai, các học muội lớp mười đều tới nhìn anh.”

Tổng Khinh Dương cầm lấy quyển album, “Khi đó quả thật sẽ có người tặng nước tặng chocolate cho anh, nhưng mà có lần anh dờ bàn mình đến cửa.”

“Hả! Anh không có bàn sao học được?”

“Lớp bọn anh nhiều bàn. Nhưng mà sau lần đó, không có người bỏ đồ vào ngăn kéo anh nữa.”

Chử Duy Nhất cảm khái, “Nổi khổ của đẹp trai! Nhưng trẻ con bây giờ đều trưởng thành sớm, Ninh Ninh cũng có cô bé thích rồi.”

“Vậy em hẳn nên nói cho cô bé biết, thích thì nên quyết định thật nhanh, để cho đối phương biết sớm một chút, đừng như anh vậy, chờ một cái chính là nhiều năm như thế.”

Chử Duy Nhất cân nhắc trong chốc lát, “Thật ra không phải vậy, khi đó chúng ta đều còn trẻ, ai cũng không biết tương lai sẽ như thế nào? Đợi là có lý do của nó, đúng thời điểm gặp đúng người.”

Tổng Khinh Dương lấy lại bình tĩnh, hình như cô nói không sai. “Anh nói không lại em. Không còn sớm nữa, nếu không đêm nay chúng ta không về nữa? Em ở phòng anh, anh đi phòng khách ngủ.”

Chữ Duy Nhất trừng anh một cái, “Về nhà!””

Tống Khinh Dương đùa cô, biết lần đầu cô tới vẫn cần trọng lắm

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Bệnh viện.

Si Thanh Viễn ngồi trong phòng làm việc nhìn bệnh án, Trần Tung đi đến, “Nghe nói tay cậu bị thương? Làm sao thế?”

Si Thanh Viễn nhướn mí mắt lên, “Cậu rãnh thế à? Vậy thì, chữa bài thi thầy để lại chút đi?” Cầm bài thi lên.

“Hờ hờ, ở dưới tớ còn giải phẫu.” Anh cúi người nhìn bài thi, “Bài thi năm nay tốt thật, 98 điểm.”

“Cậu chỉ thấy được hiện tượng bên ngoài.”

Trần Tung vui vẻ lật vài tờ, “Thật là chép đề bài có một lần hà. Bọn họ không biết người sửa bài thi là cậu. Xem ra lại có người phải sửa lại rồi.”

Si Thanh Viễn nắm tay, “Tớ đi kiểm tra phòng bệnh.”

Hành lang yên tĩnh, thỉnh thoảng có người chào hỏi anh, “Chào bác sĩ Si.”

“Bác sĩ Si!”

...

Si Thanh Viễn gật đầu với từng người. Một tay Si Thanh Viễn đặt trong túi, gió thổi nhẹ làm lay động áo khoác trắng của anh.

“Bác sĩ Si!” Một giọng nữ trong trẻo gọi, Si Thanh Viễn dừng bước lại, ngay sau đó một bóng dáng đã chạy tới, là một cô gái trẻ tuổi, một lọn tóc nơi trán bị gió thổi nhẹ.

“Si – Bác sĩ Si, tôi có một vấn đề muốn hỏi anh.” Mặt của cô gái đỏ bừng vì chạy.

Si Thanh Viễn nhìn cô, cô gái tên là Trâu Dao, mẹ cô là một bệnh nhân của anh, gần đây nằm viện, vẫn luôn là cô chăm sóc.

Mặt Trâu Dao hơi đỏ, “Gần đây mẹ tôi luôn nói đau chỗ vai phải, bác sĩ Si anh có thể đến nhìn giúp không?”

“Được, tôi đây qua liền.”

Sau một lượt kiểm tra.

“Là viêm túi mật, ăn ít đồ mặn, lúc ngủ nghiêng bên trái. Tôi kê chút thuốc, phối hợp với ăn uống.” Si Thanh Viễn nói.

Trâu Dao cứ sững sờ nhìn anh, vẻ mặt ngờ ngẩn, cặp con ngươi đen như mực kia chỉ có hình bóng anh.

“Trâu Dao – “ Anh nặng nề gọi.

“Ai!” Trâu Dao lắc đầu, “Bác sĩ Si, ta đang suy nghĩ một chuyện. bệnh viện các anh cần thiết bị chữa bệnh không? Công ty chúng tôi là công ty chuyên nghiệp, nhìn thể diện của anh, tôi cho bệnh viện các anh giá ưu đãi, 8 %!”

Si Thanh Viễn khó hiểu nhìn cô, “Tôi là bác sĩ, không phụ trách mảng này.”

Trâu Dao mất mác lắc đầu, “Vậ thì tùy duyên vậ. Bác sĩ Si, cảm ơn anh.”

Si Thanh Viễn ra khỏi bệnh viện, quay đầu lại, thấy Trâu Dao đang cẩn thận đỡ mẹ cô xuống giường, mẹ của cô rất béo, liên quan đến ăn, Trâu Dao lại rất gầy, nếu như anh không đoán sai, đoán chừng chẳng được 90 cân.

Quá gầy!

Sau khi gặp người lớn hai bên, Tống Khinh Dương bây giờ càng được voi đòi tiên hơn, đồ anh dùng hầu như đều chuyển đến chỗ Chử Duy Nhất. Chử Duy Nhất theo thói quen thu dọn giúp anh, tủ quần áo treo phân nửa quần áo của anh.

Chử Duy Nhất nói gần nói xa vài lần, ở chỗ cô không tiện, bảo anh thỉnh thoảng về nhà ở, không thì chẳng biết mẹ Tống nghĩ như thế nào đây?

Tống Khinh Dương lấy danh đẹp nói rằng, căn cô thức đêm, là trách nhiệm anh phải gánh vác.

Cha mẹ hai bên biết cô ngày thường còn viết tiểu thuyết, vẫn lo lắng thân thể cô. Mẹ Tống lo lắng hơn, đã dặn dò vài lần.

“Duy Nhất, tuy rằng bây giờ tuổi còn trẻ, nhưng cũng không thể tùy ý phí phạm thân thể được. Ừm— tiểu thuyết của cháu tên gì? Để bác ủng hộ chút. Mua cho bác mười bản được không?”

Chử Duy Nhất lúng túng, “Bác gái, lần tới cháu mang đến tặng bác.”

“Không cần không cần, để bác mua sách. Duy Nhất, cháu dùng tên thật hay là bút danh?”

Chử Duy Nhất cảm thấy cô hoàn toàn không phải là đối thủ của mẹ Tống, “Bút danh của cháu tên là Hứa Nhất Sinh.”

Hứa Nhất Sinh, hứa với anh cả đời.

Hứa Nhất Sinh, bác sĩ Si.

Tống Khinh Dương ngồi ở bên cạnh, sắc mặt vẫn như trước. Duy Nhất bút danh của em là ý nghĩa đó ư?

“Như tên của một đứa con trai.” Mẹ Tống nói.

“Ngày trước lúc lấy tên cháu cũng không nghĩ gì cả.” Chử Duy Nhất rất ít nói đến việc này với người bên cạnh.

Mẹ Tống đã tìm kiếm trên điện thoại di động, “Đã xuất bản ba quyển rồi, lợi hại lợi hại!”

“Không có đâu ạ! Cháu viết chơi thôi ạ.”

“Viết chơi mà có thể xuất bản ba quyển, đó là một cô gái thông minh.” Vẻ mặt mẹ Tống cứng chiều, “Mỗi bộ bác mua mười quyển, lát nữa bảo họ hàng cũng đi ủng hộ. Khinh Dương con nói có đúng hay không?”

Chử Duy Nhất nhẹ nhàng lau mồ hôi, “Bác gái, bác tốn kém quá rồi, không cần đâu ạ, thật đó.”

Bạn bè họ hàng? Trong sách cô còn có một ít tình tiết hôn mê, cái đó không thích hợp để họ hàng nhìn. Chử Duy Nhất khẩn trương kéo kéo tay của Tống Khinh Dương.

Rốt cuộc Tống Khinh Dương mở miệng, “Mẹ, hay là mẹ làm phần thưởng tặng học sinh trường mẹ? Học sinh thích xem tiểu thuyết hơn, nhà của chúng ta giữ lại mấy quyển cho bọn Thần Thần Tiểu Tiểu.”

“Mẹ giữ cho mình không được à?” Mẹ Tống hỏi lại, “Ai nói chỉ học sinh thích xem tiểu thuyết, bà già như mẹ thì không thể làm người yêu sách sao?”

Chữ Duy Nhất sắp khóc rồi.

Không đến vài ngày, cô đã tặng ba bộ sách của mình cho mẹ Tống. Gương mặt mẹ Tống kích động, “Duy Nhất à, hai ngày này bác vẫn xem tiểu thuyết của cháu suốt, tối hôm qua xem đến một giờ sáng, giống như bọn bác xem kịch Quỳnh Dao trước đây vậy, nghiện luôn. Sáng ba Khinh Dương còn phê bình bác nữa. Bác cũng giới thiệu với ông ấy, để cho ông ấy tuyên truyền một chút cho cháu. Duy Nhất, sao cháu nghĩ ra được? Từng trải à?”

“Chỉ là bịa đặt thôi ạ!” Chữ Duy Nhất vụng về nói, “Bác gái, hay là cháu giới thiệu tiểu thuyết hay cho bác nhé?” Cô không muốn, mẹ chồng và cha chồng tương lai xem tiểu thuyết của cô, cảm giác này rất kỳ lạ.

“Không được, gần đây bác dự định xem sách của cháu rồi.”

Chữ Duy Nhất rồi rắm, “Vậy được ạ.”

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Gần đây Chử Duy Nhất sống không quá tệ, lãnh đạo càng ngày càng “Thường thức” cô, có việc hay không cũng thích sắp xếp nhiệm vụ cho cô.

Sau khi kết thúc cuộc họp buổi sáng, mọi người đang thảo luận chuyện du lịch năm nay.

A nói, đi Nhật Bản đi.

B mặt tràn đầy khinh thường, không đi! Tôi yêu tổ quốc!

A phản kích, cậu lái chính là xe Nhật!

Khóe mắt người cả bàn toát ra hắc tuyến.

Hoa Hoa mở miệng, “Lão đại, anh tiết lộ năm nay sẽ đi đâu chút đi?”

Sở Mặc khép cặp văn kiện lại, một tiếng pập giòn giã vang lên. “Tin mới nhất, tháng 10 công ty tổ chức sắp xếp huấn luyện phát triển.” Anh khẽ mỉm cười, “Chuyện du lịch tạm thời mặc cạn.”

“Đừng mà!” Một màn kêu rên.

Chử Duy Nhất đối với việc có thể du lịch hay không ngược lại không có mong đợi quá lớn gì, nhưng mà nhìn mặt đồng nghiệp tràn đầy vẻ đau khổ, cô có chút không hiểu.

“Hoa Hoa, huấn luyện phát triển là tình huống gì?”

Hoa Hoa khóc không ra nước mắt, “Hành hạ! Đều là vận động cực độ.”

“Hắn sẽ ưu đãi với phái nữ chút chứ?”

Hoa Hoa liếc cô, “Từ trước đến giờ công ty đề xướng nam nữ bình đẳng.”

“Biến thái như vậy! Chử Duy Nhất cần rắng!” Ai đề xuất vậy.”

“Boss trước kia, là nữ!” Hoa Hoa lắc nhẹ đầu.

“Vậy người của toàn công ty đều phải đi sao?” Chử Duy Nhất khẩn trương hỏi.

“Dĩ nhiên, nhưng mà phân nhóm chức. Công ty nhiều người như vậy. Năm ngoái chúng ta cùng đi với tổ Tổng thiếu đó.”

Chử Duy Nhất à một tiếng, “Tớ cảm thấy tớ đến công ty hơi sớm.”

Lúc nghỉ trưa, Chử Duy Nhất xách túi đi đến phòng làm việc của Sở Mặc.

Bên tay Sở Mặc đặt một ly cà phê, đã nguội rồi.

“Lão đại - ” không hay không biết, cô cũng xưng hô với anh giống như các đồng nghiệp.

Sở Mặc nhìn lướt qua túi đựng trang phục đàn ông cô mang tới, như có điều suy nghĩ nói, “Em muốn hỏi lộ tôi?”

“Ha ha – “Chử Duy Nhất cười khan, “Sao biết thế? Cái này là quần, lần trước tôi làm dơ quần của anh.”

Sở Mặc im lặng một lát, nghiêm mặt nói, “Chử Duy Nhất, ở trong mắt em tôi chính là người nhỏ mọn như vậy sao? Em còn phải đền một chiếc quần cho tôi?”

Chử Duy Nhất lúng túng hận đến không chui vào lỗ được, “Lão đại, anh hiểu lầm rồi. Tôi không phải có ý đó, ngày đó tôi đi bách hóa mua quần áo cho ba tôi, đúng dịp thấy đang làm hoạt động quần áo nam, mua một tặng một – “Chử Duy Nhất là một đứa trẻ thành thật, khẩn trương chút thôi lời gì đều nói ra hết.

Sở Mặc hơi co người lại, “Chử Duy Nhất, em biết tại sao em không tìm được bạn trai không?”

Chử Duy Nhất không rõ nguyên do, sao lại đột nhiên chuyển đến cái đề tài này. “Tại sao?”

“Bởi vì em quá khờ! Để quần lại, em đi ra ngoài làm việc.” Có thể nói vẫn là lần đầu tiên Sở Mặc gặp phải loại chuyện này, trái tim bị hoảng sợ.

Chử Duy Nhất cảm giác Sở Mặc này tiến hành công kích thân thể với cô, vậy mà nói cô đần!

Buổi chiều, sắc mặt Sở Mặc không được tốt lắm, bầu không khí phòng làm việc cũng trở nên có phần khác thường.

Hoa Hoa lặng lẽ đi về phía cô, “Có phải lão đại thất tình rồi không, về mặt tệ thế kia.”

“Không thể nào! Anh ta cũng không có bạn gái.” Chử Duy Nhất trả lời.

“Ai.” Hoa Hoa cắn bút, “Cậu nói, những chủ quản công ty này sao đều không tìm được gái chứ? Thanh niên tốt kia mà. Tổng thiếu cũng thế, chẳng lẽ lại đồng tính luyện ái sao?”

Chử Duy Nhất bị sặc, “Tổng thiếu trông không giống đâu.”

“Trẻ con, có một số việc là thứ mắt thường nhìn không ra.” Hoa Hoa vỗ nhẹ vai cô.

Lúc này Sở Mặc đi ra, “Chử Duy Nhất, đưa phần văn kiện này đến tổ hai cho giám đốc Tổng.”

“Được.” Chử Duy Nhất nhận lấy.

Sở Mặc cũng không quay đầu lại xoay người trở về phòng làm việc.

Chử Duy Nhất lập tức đi làm việc.

Lúc cô đến, Tổng Khinh Dương đang bàn công việc với cấp dưới. Chử Duy Nhất tượng trưng mà nhìn cửa kính.

Có người thấy cô, “Ôi, người đẹp đến chơi, hoan nghênh hoan nghênh.”

Chử Duy Nhất khẽ mỉm cười, “Giám đốc Tổng, giám đốc Sở bảo tôi giao cho anh.”

Tổng Khinh Dương ung dung thản nhiên mà nhận lấy, ôn hòa nói, “Đã làm phiền.”

“Giám đốc Tổng khách sáo rồi.” Chử Duy Nhất nói.

“Cô vào trong một chút, tôi cũng có phần văn kiện nhờ cô giao cho Sở Mặc.” Vẻ mặt trịnh trọng!

Phòng làm việc của anh, vẫn là lần đầu tiên cô đến.

Căn phòng không lớn, rất sạch sẽ, phân loại từng thứ một.

“Ngồi đi!” Anh mở miệng.

Chử Duy Nhất cong nhẹ khóe miệng, đưa tay ra, “Cái gì thế?”

Tổng Khinh Dương nheo mí mắt nhìn cô, duỗi tay vỗ nhẹ tay cô, “Bên ngoài mưa rồi, em có mang ô đi mưa hay không?”

“Trời mưa sao?” Chử Duy Nhất đi tới cửa sổ. Bên ngoài mịt mù, mưa không lớn, tích tích lịch lịch, từng chuỗi nước trượt qua kiếng, “Anh mang ô không?”

“Anh lái xe.” Anh trả lời, ngược mặt lên, “Buổi tối đi cùng?”

Chử Duy Nhất day day ấn đường, “Có lẽ không cần đâu, để đồng nghiệp nhìn thấy không tốt. Anh tự về đi. Em đi cùng đồng nghiệp.”

Tống Khinh Dương thở dài, “Chử Duy Nhất, anh cảm thấy cứ như vậy không thể gặp người khác.” Anh đi đến bên cạnh cô, cũng đứng thành hàng ở cửa sổ với cô.

Chử Duy Nhất vội vàng trấn an, “Vỗ nhẹ! Thời cơ chưa đến! Em mới đến, trước để em ổn định đã. Nếu như công việc này lại làm không xong, chú Lý và ba em đều sẽ không tha cho em.”

Tống Khinh Dương hừ một tiếng, giơ tay lên sờ mái tóc của cô.

Chử Duy Nhất ngấm anh, càng nhìn càng cảm thấy mình có lỗi.” Mẹ em gọi điện cho em, thứ sáu tuần này chúng ta cùng ăn cơm.”

“Mẹ em có nói gì hay không?”

Chử Duy Nhất thở dài, “Bà hơi giận em, cảm thấy em luôn gạt bà. Thật ra thì em cũng chỉ là báo cho bà biết muộn hơn mà thôi.”

Tống Khinh Dương khẽ nhú mày, “Hình như là vấn đề của anh.”

“Những năm này ba em và mẹ em gần như không liên lạc. Lúc ly hôn, hai người đã hẹn không quen biết lẫn nhau. Em cảm thấy là ba em vẫn chưa quên mẹ em, ông vẫn một mực trốn tránh.”

Tống Khinh Dương khẽ nhếch khóe môi, “Một khi đã yêu, chắc chắn sẽ không quên đi dễ dàng.”

Hai người đang đắm chìm trong suy nghĩ, lúc này cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra.

“Tổng tổng, phát triển – “ lời của trợ lý dừng lại, bởi vì anh vậy mà thấy vẻ mặt cấp trên là gì kia, thâm tình chân thành, anh xuất hiện ảo giác à? Đây chẳng phải là người mới đến của bộ phận bên cạnh sao?”

Chử Duy Nhất vội vàng lùi về phía sau một bước, “Giám đốc Tổng, cảm ơn sự chỉ bảo của anh! Làm phiền anh rồi.” Cô vội vội vàng vàng đi qua.

“Sao thế?” Tổng Khinh Dương làm mặt nghiêm.

“Ừm, lúc trước nói huấn luyện phát triển năm nay đi cùng tổ của giám đốc Sở, tổ chúng ta đổi lại thời gian lúc đầu sắp xếp vào tháng 12.”

“Sao lại đổi?”

“Cấp trên chưa nói, nhưng đây cũng là chuyện tốt mà, đi cùng tổ giám đốc Sở, năm nay lại phải so tài.”

Tổng Khinh Dương suy nghĩ một chút, “Tôi sẽ đi tìm cấp trên nói chuyện, thật ra thì cùng một tổ với Sở Mặc rất tốt.”

Trợ lý không hiểu, xoay người rời đi. Thật là kỳ lạ!

Lúc tan làm, mưa càng rơi càng lớn. Chử Duy Nhất đã nói với đồng nghiệp, cùng nhau che ô đến trạm xe điện ngầm.

Sau lập thu, nhiệt độ thành phố D dần dần giảm mấy độ.

Gió thu vi vu, mưa gió đan xen. Đang là lúc tan làm, người của công ty lục tà lục tục đi ra.

Chử Duy Nhất đi cùng đồng nghiệp đến cửa. Còn chưa đến trước đài, có người gọi, “Chử Duy Nhất, có người đưa ô cho cô.”

Chữ Duy Nhất hơi sửng sốt, một cái ô màu đen, “Ai đưa thế?”

Cô gái đứng trước đài nói, “Không biết, tôi đi phòng vệ sinh, quay lại đã thấy ô để trên bàn, phía trên chỉ viết tên của cô.”

Đồng nghiệp, “Bạn trai cô thật chu đáo.”

Chữ Duy Nhất cười nhẹ, “Đi thôi.”

Buổi tối Tống Khinh Dương về nhà ba mẹ, trong nhà xảy ra chuyện.

Đột nhiên anh có thêm một cô em họ, tên là Từ Thần Hi. Tống Khinh Dương nhìn cô gái trong hình, xinh đẹp an tĩnh, đôi con ngươi kia hình như rất giống với ba anh.

Bầu không khí trong nhà có chút áp lực.

“Mẹ Thần Hi là cô nhỏ của con, ban đầu bà nội con đồng ý ly dị với ông nội con, đề nghị dắt theo một đứa con, cuối cùng đã chọn cô nhỏ.”

Đoạn quá khứ của ông cụ, người trong nhà vẫn rất kiêng kỵ.

“Vậy cô nhỏ bây giờ đang ở đâu?” Tống Khinh Dương hỏi.

Mẹ Tống thở dài, “Qua đời rồi, sau đó bà nội qua đời, ba cô bé mới đón nó về.” Từ trong giọng điệu của mẹ, anh cũng nghe ra bao nhiêu sự thương tiếc biết vô tận.

“Thật ra thì ba con rất tự trách.”

“Ba cũng không biết sao?”

“Tính tình bà nội con rất quật cường, chuyện bà quyết định là sẽ không trở lại được. Lúc đó sau khi bà dắt cô nhỏ của con rời đi, đổi tên đổi họ, cắt đứt tất cả liên hệ với Tống gia.”

Tống Khinh Dương lại cầm hình lên, nhìn cô gái kia, “Thế thì bây giờ tìm em ấy về lại vì gì chứ?”

“Con bé này ly hôn rồi, thích một người không nên thích. Người đàn ông kia, nó gọi bằng cậu.”

Đáy mắt Tống Khinh Dương chợt lóe lên khiếp sợ rồi biến mất. “Chú nhỏ?”

“Con nghĩ nhiều rồi! Gần đây xem nhiều tiểu thuyết hay sao? Là họ hàng bên nhà họ Từ, tên con cũng đã nghe qua, Trần Trạm Bắc.”

Tống Khinh Dương im lặng suy nghĩ trong chớp mắt, “Ông nội nói thế nào?”

“Ông rất tự trách, từng đi tìm cô bé đó rồi, tình hình không lạc quan.”

Tống Khinh Dương không kìm được lắc đầu một cái, “Cho nên ông nội muốn chúng ta đi làm thuyết khách.”

“Không. Chúng ta đi không phải là bởi vì ông, chỉ bởi vì cô bé là con gái của em gái ruột ba con.” Mẹ Tống bình tĩnh nói.

Trong lòng Tống Khinh Dương im lặng đọc cái tên đó một lần, Từ Thần Hi.

Thần Hi, ánh nắng ban mai.

Em họ của anh.

Mưa càng rơi càng lớn, Chủ Duy Nhất ở nhà một mình, Đại Miêu an nhàn cuộn tròn bên cạnh cô.

Người nào đó không có ở đây, hình như có chút không quen.

Chữ Duy Nhất lật điện thoại di động, cũng không có tin nhắn của anh. Cô ngáp một cái, mặt ủ mày chau. Lúc hơn chín giờ, cô gửi một tin nhắn cho anh. “Tổng Khinh Dương, Đại Miêu nhớ anh.”

Khi Tổng Khinh Dương nhìn thấy tin nhắn này, tâm tình tích tụ trong một đêm đột nhiên đã khá nhiều. Cuộc gọi đã kết nối, giọng nói trầm thấp khàn khàn, “Tối nay anh không về, nhớ khóa cửa sổ kỹ vào.”

Cô ừ một tiếng, phát hiện giọng nói anh hơi khác với thường ngày, “Anh sao thế?”

“Nhà có chút việc, chờ anh về sẽ nói với em.” Đáy mắt anh chứa ánh sáng nhỏ vụn, “Duy Nhất – “ anh rất thích gọi tên cô, một lần lại một lần, sẽ chẳng cảm thấy mệt mỏi, “Anh cũng rất nhớ nó.”

Cúp điện thoại, Chữ Duy Nhất ôm Đại Miêu, cảm thấy mỹ mãn.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Sáng ngày hôm sau, Chử Duy Nhất mở mắt ra nhìn đèn trần, đại não hỗn độn xoay chuyển, Tống Khinh Dương đã gặp chuyện gì. Tối hôm qua giọng điệu của anh không bình thường lắm.

Càng nghĩ càng bất thường! Bầu trời bên ngoài cửa sổ tối om, thời tiết hôm nay cũng không tốt, gió thổi vù vù.

Chử Duy Nhất từ từ móc điện thoại di động ra, muốn xem thời gian một chút, kết quả vừa mở máy lên, mấy cái tin nhắn nhảy ra liên tục.

“Em ở đâu thế?”

“Ra ngoài chưa?”

“Hôm nay nhiệt độ thấp, mặc nhiều một chút.”

“Em ở đâu? Sao còn chưa đến công ty?”

Chử Duy Nhất luống cuống, nhìn thời gian, đã 8 giờ 43 phút rồi. Lập tức nhảy cõn lên từ trên giường! Vừa gọi điện cho Tống Khinh Dương, bên đầu dây kia kết nối rất nhanh.

“Em ở đâu thế? Sao em không mở máy!” Giọng nói kia khác hoàn toàn với anh lúc bình thường, nóng nảy cáu kỉnh.

“Em ngủ quên! Mới rời giường!” Chử Duy Nhất lúng túng hoảng hốt nói.

Bên đầu dây kia rất lâu chẳng có tiếng nào.

“Tổng Khinh Dương – “ Cô cúi đầu kêu một tiếng, nhưng có lời đáp.

“Khinh Dương? A lô – Khinh Dương?” Chử Duy Nhất khẩn trương đứng cứng ngắc ở bên này, toàn thân phát lạnh, “Anh nói chuyện đi chứ?”

Tổng Khinh Dương nuốt ực một cái, trên lông mi toàn là nước mưa, tầm mắt mờ hồ. Anh chạy như bay từ công ty đến đây, mới vừa đến dưới lầu. Đoạn đường này thật giống như 8 năm dài đằng đặc kia.

Đúng, từ mùa hè năm lớp mười đó, đến mùa hè năm nay, cách lần đầu tiên anh gặp cô suốt tám năm.

Anh vẫn không quên được, mùa hè năm lớp mười hai đó, anh lấy dũng khí đi tìm cô, ngay cả lời thoại cũng đã nghĩ xong.” Chử Duy Nhất, tôi là Tổng Khinh Dương ban mười tám. Nghe nói cậu viết viết văn rất khá, có thể mời chỉ bảo nên viết văn như thế nào chút không?”

Nhưng từ đầu đến cuối anh chẳng có cơ hội.

“Không sao, anh chờ em ở dưới lầu.” Tổng Khinh Dương cúp điện thoại, tầm mắt đã rõ ràng hơn. Tự nhiên anh cười một tiếng, lúc nào mình trở nên lo được lo mất như vậy.

Chử Duy Nhất vội vàng rửa mặt, cầm sữa bò và bánh mì vội vã xuống lầu. Xe đang đậu ở chỗ đó, cần gạt nước gạt qua gạt lại.

Nước mưa mờ lung, đột nhiên Chử Duy Nhất cảm thấy đôi mắt nóng lên.

Vừa lên xe, cô liền phát hiện, tóc của anh còn dính nước. Cổ họng Chử Duy Nhất nghẹn lại, “Sao anh lại về?”

Tổng Khinh Dương nhìn điếm tâm trên tay cô, mặt mày dịu dàng, “Anh bữa sáng trước đi.”

Chữ Duy Nhất bóp sữa bò, “Nuốt không trôi nữa.” Giọng cô ồm ồm, “Em ngủ quên mất, sắc trời bên ngoài ảm đạm, không có chút cảm giác nào cả.”

Tống Khinh Dương cười khẽ, “Em biết tới công ty muộn hơn một giờ trừ nửa tháng tiền thưởng tháng đó.”

Chữ Duy Nhất cân nhắc trong chốc lát, nâng tay kéo tay anh, cánh tay chạm vào lạnh như băng, “Sao lại lạnh thế này?” Sờ bên trên một cái, áo khoác màu xanh đen của anh ướt nhẹp, “Quần áo anh cũng ướt rồi.”

“Mới vừa xuống xe không che dù, không sao đâu.”

“Sẽ bị bệnh.” Chữ Duy Nhất nhú mày, cố chấp sờ áo sơ mi của anh một cái, quả nhiên bên trong cũng ướt.”Về nhà!”

Nhà!

Mặt cô sa sàm, thở phì phò.

“Em xin nghỉ, buổi sáng không đi làm nữa.” Gọi một cú điện thoại cho Sở Mặc. “A lô, lão đại – “

“Chữ Duy Nhất, em giải thích rõ cho tôi, lúc nào, người em đang ở đâu hả? Đây là em vô cơ bỏ bê công việc!” Sở Mặc rít lên, nửa tiếng qua, anh vẫn đang suy nghĩ có phải lời hôm qua mình nói nặng quá hay không, có phải Chữ Duy Nhất bị mình đả kích không đi làm nữa.

“Lão đại, hôm nay tôi vô tình ngủ quên – “ cô cầm điện thoại ra xa, chờ Sở Mặc bùng nổ.

Ai ngờ hồi lâu, Sở Mặc mở miệng, “Tôi biết rồi, cho phép em nghỉ nửa ngày, buổi chiều đến.”

“Được, được.” Chử Duy Nhất gật đầu liên tục. Cúp điện thoại, cô quay đầu nhìn Tống Khinh Dương, “Chúng ta trở về thôi.”

Tống Khinh Dương lẩm bẩm nói nhỏ, “Sở Mặc yêu cầu rất nghiêm khắc đối với cấp dưới, có một đồng nghiệp tới họp trễ 25 phút, anh ta liền điều người ta đi.”

“Anh nói là anh ta sẽ điều em đi?” Khóe mắt Chử Duy Nhất giật giật.

“VẬY em nói em có lý do gì có thể ở lại tổ anh ta?”

Chử Duy Nhất nghiêm túc suy nghĩ mấy giây, “Em có thể làm việc.”

Tống Khinh Dương mở cửa xe, không muốn trả lời cô.

Thôi, vẫn là về nhà thôi.

Sau khi về, Tống Khinh Dương tắm rồi thay quần áo, chính anh cũng chẳng có cảm giác gì. Chử Duy Nhất nấu trà gừng cho anh.

“Hai ngày cuối mùa này biến đổi rất lớn, chênh lệch nhiệt độ cao, lúc này dễ dàng bị cảm nhất.” Chử Duy Nhất nói lảm nhảm.

Tống Khinh Dương không biết mùi vị uống canh.

Chử Duy Nhất lại thì thầm, “Đây là do bà em dạy, trước kia em bị cảm uống cái này khỏe lên rất nhanh. Bà nội em rất lợi hại, khi còn bé Si Thanh Viễn rơi từ trên cây hàng xóm xuống ngã gãy tay chính là bà nội em nối lại cho.” Cô nhớ được lần đó, Si Thanh Viễn vì bắt ve cho cô, mới gãy cánh tay.

Cô áy náy làm bài tập cho anh rất lâu.

Tống Khinh Dương im lặng một lát, “Duy Nhất, hôm khác chúng ta cùng nhau lên núi thăm bà nội đi.” “Được.” Chử Duy Nhất chớp chớp mắt, cô

thở dài, ánh mắt trong suốt, “Em và anh ấy – “

Tống Khinh Dương kéo tay cô qua, bỗng nhiên hôn khóe môi cô, “Anh biết. Được rồi, chúng ta thu dọn một chút rồi đi làm thôi. Anh không thể đảm bảo Sở Mặc có điều em đi hay không.”

Chử Duy Nhất cắn nhẹ khóe môi, “Thế, anh ta điều em đi thật, anh giúp em không?”

Tống Khinh Dương miễn cưỡng ừ một tiếng, “Anh cho rằng anh phải tránh nghi ngờ.”

Hai người đang nói chuyện, thang máy mở ra.

Chử Duy Nhất đi ở phía trước, vừa đi vừa nói, “Sở Mặc, người này hơi nghiêm túc, nhưng mà anh ta là người cuồng công việc, yên tâm đi, em không sao đâu.” Lời vừa dứt, cô phát hiện không nhấc giày lên được.

Tống Khinh Dương đi ở phía sau cô, liền thấy gót giày cao gót của Chử Uy Nhất đang bị kẹt.

“Tống Khinh Dương, anh mau giúp em lấy ra, không thì em sẽ bị kẹp dẹt mắt.” Chử Duy Nhất khóc không ra nước mắt.

Tống Khinh Dương cố nén cười, “Cởi giày ra.” Chử Duy Nhất để một chân ở trên tường.

Tống Khinh Dương ngồi xổm xuống, dùng sức kéo một cái, giày đã được dỡ ra, nhưng gót giày đã bị xước. Tống Khinh Dương dựa trên thang máy, đôi mắt tràn đầy ý cười, “Chử Duy Nhất, anh cảm thấy em không thích hợp mang giày cao gót chút nào.”

Chử Duy Nhất ưỡn ngực, “Anh không có mắt nhìn, con gái mang giày cao gót để tỏ ra có khí chất. Bây em em cao 170 rồi.”

Cửa thang máy mở ra, Chử Duy Nhất đạp giày cao gót đi ra ngoài.

Tống Khinh Dương khó chịu, chân bị cọ xước mấy chỗ, kết quả còn ra vẻ vui vẻ như vậy.

Con người thật là tự làm mình mâu thuẫn.

Đêm hôm đó, quả nhiên Tống Khinh Dương phát sốt, hơn nửa sốt đến 39 độ. Chử Duy Nhất đến chỗ anh sống, Tống Khinh Dương ngồi trên giường, Chử Duy Nhất nấu cháo.

Anh không có chút khẩu vị nào.

“Khó chịu lắm à?” Chử Duy Nhất ân cần hỏi.

Tống Khinh Dương ừ một tiếng, “Chóng mặt.”

“Uống nhiều nước đi.”

Tống Khinh Dương gượng gạo khẽ nhếch khóe miệng, “Nước cũng chẳng phải là vạn năng.”

“Uống nhiều nước, có thể trừ độc mà.” Chử Duy Nhất cầm khăn ướt lau mặt cho anh.

Lúc này chuông cửa vang lên. Chử Duy Nhất vội vàng đi mở cửa.

Cửa vừa mở đã thấy mẹ Tống đứng ở cửa.

Trong tay mẹ Tống đang cầm túi, ánh mắt lướt qua trên người Chử Duy Nhất, đang mặc quần áo ở nhà. “Bác đi ngang qua, dì có nấu canh, đưa cho cháu một ít. Khinh Dương đâu?”

“Anh ấy bị cảm, đang nghỉ ngơi trên giường.””

Mẹ Tống buông đồ xuống, đi tới phòng ngủ, “Khi nào con yếu ớt thế này? Việc này chẳng giống phong cách của con.”

Tống Khinh Dương lắc đầu, “Duy Nhất chỉ huy.”

Mẹ Tống mím môi cười một tiếng, “Nghe lời vợ chứ không nghe lời mẹ.”

Khi Chủ Duy Nhất bưng nước đến đúng lúc nghe được câu này, cô có chút lúng túng.

Mẹ Tống quay đầu lại, “Duy Nhất à, cháu đừng nuông chiều nó.”

“Bác gái, thật ra thì con người mỗi năm phát sốt một hai lần ngược lại rất tốt đối với cơ thể, bình thường tố chất thân thể của Khinh Dương tốt, bị bệnh thế này thì khó, cháu sẽ bảo anh ấy nghỉ ngơi cho khỏe, cũng có lợi cho bình phục thân thể.”

“Cô gái ngoan, nó bị bệnh rồi nên ăn nhạt thôi. Cháo gà mình cháu uống nhé, đừng quá cực khổ.” Mẹ Tống nói mấy câu với bọn họ, đứng dậy muốn đi.

Tống Khinh Dương nói, “Duy Nhất, tiễn mẹ về giúp anh.”

“Được.”

Đến cửa, mẹ Tống không cần cô tiễn nữa, vỗ nhẹ tay cô, “Nghỉ ngơi sớm một chút. Nhà ở chỗ này hơi nhỏ, tụi cháu có muốn đổi chỗ lớn hơn không?”

Chủ Duy Nhất không suy nghĩ nhiều, “Vẫn tốt ạ. Nhà cháu còn nhỏ hơn nơi này của Khinh Dương, không quan trọng đâu ạ.”

Mẹ Tống bật cười nhìn khuôn mặt của cô, càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, “Duy Nhất, trước kia chúng ta có từng gặp qua chưa? Bác luôn cảm

thấy bác đã thấy cháu ở đâu rồi.”

Chử Duy Nhất sờ sờ mặt, “Bọn họ nói cháu giống một ngôi sao Hàn Quốc, có lẽ bác từng xem kịch truyền hình của cô ấy rồi.”

Mẹ Tống nín cười, “Có lẽ thế.” Bà híp mắt lại, “Có lẽ đây chính là mắt duyên. Bác về đây.”

“Tạm biệt bác, trên đường cẩn thận.”

Tống Khinh Dương uống thuốc xong bắt đầu mệt mỏi, Chử Duy Nhất run run ngủ cùng anh, cô muốn viết bản thảo cũng chẳng được. Đang ngủ mơ mơ màng màng, điện thoại di động của cô reo lên, kêu liên tục hai lần.

Chử Duy Nhất nhận điện thoại, là Đường Vi gọi đến.”Duy Nhất, không ổn rồi. Bác sĩ Si xảy ra chuyện.”

Chử Duy Nhất bừng tỉnh.

Giọng nói của Đường Vi rất kích động, “Vừa rồi có người nhà bệnh nhân đến gây chuyện, tâm trạng kích động, bác sĩ Si bị đánh vào đầu, bây giờ -“

Sắc mặt Chử Duy Nhất biến đổi trong nháy mắt.

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 40

“Bây giờ anh ấy sao rồi?” Sắc mặt Chử Duy Nhất trong nháy mắt thay đổi.

“Nghe nói đưa đi cấp cứu rồi, mình cũng không có mặt ở đó, mình đến thăm cô mình mới nghe nói, hình như cha anh ấy cũng qua đó rồi.”

Vậy là chuyện rất nghiêm trọng.

Đường Vi nói tiếp, “Cậu muốn tới thăm chút không?”

Chử Duy Nhất không nói gì, trong lòng nặng nề, “Ừm. Đường Vi tớ không nói với cậu nữa”

“Được, vậy chúng ta sẽ liên lạc lại.”

Cúp điện thoại, Chử Duy Nhất không nhúc nhích ngồi yên tại chỗ, trong lòng tràn đầy lo lắng.

“Đi bệnh viện, anh chở em qua đó.” Tống Khinh Dương ngồi dậy, anh nhìn cô, nỗi buồn nơi đáy mắt không thể nói rõ.

Chử Duy Nhất cau mày, “Si Thanh Viễn bị người ta đánh, tình hình hơi nghiêm trọng.”

“Ừm, đến đó thăm xem, dấu sao anh ấy là anh của em.” Tống Khinh Dương cầm lấy quần áo. “Để anh lái xe.”

Chử Duy Nhất nắm tay anh lại, quyết định nói, “Anh vẫn bị bệnh mà, em đón xe đến đó là được.”

“Đã trễ thế này, đón xe cũng không an toàn.”

“VẬY em tự lái xe, buổi tối xe ít, em lái chậm một chút.”

“Thế thì phải lái đến bao lâu? Chặng đường nửa giờ em đi gần hai giờ.”
Tổng Khinh Dương thay quần áo xong rồi.

Chữ Duy Nhất quỳ ở trên giường, đột nhiên ôm lấy eo anh, khuôn mặt cọ cọ vào quần áo anh, “Tổng Khinh Dương, anh thật tốt. Lên đường thôi!”

Tổng Khinh Dương thở dài. Bởi vì biết em quan tâm anh ta, nếu như không đến thăm anh ta, trong lòng em nhất định sẽ không dễ chịu. Đó có thể là một đêm không ngủ.

Anh chỉ là không muốn thấy em khó chịu.

Si Thanh Viễn là một nút thắt nơi đáy lòng em, nó cần em từ từ gỡ ra. Anh có thể đi gỡ cùng cô.

Bóng đêm u ám, cũng may giao thông thông thuận, đến bệnh viện rất nhanh, rồi đậu xe.

Chữ Duy Nhất nói ra lời đã chuẩn bị trên đường đi, “Anh nghỉ ngơi ở xe một lát nhé.”

“Có chuyện gọi điện thoại cho anh.” Về mặt anh có chút mệt mỏi, ở trong ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, không nhìn ra được tâm tình gì, ánh mắt xa xăm.

Chữ Duy Nhất yên lặng nhìn khuôn mặt anh, “Ừm, em xuống nhanh thôi.”

Lát sau cô gọi điện thoại cho Nguyễn Oánh.

“Duy Nhất, sao thế con?”

“Mẹ, con nghe nói anh Thanh Viễn bị thương, anh ấy sao rồi?”

Nguyễn Oánh im lặng một lát, “Còn hôn mê, gãy xương cổ tay.”

“Bác sĩ nói thế nào ạ? Sẽ có ảnh hưởng không?” Chử Duy Nhất đi nhanh, thở hổn hển.

“Chưa biết nữa, phải xem tình hình khôi phục đã. Con đang ở bên ngoài?”

“Mẹ, con tới thăm anh ấy một lát, đã đến bệnh viện rồi.”

“Trễ vậy rồi, con đó. Mẹ đang ở tầng 12, phòng 902.” Cúp điện thoại, Nguyễn Oánh nhìn những cái cây ngoài cửa sổ, sắc mặt như mà đông giá rét.

Chử Duy Nhất leo cầu thang lên đó, thang máy gặp sự cố, đang sửa chữa. 12 tầng, cô không hề dừng lại nghỉ ngơi.

Nguyễn Oánh vẫn chưa đi, đang đợi cô.

Giờ phút này trên hành lang yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân dồn dập, lúc này cô mới khẽ động hai chân cứng ngắc.

“Mẹ - “

“Tới rồi.”

Chử Duy Nhất gật đầu, “Anh ấy tỉnh chưa ạ?”

“Vẫn chưa.” Nguyễn Oánh nhìn con gái đang thở gấp, “Con tới đây như thế nào?”

“Dạ?” Chử Duy Nhất không ngờ mẹ hỏi như vậy, “Khinh Dương đưa con đến, con bảo anh ấy nghỉ ngơi trong xe hơi.”

Nguyễn Oánh khẽ mím cười, lúc này mới yên tâm, “Biết mẹ ở đây cũng không bảo cậu ấy lên đây nói chuyện, Duy Nhất, mẹ hơi khó chịu rồi đó.” Lời của Nguyễn Oánh nửa thật nửa giả, Chử Duy Nhất lại nôn nóng. “Không phải thế đâu mẹ, hôm nay anh ấy mắc mưa nên buổi tối vẫn đang sốt, con – “

“Thế à – bây giờ tốt chưa?”

“Uống thuốc rồi nên đã khá hơn.”

“Không thì bảo cậu ấy lên đây, mẹ khám cho nó, về mẹ kê chút thuốc Bắc về uống.”

Chử Duy Nhất chỉ đành gật đầu, “Mẹ, con đi thăm anh Thanh Viễn trước đây, lát nữa gọi anh ấy lên đây.”

Phòng bệnh đơn yên tĩnh, lúc này, Si Thanh Viễn đang được truyền nước ngủ say.

Cha Si ngồi trên ghế salon ở bên cạnh, gương mặt lên nhìn thấy cô, “Duy Nhất tới rồi.”

“Chú.” Chử Duy Nhất chan chát gọi một tiếng.”

“Lại đây ngồi, con biết hết rồi?” Chử Duy Nhất nhếch khóe miệng, “Cô của đồng nghiệp con đang nằm viện ở đây, là anh Thanh Viễn giúp một tay.”

Cha Si híp mắt, ánh mắt nặng trĩu, thật giống như ông đã già đi rất nhiều trong một đêm. Đôi con người cơ trí, có khi Chử Duy Nhất không dám nhìn thẳng vào mắt ông.

“Duy Nhất, gần đây chú thường nghĩ đến chuyện trước kia, cháu và Thanh Viễn là thanh mai trúc mã, ai cũng nói hai cháu là một cặp trời

sinh.” Cha Si như đang chìm trong mạch suy nghĩ, “Thật ra thì cho đến nay chú đều biết tâm tư của Thanh Viễn, còn của cháu nữa– “

Đột nhiên Chử Duy Nhất cảm thấy không có chỗ trốn, “Chú Si – “

Cha Si khoát khoát tay, ý là để cho ông nói tiếp. “Nếu như chú và mẹ cháu không ở bên nhau, bây giờ có lẽ hai cháu chính là một đôi hạnh phúc.”

Chử Duy Nhất cắn răng, cố ép cơn sôi trào dưới ngực.

“Những năm này, Thanh Viễn vẫn không đồng ý đi xem mắt, bài xích sống chung với cô gái khác, chú cũng biết nó chưa bỏ được cháu. Thật ra, các cháu ở bên nhau cũng không có gì không được cả. Mẹ cháu vì chuyện hôn nhân của nó, bận tâm cũng không ít, cho tới nay không biết giới thiệu bao nhiêu cô gái cho nó rồi.”

“Chú Si – “Chử Duy Nhất cất giọng gọi, “Những lời năm đó chú nói với cháu, cháu đều nhớ. Tình yêu tuổi trẻ, không, hoặc là không thể nói là tình yêu, đây chẳng qua là điều tốt đẹp chúng ta ảo tưởng trong lòng, đơn giản dễ vỡ, giống như hôn nhân của ba cháu và mẹ cháu vậy, bề ngoài trông đẹp như thế, nhưng một khi xảy ra vấn đề, sẽ tan rã trong nháy mắt. Hoặc là đã định trước, cháu và anh ấy chỉ có thể làm anh em cả đời. Chú Si, cháu có bạn trai rồi, con người anh ấy rất tốt, đang ở ngay dưới lầu thôi.” Vành mắt Chử Duy Nhất đỏ lên. Cho đến nay cô chưa từng nghĩ có một ngày, oán và hận mình từng chịu, có thể hời hợt mà nói một câu như vậy, không sao.

“Cháu ở đây với Thanh Viễn, chú ra ngoài hóng mát một lát.” Động tác của cha Si hơi hoảng hốt lúng túng, lúc đi đến cửa, Chử Duy nhất nghe được một câu, “Duy Nhất, thật xin lỗi.”

Cô không đáp lại, cúi thấp đầu nhìn Si Thanh Viễn. Đã rất nhiều năm, cô cũng chưa nhìn anh như thế này.

Anh lúc trẻ, anh tuấn như ánh mặt trời, khi đó những cô gái bằng tuổi đều thích chơi cùng anh.

Anh bây giờ, lạnh lùng yên lặng, có lẽ là đã trưởng thành nên trở nên chững chạc, quả thật không giống với anh của trước đây.

Trán anh dán vải thưa, cũng không biết chỗ đó bị thương như thế nào. Chử Duy Nhất từ từ đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt nhẹ cái tay bị thương của anh, “Si Thanh Viễn, anh sẽ không sao đâu. Anh khỏe nhanh lên chút nhé.”

Cô nhắm mắt, nước mắt từ từ chảy ra nơi khóe mắt.

Cô thích xem tiểu thuyết, có thể cô vẫn cho rằng tiểu thuyết chính là tiểu thuyết, thực tế sẽ chẳng có nhiều dây dưa như vậy, nhưng gặp phải thật, mới hiểu được chuyện viết trong tiểu thuyết cũng có phần là thật.

“Anh Thanh Viễn, cho đến bây giờ em chẳng dám nghĩ đến nếu như gì đó, cái đó chỉ là hư ảo thôi.” Cô ghen ngào, cổ họng vừa đau vừa chua xót, không biết có phải bị cảm rồi hay không. “Sau này anh phải tìm một bạn gái xinh đẹp, đừng đẹp hơn em, em sẽ ganh tỵ. Chú rất quan tâm anh, còn nữa nếu như mẹ anh còn sống, chắc hẳn bà ấy rất đau lòng. Con người bà ấy tốt như vậy. Anh không nên có chuyện, nếu không em cũng khó chịu.”

Không biết Chử Duy Nhất nói đã bao lâu.

Khi Tống Khinh Dương lên tầng chạm mặt Nguyễn Oánh đang đứng ở cửa, sắc mặt Nguyễn Oánh không tốt, nhợt nhạt như sáp.

“Xin hỏi, Si Thanh Viễn ở phòng này ạ?”

“Đúng vậy, cậu là?” Nguyễn Oánh quan sát anh từ trên xuống dưới.

“Chào bác, cháu là bạn trai của Chử Duy Nhất.” Tống Khinh Dương thoải mái tự nhiên giới thiệu mình.

Vào lúc anh mở miệng, Nguyễn Oánh đã đoán được phần nào, “Là Tiểu Tống à, đến tìm Duy Nhất sao, con bé đang ở bên trong cùng anh nó.”

“Cháu gọi điện thoại vẫn không có người nghe.”

“Chúng ta vào xem thử.” Nguyễn Oánh đi vào phòng bệnh cùng Tống Khinh Dương.

Vành mắt Chử Duy Nhất ửng hồng, nhìn qua cũng biết cô đã khóc, lúc mở miệng giọng nói cũng hơi khác thường.

Tống Khinh Dương nhìn cô, “Bác sĩ Si sao rồi?”

“Bây giờ vẫn đang ngủ.” Nguyễn Oánh trả lời.

Chử Duy Nhất hít hít mũi, “Em mới vừa chuẩn bị gọi điện thoại cho anh, mẹ em muốn gặp anh.” Cô đi đến bên cạnh Tống Khinh Dương, kéo nhẹ tay áo anh, “Mẹ, đây là Tống Khinh Dương.

“Ban này đã biết rồi.” Nguyễn Oánh duy trì trạng thái bình thường, “Khinh Dương, con bé này từ nhỏ đã quen một mình, bác nghe nói các cháu làm cùng một công ty, ngày thường liền phiền cháu quan tâm nó.”

“Bác gái, đây là việc cháu nên làm.”

“Nhưng ở công ty anh cũng có quan tâm em đâu.” Chử Duy Nhất lẩm bẩm một câu.

“Bác gái, cháu và Duy Nhất không làm cùng một tổ, cô ấy là tâm phúc của tổ người ta, lãnh đạo rất thương thức cô ấy, bác cứ yên tâm.”

Chử Duy Nhất lúng túng, “Nào có nào có, anh quá khen.”

Nguyễn Oánh không kiềm được lắc đầu, con gái mình bà không hiểu sao, trông rất thông minh, có lúc làm việc lại hồ đồ, tính tình lại giống Chử Sâm, bướng bỉnh chịu nhiều thiệt thòi. Việc ở báo xã không phải còn đó sao?

Mặc dù là cuộc gặp mặt ngắn ngủi, Nguyễn Oánh rất yêu thích Tống Khinh Dương, người con gái chọn, chỉ cần đối xử với con bé tốt, bà coi như làm mẹ có lý do gì để phản đối chứ?

Dĩ nhiên nếu như điều kiện mọi mặt không tệ lắm, đây cũng là chuyện tốt thêm hoa trên gấm.

Vì liên quan đến nghề nghiệp của Nguyễn Oánh, từng gặp quá nhiều loại người. Từ đoạn nói chuyện cùng anh, có thể thấy được Tống Khinh Dương là một người nội liêm bình tĩnh, từng lời nói từng hành động đều thỏa đáng như vậy. Gia đình của cậu trai này nhất định rất tốt.

Thời gian cũng không còn sớm, Nguyễn Oánh bảo bọn họ về sớm để nghỉ ngơi. “Ngày mai còn phải đi làm, hai con mau về đi.”

“Bác gái, thứ bảy cháu chính thức thăm hỏi bác lần nữa.”

“Được, lái xe cẩn thận một chút.” Nguyễn Oánh dặn dò. Buổi tối này, thật là vui buồn đồng thời xuất hiện, khiến thần kinh cô suy yếu.

Chử Duy Nhất và Tống Khinh Dương đi trong bầu không khí ngọt ngào, lúc đi tới đầu hành lang, Chử Duy Nhất kéo tay anh, nóng hổi, hình như nhiệt độ hơi thất thường, cô ngăm nhìn anh, Tống Khinh Dương không có phản ứng gì.

Tim Chử Duy Nhất đập rộn lên, tay nắm càng chặt hơn. “Sao vậy? Anh không vui!”

Tống Khinh Dương nghiêm mặt, “Em không nghe thấy điện thoại di động rung sao?”

Chữ Duy Nhất vội vàng lấy điện thoại ra, ba cuộc gọi nhỡ, hai tin nhắn.

Trên gạch bóng người bọn họ chòng chéo lên nhau, kéo dài mờ nhạt.

Tống Khinh Dương trầm giọng mở miệng, “Em có phát hiện anh thường gọi điện cho em hay không, em không nhận được cũng chẳng nghe được.” Anh cúi đầu nhìn cô, kẽ thở dài nhỏ đến mức chẳng nghe được. “Duy Nhất, anh cũng sẽ có cảm giác mất mát, anh cũng sẽ cảm thấy không an toàn.”

ANH THÍCH EM RẤT LÂU RỒI

Dạ Mạn

www.dtv-ebook.com

Chương 41 (Phiên Ngoại)

Chử Duy Nhất bắt đầu thi bằng lái, ngày hôm đó, cô đứng ở dưới cây lớn ven đường nghỉ ngơi, một chiếc xe quen mắt chậm rãi đậu ở trước mặt. Tống Kinh Dương bước xuống từ trong xe, ăn mặc chỉnh trang đi tới, “Nhìn xa xa giống như cô, thi bằng lái à?”

Chử Duy Nhất khẽ mím môi, “Mấy ngày nữa thi ba môn.”

“Luyện tập thế nào rồi?”

Chử Duy Nhất xấu hổ, những thứ hôm qua học, ngủ một giấc đã quên hết, cô ngượng ngùng trả lời, “Khá tốt.”

Tống Kinh Dương liếc nhìn xa xa, “Có muốn lên xe thử một lần hay không?”

Chử Duy Nhất ho khan, xoa tay liên tục, “Bằng lái tôi còn chưa thi được, hơn nữa, chiếc xe này của anh, nếu như quẹt phải chỗ nào đem tôi bán cũng không đủ để bồi thường.”

Khóe miệng Tống Kinh Dương khẽ nhếch, nửa thật nửa giả, “Thật vậy thì cứ bán cô cho tôi đi.”

2.

Buổi tối, hai người ở phòng sách.

Trong máy vi tính đang phát nhạc để thư giãn.

Duy Nhất: Diễn viên trong “Gió lốc” thật đẹp.

Tống Khinh Dương ngược mắt lên khỏi sách, “Cũng không tệ lắm.”

Duy Nhất lên tinh thần, hiếm thấy anh cũng có thể cho ra khẳng định như vậy với kịch truyền hình. “Dáng vẻ của nam diễn viên thật đẹp trai.”

Tống Khinh Dương thờ ơ đáp, “Người bạn nhỏ cũng rất giỏi.”

Duy Nhất gật đầu liên tục, người nào đó dưới ảnh hưởng của cô gu thưởng thức càng ngày càng cao.

Tống Khinh Dương: Lâm Chí Dĩnh chắc đã bốn mươi rồi ấy nhỉ, lúc anh ta diễn “Gó lốc” đã 20 rồi chứ?

Chỉ Duy Nhất ngây ngẩn trong nháy mắt, hai người nói hồi lâu toàn ông nói gà bà nói vịt.

3.

Đạo gần đây lại có thêm chương trình mới mở, Chỉ Duy Nhất thay đổi sinh hoạt thường ngày, buổi tối thứ sáu bắt đầu xem ti vi. Vì vậy Tống Khinh Dương cũng cùng cô xem.

Chỉ Duy Nhất ít tiếp xúc cùng trẻ con, không ngờ trẻ con lại dễ thương như vậy, muốn ngừng cũng không được, Tống Khinh Dương thúc giục mấy lần, bảo cô đi ngủ cô đều nũng nịu năn nỉ, “Xem xong rồi ngủ mà.”

Chỉ Duy Nhất: Anh xem Khang Khang, ông cụ non mà, Hạ Thiên ngồi sau lưng cậu, trong lòng cậu vui vẻ đến mức mở cờ trong bụng, chuẩn bị muốn nói chuyện với Hạ Thiên hồi lâu, kết quả Hạ Thiên đi mất, ha ha ha.

Tống Khinh Dương không lên tiếng, anh cũng xem tiếp.

Chương trình đã hết, hai người nghỉ ngơi. Trên giường lớn rộng rãi, anh ôm lấy cô. Duy Nhất buồn ngủ đến không mở mắt ra nổi.

Đột nhiên Tống Khinh Dương mở miệng, “Trước kia không phải anh cũng giống như Khang Khang sao. Lần thi đó, bút của em hết mực, anh nhìn em từ phía sau hồi lâu, vất vả lắm mới đưa tay ra vừa mới chạm vào em, em lại đứng dậy đi nộp bài thi.”

Hình như Chử Duy Nhất nghe được gì đó, chỉ là quá mệt mỏi, “Ờ – ‘”

Sáng ngày hôm sau, cô hỏi anh, “Tối hôm qua anh nói gì thế?”

Tống Khinh Dương nhìn cô, dưới mắt gân xanh nổi lên, “Thứ sáu tuần sau chúng ta đi du lịch.”

4.

Chủ nhật nào đó, lúc Chử Duy Nhất dọn dẹp phòng sách, phát hiện một tấm hình lúc tốt nghiệp trung học. Kỳ lạ, nhớ lúc ấy trong nhà cô có chuyện, ảnh tốt nghiệp cô đâu có lấy.

Suy nghĩ thêm một lát, cô đã biết.

“Bạn học Tống, anh có thể nói chuyện về bức ảnh này chút không?”

Bạn học Tống ngược mắt lên, vẻ mặt ngượng ngùng trong chốc lát, ngay sau đó thản nhiên nói, “Có lẽ là ông trời ở trên biết có người sẽ trở thành vợ anh, nên sắp xếp để anh mang về.”

Chử Duy Nhất hừ một tiếng, “Bây giờ là vật về nguyên chủ.”

“Vậy phải đưa cho anh phí bảo quản, anh tính xem, bảy năm! Em nói nên trả như thế nào?”

Kết quả người nào đó mặt dày vô sỉ yêu cầu cô sớm tối đều phải chủ động hôn anh.

5.

Hai tháng sau khi lớp mười tựu trường, Tống Khinh Dương nghe được tên Chử Duy Nhất lần đầu tiên từ trong miệng giáo sư ngữ văn, dĩ nhiên, lúc ấy anh cũng không biết ai là “Chử (Sở)[1]”.

Lần đầu tiên Tống Khinh Dương thấy Chử Duy Nhất là ở nhà xe.

“Chử Duy Nhất, cậu nhanh lên chút đi, đi thôi!” Một cô học sinh hô to.

Bọn họ quay đầu, xa xa thấy một cô gái đang vẫy vẫy tay, không nhanh không chậm đi về cô bạn học kia, ngồi lên xe cô ấy. Cô ôm eo cô ấy, khoe môi nhếch lên nụ cười nhẹ rục rỡ, không biết đang nói cái gì.

“Bạn học nữ kia chính là Chử Duy Nhất của lớp ba.”

Tống Khinh Dương hỏi, “Sở của nước Sở*?”

(* , [1] Sở và Chử có cùng cách đọc đều là chử nhưng cách viết khác nhau.)

“Không phải, là Chử trong Chử Toại Lương.”

Lúc gặp lại cô, là ở cửa hàng tiện lợi của trường, cô đi mua cà phê, vừa lầm bầm, “Mệt quá mệt quá, buồn ngủ quá.” Anh lại thần xui quý khiến xếp hàng ở phía sau cô, kết quả từ đầu đến cuối, cô chẳng liếc nhìn anh cái nào.

Có lẽ sự thâm mến của Tống Khinh Dương là bắt đầu kể từ đó.

Thế nhưng lần đó, Chử Duy Nhất thức đêm xem tiểu thuyết nên ngày hôm sau không mở mắt ra nổi, mới không nhìn thấy anh.

6.

Sau chín tháng Chử Duy Nhất làm bạn gái của Tống Khinh Dương, hai người nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Ra khỏi cục dân chính, Chử Duy Nhất vẫn còn ngẩn ngơ, “Sao lại nhanh như vậy, em mới quen anh có chín tháng.”

Tống Khinh Dương nhìn cô, “Anh biết em chín năm rồi.” Ánh mắt anh nhìn chăm chú trên mặt cô, Chử Duy Nhất cười khẽ, chủ động khoác cánh tay anh, “Sau này, chúng ta còn năm mươi năm, sáu mươi năm, bảy mươi năm, hoặc là thời gian lâu hơn để quen biết lẫn nhau.”

Nói xong, cô suy nghĩ một lát, vậy không phải thành lão yêu tinh. Hừm, yêu tinh thì yêu tinh.

7.

Thành phố C dần tiến vào mùa đông. Hôm sau Chử Duy Nhất sẽ ra ngoài du lịch cùng Tống Khinh Dương.

Trước khi đi, Chử Duy Nhất nhận được tin nhắn của anh, một tin về thời tiết. Cô không hiểu, đây là gửi nhầm, hay là sự quan tâm đặc biệt.

Suy trước nghĩ sau, cô gửi lại một tin nhắn cảm ơn, nhưng Tống Khinh Dương chưa nhắn lại.

Ngày hôm sau, đoàn người tập hợp ở công công ty.

Cô ăn mặc gần giống như trước kia, sau khi đến đích, cô mới cảm nhận được ý lạnh, hắt hơi hết cái này đến cái khác.

Tống Khinh Dương đi đến cạnh cô, “Không phải đã xem tin nhắn rồi sao? Sao không mặc thêm quần áo?”

Trong lòng Chử Duy Nhất ấm áp, “Vốn tưởng là đi đi lại lại nhất định sẽ nóng, ai ngờ lại lạnh như thế này.”

Sau đó, Tống Khinh Dương ngồi ở khách sạn cùng cô nửa ngày.

Sau khi các đồng nghiệp về, giám đốc X cảm kích nói, “Tổng tổng, cảm ơn tin nhắn ngày hôm qua của cậu, nếu không hôm nay tôi chết cóng mất.”

Chữ Duy Nhất rủ mắt, thì ra là mỗi người đều nhận được.

Tổng Khinh Dương thờ ơ đáp một tiếng.